

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie P · número 38

Ple del Parlament

Sessió 23, primera reunió, dimecres 5 d'octubre de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00002/11

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 23.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00002/11). Junta de Portaveus. Substanciació.

La presidenta

Molt bon dia a totes i a tots.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00002/11

L'únic punt de l'ordre del dia és: debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es regirà pels articles 151 i 152 del Reglament del Parlament i segons la seqüència acordada per la Mesa i la Junta de Portaveus del passat 27 de setembre.

En primer lloc, té la paraula el molt honorable senyor Carles Puigdemont, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bon dia. Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta del Parlament de Catalunya. Honorable vicepresident, honorables consellers i conselleres, il·lustres senyores i senyors diputats, comparec davant de tots vostès per donar compte del treball que hem emprès en aquests primers mesos de legislatura. Un treball que pretén donar resposta als desafiaments i als reptes que vaig exposar-los en el meu discurs d'investidura del mes de gener. I també, com és preceptiu, exposar-los els nostres compromisos per al proper any, compromisos que hauran de transposar-se als pressupostos que, properament, els presentarà a la cambra el vicepresident del Govern.

Avui i demà debatrem de quina manera enriqueixim aquests compromisos, a partir de les aportacions dels diferents grups i de la votació de les propostes de resolució. A l'hora de començar la meua intervenció, els vull fer un prec que estic segur que entendran i, molt probablement, segur que també compartiran: mireu de fer compatibles els legítims interessos partidistes amb l'interès general. Mirem que, en allò que sabem que estem d'acord, no hi posem més dificultats del compte i busquem l'entesa abans que la confrontació. Trobarem motius de discrepància, ben legítima d'altra banda i necessària, però no s'avergonyeixin de les coincidències, encara que les facin coincidir amb grups polítics que pensem molt diferent en algunes coses no menors. I que aquestes coincidències ens portin, també a nosaltres, però igualment a tots els grups, almenys, a donar una oportunitat a l'acord.

És amb aquesta intenció que m'adreço a tots vostès en el meu primer debat sobre l'orientació política general del Govern. Des del gener, el context amb què hem hagut d'emprendre les primeres passes de la legislatura ha anat canviant, i, a més a més, s'hi han afegit algunes incerteses que planen sobre el mapa geopolític mundial.

En primer lloc, a nivell global, incertesa sobre la recuperació econòmica, els conflictes enquistats que causen milers de morts innocents i indefensos, i també quin escenari, per exemple, ens deixaran les transcendents eleccions als Estats Units del proper mes de novembre. A Europa, incertesa sobre com afrontar el terrorisme global, que ens continua colpejant d'una manera sagnant al nostre continent; com afrontarà la Unió Europea les conseqüències del Brexit; de quina manera Europa reconduïx la seva preocupant pèrdua de credibilitat com a espai d'acollida, de progrés i d'entesa; com ho fem perquè els grans països entenguin que les imposicions als països que pateixen més se-

verament la crisi no condueixen sinó a més patiment, i sobre com responem als governs dels països europeus que actuen contràriament als valors fundacionals de la Unió.

I a l'Estat espanyol: incertesa en la provisionalitat d'un govern en funcions, que almenys, a data d'avui, a aquesta hora, continua en funcions, i com la implosió del PSOE, partit hegemònic durant molts anys i que ha tingut les més altes responsabilitats en la governació de l'Estat, pot afectar el Govern que es pugui formar ara, o del que es pugui formar en el futur, la seva estabilitat. I incertesa, també, per l'absoluta incapacitat de resposta política als reptes que té plantejats i que requereixen no pas una solució per sortir del pas, que sempre és una mala solució, sinó una solució definitiva.

Mentrestant, a Catalunya, malgrat el global d'incerteses que he descrit, hi ha un govern que governa, i es manté una majoria parlamentària decidida a complir el seu mandat democràtic de deixar Catalunya a les portes de tenir un estat propi, si així ho decideix la majoria de la gent a les urnes. Aquest, efectivament, va ser el debat de la setmana passada, i avui no hi incidiré més del compte. Aquesta setmana els vull presentar, com he dit al principi, el balanç de l'acció de Govern duta a terme des del gener, i les propostes per al curs que ara comença.

El Govern que presideixo inicià el seu camí amb pas ferm, el dia 26 de gener d'aquest any; només catorze dies després de la formació del Govern –catorze dies–, aprovarem el Projecte de Llei del canvi climàtic. Vam prendre aquesta decisió, més enllà del que era el seu contingut específic, sinó també pel seu contingut simbòlic i discursiu. Primer: expressa que els problemes del món són els problemes de Catalunya. Catalunya està connectada al món i es beneficia àmpliament de les oportunitats generades i de la seva internacionalització, però també ho està per afrontar activament els reptes presents i de futur. Aquesta llei reforça el posicionament internacional de Catalunya en la línia d'allò que estableix l'Acord de París sobre el canvi climàtic.

Segon: la lluita contra el canvi climàtic no és un projecte del Govern, sinó que és un repte de país. Simbolitza que tota la societat catalana, arreu del territori, està disposada a treballar en aquesta direcció, tant les institucions com el sistema educatiu, les entitats socials, les universitats i els centres de recerca, les empreses i els consumidors.

Tercer: té una incidència central en la prosperitat i el model econòmic del país. Som davant d'una gran oportunitat per replantejar la nostra economia productiva, implemant les noves tecnologies i la digitalització per posar l'accent en el valor afegit com a clau de la nostra competitivitat i fomentar la creació de bons llocs de treball.

Quart: hem de repensar, també, la nostra vida quotidiana des de la sostenibilitat, basada en més transport públic i amb una millor connectivitat, i alhora, menys mobilitat obligada, fins a nous sistemes d'edificació, per a unes ciutats més dignes, intel·ligents i accessibles.

I cinquè: el canvi climàtic té incidència en el benestar col·lectiu. Els efectes de l'escalfament global són holístics i no es distribueixen de forma igual en la societat ni en el territori. Caldrà, per tant, prevenir noves formes de desigualtat i pobresa, que es poguessin generar per alteracions, per exemple, en l'accés a l'aigua, l'ecosistema, les infraestructures, la salut, les migracions, etcètera, alhora que garantim que la nostra economia funcioni sota unes noves condicions climàtiques i d'entorn.

Els aspectes que els acabo d'assenyalar, en un sentit més ampli, són també els elements principals que guien el compromís de futur d'aquest Govern, i d'acord amb els quals ordenaré la meua intervenció en deu punts.

Primer punt: un país energèticament eficient i sostenible. Segon: un país connectat i equilibrat territorialment. Tercer: un nou model d'economia productiva. Quart: una ocupació d'alta qualitat, que arribi a tothom. Cinquè: un país on tothom pugui desenvolupar el seu projecte personal. Sisè: un estat del benestar, garantia real d'igualtat d'oportunitats. Setè: una xarxa de protecció social que dignifiqui les persones. Vuitè: recuperació de la confiança en les institucions que garanteixen la participació activa de la ciutadania. Novè: un país segur i just, vinguis d'on vinguis i siguis com siguis. I desè: una Catalunya present i activa al món.

Aquests principis no són compartiments estancs –podrien ser més, de fet–, sinó que es complementen en cada dimensió de l'economia de la societat i de les institucions, però jo he triat exposar-los d'aquesta manera per tal d'ordenar el contingut, que és dens i divers, i així facilitar el seguiment del meu discurs. És, d'una banda, el resultat de la

feina pròpia de l'executiu: les reunions del consell executiu, les trobades amb els departaments, les reunions amb els sectors socials i econòmics que hi tenen relació, etcètera. De l'altra, és el resultat de la feina institucional, tant en la relació amb els líders dels grups parlamentaris d'aquesta cambra com les trobades amb els líders polítics espanyols, president Rajoy inclòs, i, per descomptat, la feina de representació que em pertoca assumir i que faig, sense més limitacions que les de l'agenda i la meva incapacitat manifesta a la ubiqüitat.

En aquest sentit, en escassos nou mesos m'he desplaçat a trenta-sis comarques del país i he visitat vuitanta municipis de totes les vegueries, alguns dels quals en més d'una ocasió, amb la idea de traslladar el compromís a tot el país, d'escoltar les reclamacions, queixes, però també esperances dels alcaldes, alcaldesses, veïns i veïnes de tots aquests municipis. A vegades, no he pogut complir amb el compromís i en demano excuses, però en la majoria no hem escatimat, el meu equip i jo, els esforços per ser presents als grans esdeveniments internacionals que tenen lloc a la nostra capital, i també als esdeveniments que passen en els llocs més allunyats de Barcelona, com pot ser la inauguració d'un regadiu a la Terra Alta, la posada en marxa d'una depuradora o la presentació dels nous trens de la Pobla de Segur, en el que va ser, de fet, la meua primera sortida com a president, concretament, a la ciutat de Lleida. Esdeveniments que també són grans per la capacitat que tenen per als seus veïns de transformació del seu entorn i de les seves oportunitats de futur i per l'impacte positiu que tenen per a l'equilibri territorial.

Anem, per tant, al primer bloc: un país energèticament eficient i sostenible. Catalunya, com Europa, s'ha fixat l'objectiu d'assolir un model energètic competitiu, sostenible i cent per cent d'origen renovable. Aquest objectiu no pot ser, com he dit abans, una iniciativa presa en solitari pel Govern, sinó que necessita un consens ampli. Per aquest motiu, estem impulsant el debat per assolir un pacte nacional per a la transició energètica, amb tots els agents socials, econòmics i polítics, i amb tots els aspectes relacionats amb la sostenibilitat. Es fixa com a objectius mínims el paquet Energia i Clima 2013, de la Unió Europea, que inclou, entre d'altres, assolir que el 50 per cent de l'energia elèctrica sigui d'origen renovable l'any 2030, així com reduir el 40 per cent de les emissions de gasos amb efecte hivernacle. En paral·lel a aquest gran acord i a la llei del canvi climàtic, abans esmentada, estem desplegant tot un seguit d'actuacions concretes per avançar en aquests objectius.

Hem aprovat, en aquest sentit, el Pla d'acció per al desplegament d'infraestructura dels vehicles elèctrics a Catalunya 2016-2019 per incentivar la mobilitat elèctrica i assolir 21.000 nous punts de recàrrega vinculats. Hem acordat l'impuls de l'Estratègia catalana de renovació energètica d'edificis, amb més de vuitanta entitats públiques i privades per millorar la sostenibilitat del parc construït. Estem treballant per aconseguir que el 2020 s'assoleixi un 25 per cent d'estalvi en eficiència energètica en edificis propis, a través del Pla d'estalvi i eficiència energètica dels edificis de la Generalitat –i, de fet, fa tot just uns dies s'ha estrenat el nou institut de Pal·lejà, el primer edifici escolar de Catalunya de consum pràcticament zero. Hem posat en funcionament la depuradora cinc-cents, resseguim un model d'èxit, pioner i avançat en la gestió dels recursos hídrics, aplicat, al llarg dels darrers vint-i-cinc anys, i amb el qual avui tenim el 97 per cent del territori sanejat, 97 per cent del territori català, en aquests moments, sanejat per aquestes ja més, de fet, cinc-centes depuradores en servei.

Hem posat en funcionament noves infraestructures de gestió de residus a Orís i Clariana de Cardener, amb una inversió conjunta de 22,4 milions d'euros i hem obert una línia d'ajut de 7,5 milions d'euros per sectors econòmics i ens locals per a la millora de la gestió dels residus. Estem elaborant la futura llei del territori, amb l'objectiu d'evitar les retencions del sòl, prioritzar el reciclatge urbà mitjançant noves eines i ajudar a l'objectiu d'accés a un habitatge digne. Hem seguit desplegant l'Estratègia d'impuls de l'economia circular, en la línia de les més avançades d'Europa, que inclou el Pacte per la bossa, que marca com a objectiu arribar a un 90 per cent de reducció de bosses de plàstic, l'any 2020, i que es tornarà a incloure en la llei d'acompanyament dels pressupostos del 2017. Llei, pacte nacional i estratègies concretes, per ser un estat capdavanter i referent en l'àmbit de la sostenibilitat i l'eficiència energètica.

Segon capítol: un país connectat i equilibrat territorialment. Com saben tots vostès, el transport públic juga un paper rellevant per esdevenir un territori connectat de mane-

ra eficient, de baixes emissions i que generi igualtat d'oportunitats, visquis on visquis del país. Treballem en un model integrat de mobilitat que incentivi l'ús del transport públic, descongestioni la xarxa viària i millori, alhora, la qualitat de l'aire. La T-Mobilitat és la pedra angular d'aquest model centrat a donar facilitats a les persones.

Recentment palesàvem que si el servei de rodalies hagués evolucionat en consonància amb la demanda, com ho han fet, efectivament, els ferrocarrils de la Generalitat, hauríem pogut treure vuit mil cotxes diaris de les nostres carreteres i reduiríem, per tant, de forma substancial, la congestió i contaminació que els que han vingut aquest matí per les rondes segurament han patit, com diàriament pateix tanta i tanta gent que està fent servir el cotxe i que, en un país normal, hauria de poder fer servir els trens de rodalies, si funcionessin adequadament i comptessin amb les inversions, com a mínim les compromeses.

Amb la posada en servei, al febrer passat, del nou tram de la línia 9 entre Zona Universitària i Aeroport i, aquest setembre, del nou tram de metro del Vallès a Sabadell hem ampliat la xarxa de transport públic a l'àrea de Barcelona i assolit un nivell rècord de viatgers amb gairebé 10 milions més respecte dels primers vuit mesos del 2015. Si comptem el metro del Vallès a Terrassa, que va entrar en funcionament a mitjan 2015, el Govern ha invertit en conjunt 3.800 milions d'euros –3.800 milions d'euros–, fet que contrasta amb l'oblit i la deixadesa de l'Estat espanyol. Els 400.000 catalans que agafen el tren *cada dia* per anar a treballar o a estudiar no es mereixen els retards i incidents continus per incompliments de promeses fetes i mai executades.

Catalunya viu connectada al món i integrada a Europa i al Mediterrani. En termes comercials, el grau d'obertura de l'economia catalana, un 117 per cent del PIB, està molt per sobre de la mitjana dels països europeus i d'Espanya. Som una economia exportadora molt dinàmica que des del 2008 –des del 2008– ven més al món que al mercat espanyol i fa cinc anys consecutius que ens superem en vendes a l'exterior i que assolim rècords d'exportacions, tot i el context de contracció de les exportacions europees, que han caigut un 2 per cent.

En quines condicions entren i surten les mercaderies? Estem donant les millors eines per competir globalment a les més de setze mil empreses catalanes que exporten de manera regular? Oferim la millor connectivitat a les 6.400 empreses estrangeres implantades a casa nostra? Malauradament, no.

El Corredor Mediterrani és l'espina dorsal per a la nostra connexió amb Europa. El 80 per cent de les mercaderies de tot l'Estat passen per l'eix mediterrani, i al seu voltant, al voltant d'aquest eix mediterrani, s'hi ubica el 47 per cent de les empreses de l'Estat espanyol. Per a aquestes empreses i els seus llocs de treball, necessitem que aquesta infraestructura, avalada per la Unió Europea, sigui una realitat, tal com hem demanat agents i Govern en el marc de la Taula catalana del Corredor Mediterrani i també ho hem reclamat en un front comú amb la Comunitat Valenciana.

Un corredor de mercaderies que s'ha de relligar amb les grans infraestructures del país: els ports de Tarragona i de Barcelona i l'Aeroport de Barcelona - el Prat. Són aquestes infraestructures econòmicament ben gestionades. L'aeroport i el port de Barcelona han estat les més rendibles de la xarxa d'AENA i de Puertos del Estado. Són infraestructures al servei dels ciutadans. L'aeroport ha duplicat l'oferta intercontinental en deu anys i en el primer semestre d'enguany s'ha col·locat com el segon aeroport que més creix entre els aeroports europeus. Són infraestructures al servei de les empreses. El port de Tarragona és líder a la Mediterrània en el moviment de productes agroalimentaris i en càrrega de productes químics.

Per potenciar encara més aquestes infraestructures, hem aprovat la nova Llei de ports, una llei per organitzar el model portuari català en la seva competitivitat i pensada amb mentalitat d'Estat; per a tots els ports de Catalunya, inclosos els que actualment gestiona l'Estat espanyol. S'imaginem on podríem arribar com a país si aquestes infraestructures comptessin amb una gestió autònoma i independent, com de fet passa arreu d'Europa, i no subjugada a una política centralista? Si disposéssim dels accessos viaris i ferroviaris adequats? Si el Corredor Mediterrani fos una realitat? De ben segur que la nostra economia i les seves empreses consolidarien encara més el seu model d'èxit, que vol dir, per tant, que hi hauria més i millors llocs de treball, i més i millors recursos econòmics a disposició de les polítiques socials que tot govern té l'obligació de fer.

Tercer capítol: un nou model d'economia productiva. L'economia ha de basar-se en el valor afegit i ha d'apostar decididament per la innovació i les noves tecnologies. Els països amb més indústria, els que aposten clarament per créixer, i el seu pes econòmic, el pes del seu PIB al sector industrial..., tenen salaris més elevats i aguanten millor les crisis. Per això ens cal un nou escenari acordat amb tothom que cristallitzi en el ja anunciat Pacte nacional per a la Indústria, amb l'objectiu d'avançar cap a aquesta indústria més competitiva a nivell internacional, més innovadora i de major valor afegit. Fa tot just tres setmanes el Govern va formalitzar els grups de treball que abordaran l'estratègia a seguir.

En els propers mesos volem construir els fonaments per a la transició cap a models de referència del nostre entorn, cap a l'economia del coneixement, tot potenciant la interacció entre universitats, centres de recerca i teixit productiu, i per la col·laboració entre el món empresarial i el món acadèmic. Un món acadèmic, per cert, que enceta el curs, que ha encetat el curs, amb una nova infraestructura de coneixement: el Campus Diagonal-Besòs, un espai de coneixement que connecta i integra el territori i, alhora, que consolida el lideratge de les nostres universitats. De fet, Catalunya és el tercer país europeu amb una major proporció d'estudiants matriculats en universitats ben posicionades en els rànquings internacionals.

Per una banda, volem que la universitat segueixi sent exemple d'ascensor social, pensin que el 57 per cent dels estudiants matriculats a les universitats catalanes són fills de progenitors sense estudis superiors, i per l'altra, de formació de capital humà, alineada amb les demandes del mercat laboral. En aquest sentit, els titulats universitaris catalans tenen la taxa d'ocupació més alta de l'Estat.

En aquest marc d'excel·lència el programa Serra Húnter, la pròrroga del qual s'està tramitant actualment al Parlament, i les beques ICREA, que enguany celebren els quinze anys, han donat un impuls decisiu a les formes de contractació universitària per a la retenció i atracció de talent a les nostres universitats i centres de recerca. I, de fet, sis de cada deu investigadors ICREA són internacionals.

L'ecosistema d'innovació i de recerca català –universitats, centres Cerca, grans infraestructures– destaca en captació de fons, especialment com més competitiva és una convocatòria. Atraïem un 56 per cent de la inversió estrangera en *start-ups* a Espanya –56 per cent–, el 56 per cent dels ajuts captats per l'Estat espanyol en les convocatòries 2015 del Consell Europeu de Recerca i el 67 per cent dels ajuts de recerca Consolidator Grants obtinguts a l'Estat.

L'objectiu últim d'aquest sistema ha de ser transformar les idees en realitats empresarials i en llocs de treball de més qualitat. Deixin-me exposar alguns exemples del que estem fent. Programa de doctorats industrials, amb la convocatòria oberta i que preveiem resoldre completament al febrer; el programa Indústria del coneixement, del qual a mitjan octubre obrirem les tres convocatòries: llavor, producte i mercat; la creació d'Eurecat com a centre proveïdor de tecnologia industrial a Catalunya amb més de *mil* empreses clients i més de cent seixanta grans projectes de recerca i desenvolupament; la redefinició de Tecnio, on 3.700 projectes han suposat uns ingressos de més de 100 milions d'euros i han sol·licitat cinquanta-vuit patents europees. I, en aquest sentit, una nota interessant: cal destacar que Catalunya lidera les sol·licituds de patents, amb un 34 per cent del total de l'Estat espanyol, i reclama, Catalunya, l'adhesió a la patent única europea, que Espanya insisteix a bloquejar.

Tota aquesta activitat s'acaba traduint en dinamisme empresarial. Entre gener i agost d'aquest any s'han creat a Catalunya més de setze mil empreses, de fet un 23 per cent més que en el mateix període de l'any anterior i és el volum més alt des de l'inici de la crisi. Són dades –són dades, no són opinions– que contrasten amb el que alguns mitjans estatals s'entesten a escriure dia sí dia també, i diguem-ho clar, a Catalunya no hi ha fugida d'empreses. En el darrer any, si volen saber les dades, escoltin bé, van sortir de Catalunya 949 empreses, menys de les que van marxar de Madrid que, a més, té un teixit empresarial més petit. De fet, Catalunya lidera la creació de noves empreses de l'Estat en els darrers quatre anys; és a dir, des del 2012, inici del procés.

Parlem de futur, però el futur i els canvis ja són aquí, ho veiem en l'economia col·laborativa: Uber, Airbnb..., un àmbit en què l'Administració ha de donar resposta amb una regulació i en què aprofiti al màxim el ventall d'oportunitats i flexibilitat que ge-

nera, ahora que garanteix la competència lleial, la seguretat i la tributació. Aquest és el repte de la Comissió per al Desenvolupament de l'Economia Col·laborativa creada al mes d'abril.

Catalunya també ha tingut una política pionera a l'hora d'alinejar diferents sectors per crear massa crítica i tenir més probabilitats d'èxit en el món globalitzat, per això seguim desenvolupant el Programa de clústers que compta ja amb trenta clústers, amb més de 2.100 empreses membres i més de 290.000 treballadors i que volem ampliar amb el nou Clúster de Manufactura Avançada que té el repte d'aplicar les innovacions de la indústria 4.0.

Som un país on el 99 per cent de les seves empreses són pimes, per la qual cosa empresaris i treballadors són un conjunt únic i inseparable. Hem de posar en valor la figura dels empresaris, dels emprenedors, dels autònoms, de tots aquells que es posen davant d'una activitat generadora de riquesa i d'ocupació, d'aquella gent que arrisca, d'aquella gent que no especula, que treballa de valent colze a colze amb els seus equips de professionals i treballadors per aixecar cada dia la porta i per fer possible l'activitat econòmica i la generació de riquesa.

I per això aquest Govern es vol quedar a ajudar les empreses del país, perquè els seus reptes són els nostres reptes. Des del 2012 hem seguit prop de quatre-centes empreses en risc, amb més de cinquanta mil llocs de treball en joc, i hem aconseguit mantenir gairebé el 75 per cent d'aquests llocs i hem aconseguir mantenir 7.775 llocs de treball gràcies als acords amb els jutjats mercantils, que han permès evitar el tancament de 208 unitats productives en concursos de creditors.

Promovem l'accés al crèdit empresarial. Des del 2011 l'Institut Català de Finances ha facilitat l'accés al finançament a 12.455 empreses –el 97 per cent de les quals pimes i emprenedors– per un import de més de 3.700 milions d'euros, mitjançant més de 15.500 operacions de préstec o aval.

Avancem en la simplificació administrativa i en la millora de la regulació en la línia de les recomanacions que ens fa la Comissió Europea i l'OCDE per no obstaculitzar el creixement econòmic i la creació de llocs de treball, especialment de les petites empreses. Destaquen, en aquest sentit, la finestra única empresarial, que ha incorporat més de cinc-cents tràmits i a la qual gairebé tots els ajuntaments catalans –el 94 per cent, per ser concrets– estan adherits o en procés d'adhesió, gràcies a la Llei de simplificació administrativa aprovada l'any passat i el nou Pla de simplificació normativa 2016-2017, amb l'objectiu d'aconseguir un marc jurídic coherent, segur i accessible.

Protegim el nostre model comercial amb la nova Llei de comerç, que vetlla per l'equilibri dels models comercials i permet que convisqui el petit comerç de proximitat amb les grans superfícies, permet la conciliació alhora que la competitivitat i és coherent amb una planificació urbanística que ha de ser sostenible; un model propi que s'ha demostrat més eficient en el manteniment de la xarxa d'empreses i de l'ocupació durant els anys de crisi.

Facilem l'accés a recursos europeus. Amb el suport del Govern, les empreses catalanes lideren la captació de recursos europeus d'innovació per a petites i mitjanes empreses a l'Estat espanyol i se situen davant de països com Israel o Dinamarca. A més, les trenta-sis oficines exteriors que actuen en més de noranta països són el catalitzador per a la internacionalització de les nostres empreses, l'acompanyament necessari per a la seva implantació en els mercats exteriors, que a vegades és..., no necessari, sinó definitiu. Fins ara, més de 23.000 empreses catalanes –23.000 empreses catalanes, retinguin aquesta xifra quan a algú li vingui la temptació de discutir les accions de les oficines catalanes a l'exterior– han rebut suport amb un gran retorn per al país. Per cada euro invertit en una oficina exterior, obtenim quaranta-nou euros en exportació i vint-i-sis euros en inversió estrangera. Cada euro invertit. Un retorn socioeconòmic que avala l'extensió de la xarxa a l'Iran, a l'Àfrica subsahariana i als Balcans.

Si les empreses internacionalitzades són les grans ambaixadores del país, també ho són les experiències de les persones que ens visiten. El Pla estratègic de turisme 2013-2016 i el seu pla de màrqueting han esdevingut dos instruments clau d'una planificació turística que aposta per la qualitat, que reconeix els actius de què disposa el país i que a més ha incorporat l'impost turístic, que ha recaptat fins ara 133 milions d'euros, com a finançador de l'estratègia global. I com ha resultat rebem un de cada quatre turistes de

l'Estat espanyol, liderem el rànquing de competitivitat turística a Espanya i el sector turístic concentra dotze de cada cent llocs de treball a Catalunya. El turisme juga, per tant, un paper clau en la nostra economia. I a la vegada que hem d'evitar criminalitzar-lo, com es fa des d'alguns sectors, hem de poder lluitar contra l'oferta il·legal, contra l'incivisme d'uns quants, lluitar contra les destinacions i ofertes perjudicials, posar en valor el sector amb nous productes, incrementar la qualitat dels serveis turístics i millorar-ne, sens dubte, les condicions laborals.

També són turisme, en aquest cas de negocis, els nombrosos esdeveniments i fires internacionals que se celebren a Catalunya i que fan de Barcelona la segona ciutat del món en nombre de professionals que atenen a congressos. El Mobile World Congress, l'Smart City Expo World Congress, l'Internet of Things Solutions World Congress, la fira d'indústria 3D, el Gamelab i moltes altres ens ajuden a crear marca de país, a enfortir el posicionament de Barcelona i Catalunya i a generar riquesa i connectivitats a les empreses locals, especialment les més petites. En aquest sentit, cal celebrar les noves iniciatives, com la primera edició del Meat Business Forum i la consolidació de fires amb tradició, com el Saló Alimentària, que enguany ha aplegat 140.000 assistents, 44.000 dels quals estrangers provinents de 157 països. L'èxit d'aquestes fires es fonamenta en el paper de Catalunya com un dels principals clústers agroalimentaris d'Europa, que concentra prop d'una quarta part del negoci agroindustrial a l'Estat.

També en el camp català hem fet un esforç complementari, ja que l'Estat ha reduït en 175 milions d'euros, que equival a un 75 per cent, les seves aportacions respecte al període anterior al Pla de desenvolupament rural 2014-2020, posant en risc els fons europeus cofinançats. Per assegurar que no es perdia cap euro de fons europeus, aquest Govern ha augmentat els ajuts, i ara, mentre l'Estat només aporta 59 milions d'euros per a tot el període, la Generalitat ha augmentat la seva aportació fins a 403 milions d'euros; 59 contra 403.

Per això, el model propi que volem, pesquer, agroalimentari i forestal, ha d'estar basat en la sostenibilitat i ha de garantir la competitivitat i la viabilitat de les explotacions i empreses del sector primari. El relleu generacional al sector, la distribució de la riquesa i la potenciació del territori són alguns dels elements que justifiquen les polítiques engegades.

Per reforçar el sector cooperatiu hem aprovat el Pla marc del cooperativisme agrari 2016-2020, a fi de potenciar la seva modernització tecnològica i les seves estratègies de comercialització, i hem creat un fons per donar suport financer a les cooperatives agràries amb secció de crèdit i preservar així els estalvis dels socis.

Per abordar la volatilitat dels preus dels aliments en origen reformularem l'Observatori de Preus de Catalunya, a fi d'aportar transparència en la formació dels preus dels aliments.

Per donar a conèixer el camp català hem creat el nou programa «Benvinguts a pagès», que en la seva primera edició ha superat totes les expectatives gràcies a més de dues-centes explotacions agràries i ramaderes que han obert les seves portes a més de 12.500 visitants.

Per assegurar el manteniment de la pagesia al territori fem una reflexió global sobre les ordres d'ajuts, per transformar el model de negoci, afegir valor al llarg de la cadena, prioritzar les inversions que assegurin la viabilitat de les explotacions i facilitar la incorporació al treball de camp, especialment de joves i dones.

Per incrementar el regadiu preveiem posar en marxa els dos propers anys 3.500 hectàrees de nous regadius i modernitzar prop de 1.230 hectàrees, tot i la paralització de les obres del canal Segarra-Garrigues per la no-aprovació dels pressupostos.

Per paliar la contaminació de les aigües per nitrats, alhora que no es posa en risc el sector ramader, que vull recordar que suposa el 64 per cent de la producció agrària catalana, dissenyem una estratègia integral de dejeccions ramaderes.

Per trobar solucions permanents als danys ocasionats per la fauna salvatge elaborem el pla de prevenció dels danys i riscos originats per la fauna cinegètica envers les persones, l'agricultura i la ramaderia i s'han negociat millores en el sistema d'assegurança. Així mateix, en els propers mesos s'aprovarà el decret de venda de carn de caça, per regular les condicions de la caça silvestre destinada a comercialització i autoconsum.

En el marc de l'alimentació hem posat en marxa un grup interdepartamental per a l'aprofitament alimentari, amb l'objectiu d'assolir, com a país d'excel·lència en aquest àmbit..., d'acord amb els objectius que es marquen a nivell europeu. Ens ha de permetre aportar elements de reflexió també a la llei que es tramita al Parlament de Catalunya.

I, finalment, amb la voluntat de reforçar la marca Catalunya en els mercats internacionals i els valors de qualitat, que ens ha permès, per exemple, augmentar un 52 per cent l'exportació del vi el darrer any o obrir el mercat xinès a la fruita de pinyol de Lleida, el reconeixement de Catalunya com a Regió Europea de la Gastronomia i la declaració de l'any 2016 com a Any de la Gastronomia i l'Enoturisme són oportunitats per donar a conèixer la gran varietat paisatgística i gastronòmica del país i fomentar una destinació turística molt més equilibrada. Alhora, posicionem el producte agroalimentari local com a exponent singular del territori i com a base d'una cuina que aporta un accent particular a la cultura i que en aquests moments lidera la revolució culinària gastronòmica mundial.

Quart bloc. Una ocupació d'alta qualitat que arribi a tothom. Insisteixo molt a aconseguir una economia més productiva que aposti per la qualitat i el valor afegit. No competirem abaixant els estàndards laborals, de seguretat, de qualitat o ambientals. És la manera de garantir més i millor feina. La millor política social i d'integració és que les persones puguin desenvolupar el seu projecte laboral i vital. Atenent les darreres dades de l'atur registrat, que coneixíem tot just ahir, com passa tots els setembres des de l'any 2008 l'atur s'ha incrementat un 1,28 per cent respecte a l'agost per la finalització, sobretot, dels contractes estacionals vinculats a la temporada turística. Respecte a fa un any, l'atur s'ha reduït un 12,1 per cent, 3 punts més de reducció que la mitjana espanyola, i tenim 39 mesos consecutius de descens interanual, una reducció intensa de l'atur amb valors superiors al 10 per cent des del maig del 2015. La contractació ha pujat un 14,1 respecte a ara fa un any, molt per sobre del que ho ha fet el global espanyol, un 6,2. L'afiliació a la seguretat social ha augmentat un 3,9 en termes interanuals, situant-se també en llocs capdavanters.

Però encara tenim reptes importants a afrontar. I molts. L'atur entre els joves catalans continua sent molt elevat, així com l'atur de llarga durada i de majors de cinquanta-cinc anys, i també ho és la temporalitat en els contractes; problemes que són endèmics a la nostra economia, fins i tot en temps d'expansió. I això preocupa. A més, en els propers anys haurem de gestionar els possibles efectes de les noves tecnologies sobre l'ocupació, que hi seran, per assegurar que no queden desplaçats els treballadors de baixa formació i que realitzen tasques substituïbles per la digitalització i l'automatització. I en aquest sentit la formació serà clau per minimitzar els efectes que pot tenir aquesta revolució industrial.

Per això no hem adoptat el model de la formació professional bàsica de la LOMCE, que estigmatitza la formació professional i la considera l'abocador del fracàs escolar. La formació professional és un dels principals actors de progrés del futur. Les dades ens donen la raó: la taxa d'atur dels graduats en FP és sis punts inferior a la taxa d'atur de Catalunya i molt inferior a la taxa d'atur dels joves.

Per això despleguem la Llei de formació i qualificació professionals pròpia de Catalunya, tal com es va aprovar ara fa just un any amb el suport majoritari d'aquesta cambra. Inclou, entre d'altres, la creació de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals com a organisme per integrar totes les eines de la formació professional, tant la formació inicial com l'ocupacional, i per coordinar criteris de planificació de serveis i detecció de necessitats. Com a desplegament també de la llei, el passat 26 d'abril el Govern va aprovar les directrius que permetran l'elaboració i l'aprovació del primer pla d'acreditació i qualificació, per tal que les persones sense qualificació professional puguin avaluar i acreditar les competències adquirides a través de la seva experiència professional i cursar formació addicional.

Continuar afermant el prestigi de la formació professional passa també per tenir una bona oferta d'estudis postobligatoris. En els darrers anys oferta i matriculació han anat augmentant progressivament: des del curs 2007-2008 han crescut un 80 per cent les persones matriculades en formació professional, i respecte del darrer curs hem incrementat l'FP en 13.830 places, és a dir, un 13 per cent.

La formació professional dual també es consolida com una opció clau per donar resposta a les necessitats formatives de les empreses a través de l'alternança entre centre i empresa, i en destaquen el seu caràcter pràctic i una inserció laboral un 59 per cent superior a la resta de graduats. Des de la seva posada en marxa fa només quatre anys hem passat de prop de 600 alumnes a més de 7.800, de 25 centres educatius a més de 200 i d'un centenar d'empreses a prop de 2.900 empreses. Aquest creixement respon a la bona col·laboració generada entre les empreses i els centres docents d'FP, que també ha portat al desenvolupament del primer programa transnacional, que requereix pràctiques dels estudiants tant a Catalunya com a l'estranger.

La manca d'ocupació estable i la precarització són també conseqüència del marc laboral existent. Cal avançar, doncs, de manera consensuada entre els representants empresarials, els treballadors i les administracions, cap a un marc català de relacions laborals, amb uns trets bàsics ineludibles: promoció de la contractació a través de la simplificació contractual; promoció de l'estabilitat laboral a través d'un tracte més equitatiu entre contractes indefinits i temporals; un salari mínim que permeti nivells de benestar i capturar els increments de productivitat; que vetlli per la seguretat i el compliment de la normativa ambiental, i que eviti l'exclusió social sent sensible a la integració de persones amb especials dificultats.

En aquest sentit, des del Govern estem treballant per consensuar amb els agents econòmics i socials un salari mínim de 1.000 euros el mes, d'acord amb els estàndards que es defineixen a la Carta social europea.

Hem augmentat el pressupost de polítiques actives d'ocupació fins als 363 milions d'euros, sobretot adreçat a persones majors de quaranta-cinc anys i a joves.

Hem donat un impuls a la Inspecció de Treball, i durant el 2015 es van transformar 4.233 contractes temporals en indefinits, com a conseqüència dels requeriments, i en el que portem d'any ja són 4.777 contractes.

Hem creat el Programa d'orientació professional personalitzada, dotat amb cent deu tècnics d'orientació per ajudar les persones aturades a trobar feina amb un assessorament individualitzat.

Hem ampliat la línia de finançament per a l'economia social i cooperativa fins als 18 milions d'euros, adreçada a cooperatives i a economia social i al tercer sector. Volem arribar als cinquanta mil joves inscrits en la Garantia juvenil i més de quinze mil persones contractades en centres especials de treball.

En aquesta línia, la recent sentència de la justícia europea sobre l'equiparació dels contractes laborals indefinits i temporals és un pas en la bona direcció, com ho és també la multa de Brussel·les a Apple. Necessitem que Europa jugui un paper decisiu a favor de l'harmonització fiscal, l'intercanvi d'informació fiscal entre països i la lluita contra el frau i l'elusió fiscal, en defensa de la competència i la universalitat de la recaptació fiscal. Necessitem més Europa i amb més força.

En aquest àmbit, estem posant els fonaments de la nova Agència Tributària de Catalunya, que gestionarà tots els tributs generats pels catalans per, així, disposar de la riquesa que genera el país. Estem treballant per tenir uns processos i sistemes informàtics més eficients, una administració més àgil i segura per als contribuents i que no minvi la competitivitat de les empreses dotant-nos de més personal, aconseguir un desplegament territorial ampli i una lluita contra el frau que sigui molt més eficaç.

En aquest sentit, cal destacar: la finestra única tributària en 142 oficines, fruit de la col·laboració amb diputacions, consells comarcals i ajuntaments, en el marc de la xarxa Tributs de Catalunya; l'exercici de la recaptació executiva de tots els deutes generats a partir del segon semestre del 2017 i, així, poder actuar amb independència de l'agència tributària espanyola; l'ampliació de plantilla de 350 persones a finals del 2015 a 425 a finals d'aquest any, i fins a 800 persones quan acabi l'any 2017. Poder disposar dels nostres recursos és clau per dedicar-los a la transformació de la nostra economia, garantir el benestar de la societat i millorar les institucions.

Cinquè bloc: un país on tothom pugui desenvolupar el seu projecte personal.

L'educació és l'instrument més important de creixement personal i de garantia d'igualtat d'oportunitats; és l'element fonamental per superar els condicionants inicials, a nivell personal i familiar, social i econòmic, ho ha estat fins i tot durant els anys de crisi, i beneficia sobretot aquells amb una situació de partida més complexa.

Tenim un model educatiu d'èxit, gràcies en molt bona part als professionals docents. I així, respecte al curs 2009-2010, la taxa de graduació d'ESO ha passat del 82 per cent al 88 per cent. L'abandonament escolar prematur s'ha reduït del 27,9 per cent al 18,7, nou punts menys. Els repetidors de quart d'ESO han passat del 9 per cent a menys del 6 per cent per primera vegada. La taxa d'idoneïtat ha passat del 70,3 per cent de l'alumnat en el curs 2010-2011 al 77,6 en el curs passat. Des del 2013, s'han millorat els resultats de totes les matèries avaluades i, sobretot, s'ha disminuït el percentatge de l'alumnat que no assolía les competències bàsiques.

Aquestes millores globals, i sobretot de reducció de les desigualtats, ens han de fer sentir orgullosos de les nostres escoles, instituts i centres educatius. En aquest sentit, haig d'agrair a tots els professionals i agents implicats en el sistema, i molt especialment als docents, el seu enorme esforç, dedicació i compromís per aquesta millora de la qualitat i l'equitat en el conjunt del sistema.

L'objectiu prioritari és ara assolir un sistema educatiu que doti els alumnes amb coneixements, capacitats i competències adequats per al nou escenari econòmic i social. El desplegament de la Llei d'educació de Catalunya ens permet apostar per l'autonomia de centres, el lideratge directiu, la innovació pedagògica i l'avaluació com a instruments de millora. I fer realitat propostes educatives contextualitzades a la realitat de cada centre, tot potenciant el paper de les direccions mitjançant el desenvolupament del decret de professionalització de la direcció escolar i impulsant la innovació a través del desenvolupament de l'ordre d'innovació pedagògica que portarà a l'elaboració d'un pla de difusió i transferència d'innovació pedagògica.

Des de fa dos anys, a Catalunya estem avançant cap a un model competencial en què els alumnes utilitzen els coneixements i les habilitats de manera transversal. Les feines avui requereixen cada vegada més col·laboració, i estan enfocades a solucionar problemes complexos de manera creativa. Són també transdisciplinàries, valoren el pensament crític i la intel·ligència emocional.

El nostre model de projecte lingüístic plurilingüe és una garantia de cohesió social del nostre país, i assegura que tot l'alumnat domini les dues llengües oficials. No entnem certs atacs a un model que dona bons resultats, i més quan Catalunya se situa *per sobre* de la mitjana de l'Estat espanyol en coneixement de llengua castellana. Treballem pel plurilingüisme (*remor de veus*), coneixement òptim d'una primera llengua estrangera, introducció d'una segona i manteniment de les llengües d'origen de l'alumnat nouvingut. Si alguna d'aquestes dades vostès tenen ganes de contrastar-la, tindran temps de fer-ho en el torn de rèplica. Els dono unes dades oficials. Segurament no els agrada sentir això, que la mitjana de Catalunya en coneixement de la llengua castellana està per damunt de la mitjana espanyola, perquè els desmunta el seu discurs (*remor de veus*), però què vol que li digui?...

La presidenta

Si us plau...

El president de la Generalitat

...els fets són els fets (*aplaudiments*), la realitat és la realitat. I la propaganda és tota una altra cosa. I aquí no hem vingut a fer propaganda (*persisteixen els aplaudiments*), hem vingut a parlar de política de país.

Per tant, no és només igualar les oportunitats, és també garantir que es desenvolupa el talent i el potencial arreu del territori i a tota la societat. Conscients d'això, tot i no disposar de pressupost, hem dotat de més recursos aquells centres educatius d'alta complexitat: quatre-cents docents addicionals i reducció de ràtios de P3 de vint-i-cinc a vint-i-dos alumnes. Hem reforçat l'escola inclusiva amb cent quaranta docents més, i el manteniment dels 360 tècnics de suport incorporats el curs anterior. Hem revisat els criteris per a l'obtenció de beques menjador, i mantenim una línia oberta per atendre *totes* les situacions sobrevingudes al llarg de l'any. En quatre anys hem incrementat un 70 per cent els recursos que destinem, fins als 57 milions d'euros i 88.000 ajuts els curs passat, i es preveu arribar a l'entorn dels 70 milions d'euros aquest curs.

Les noves generacions, i també aquells que ja són al mercat laboral, han d'aprendre a aprendre. I ho haurem de fer al llarg de tota la vida per així aconseguir una major adaptabilitat en un món cada vegada més canviant. Fixem-nos en la quantitat de feines

que no existien fa tan sols deu anys: desenvolupadors d'aplicacions per a mòbils, mecànics de cotxes sense conductors, analistes de dades massives, operadors de drons... El repte d'incrementar coneixements en ciències, en matemàtiques, sobretot en els alumnes d'ESO, és un repte de país, és un repte a mitjà i llarg termini, i l'hem d'afrontar si volem que els nostres fills i nés tinguin oportunitats per a feines de qualitat que es generaran en espais que avui encara no generen aquests llocs de treball i que en el futur seran els que lideraran la creació de llocs de treball.

Amb aquesta mirada al futur, hem encarregat, com saben –perquè és molt recent–, al Consell Escolar de Catalunya la realització d'un debat en profunditat, que parteixi de la mateixa comunitat educativa, sobre els grans reptes que ha d'afrontar l'educació catalana per avançar en qualitat i equitat.

I ara fixem-nos com la creativitat, l'esperit crític i la transversalitat són elements clau, i ho seran encara més en el futur. En aquest sentit, la cultura pren centralitat i esdevé una eina bàsica de les societats modernes.

Primer, és el fil d'enllaç de continuïtat de la nostra història, que ens dona sentit i arrels profundes. Creiem que la recerca, els intercanvis i la catalogació són elements de salvaguarda de la cultura popular. Per això s'han creat, per primera vegada, i amb la col·laboració de les diputacions, dues càtedres universitàries, una a la Rovira i Virgili, sobre el món casteller, i una a Lleida, sobre el foc, i que van lligades a dues festes molt nostres reconegudes per la UNESCO.

Segon, la cultura ens ajuda a cohesionar-nos com a poble i avançar socialment. Perquè la cultura arribi a tothom, tenim en marxa projectes com «Apropa cultura», que ha portat prop de 130.000 persones amb discapacitats o amb risc d'exclusió a gaudir del teatre, de la música i del patrimoni; «Escena 25», per facilitar l'accés del joves a les arts escèniques, amb uns resultats molt notables –per exemple, el curs passat va atraure més de vint mil nous usuaris.

Tercer, la cultura és avui un sector pioner i un dels més globalitzats, la nostra millor ambaixada al món. En els darrers mesos hem signat acords de col·laboració amb el Museu de l'Ermitatge de Sant Petersburg, a Rússia, per exhibir el surrealisme a Catalunya, i amb la Smithsonian Institution per a la participació en el Folklife Festival del 2018. Garantim la presència de creadors de la cultura catalana en esdeveniments internacionals, com la Biennal d'Arquitectura de Venècia, la Fira de Frankfurt, el festival Off d'Avinyó o la Fira Internacional del Llibre Infantil i Juvenil de Bolonya el 2017.

Quart, la cultura és creació, innovació i riquesa. Vam aprovar l'impost sobre serveis de comunicacions electròniques, pendent de sentència del Tribunal Constitucional, és clar, i que ens hauria de permetre recaptar uns 20 milions d'euros anuals per finançar la producció audiovisual i les noves indústries digitals, que són una aposta de futur. El territori català acull un 9 per cent més de rodatges l'any 2015 i es consolida com a plató de cinema. I estem treballant en dos projectes ambiciosos: el pla de xoc per incentivar les produccions de dansa i el Pla integral de la música.

Però també cal que treballem per crear nous públics. Per assolir-ho, l'educació i el treball amb els més joves són primordials. En els propers dies iniciarem una campanya perquè tots els nens de Catalunya, quan facin sis anys, s'acostin a una llibreria a triar un llibre de regal per a ells i comencin la seva biblioteca; una acció més de les que ens ajuden a apujar els nostres índexs de lectura, que han augmentat en els darrers anys del 61 al 65 per cent, més a prop dels objectius fixats per la Unió Europea.

Sisè bloc: un estat del benestar, garantia real d'igualtat d'oportunitats.

Tots aquests aspectes de desenvolupament personal requereixen uns serveis irrenunciables per a la qualitat de vida; el més important: la salut. Catalunya és una nació que protegeix tots els seus ciutadans, tots, 7 milions i mig, sense excepció. Per això el Govern preveu aprovar la Llei d'accés universal a l'assistència sanitària, que garanteix per llei la no-aplicació del Decret Llei del 2012 del Govern espanyol, que exclou les persones més vulnerables del sistema sanitari públic i que a Catalunya mai no hem aplicat. És un exemple més del nostre compromís irrenunciable amb la universalitat del dret a la salut.

Tenim un sistema sanitari de qualitat i capdavanter: esperança de vida més alta del món, al costat del Japó i Noruega; baixa mortalitat d'infart, ictus i càncer; líder en TIC integrades, transplantaments i donacions de sang.

I tenim també un sistema apreciat per la població. En atenció primària, l'any 2015 es van atendre 5,7 milions de persones en més de 45 milions de visites, amb una valoració mitjana propera al 8 sobre 10 –8 sobre 10– d'aquests 5,7 milions de persones ateses en aquestes 45 milions de visites, i gairebé nou de cada deu persones continuarien anant al mateix CAP.

Potenciar la prevenció de la malaltia i combatre les desigualtats derivades de condicions socials i mediambientals són polítiques centrals d'aquest Govern. Per aquest motiu s'està treballant en l'elaboració del Pla estratègic d'atenció primària i comunitària i el Pla director de l'atenció continuada i urgent, que establiran nous criteris en horaris nocturns dels CAP i una nova distribució dels recursos econòmics a l'assistència primària que incorporarà criteris de desigualtat econòmica i social.

El Pla integral per a la millora de llistes d'espera té per objectiu garantir l'equitat en l'accés. En els primers mesos de l'any s'ha fet un esforç per incrementar l'activitat quirúrgica i s'han realitzat prop de 185.000 intervencions de llista d'espera, un 3,8 per cent més que al mateix període de l'any passat, i s'ha fet tot i no tenir pressupostos. Esperem que els nous pressupostos permetin reduir un 50 per cent les llistes d'espera per especialista i proves diagnòstiques i un 10 per cent les llistes d'espera quirúrgiques, tal com hauríem volgut fer enguany.

Pel que fa a la qualitat, s'aposta per un model d'atenció integrada centrat en la persona; hi destaquen tres iniciatives clau elaborades amb la complicitat del sector, dels pacients, dels professionals i de les administracions públiques: el Pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària, per avançar en el procés d'integració dels serveis socials i sanitaris; el Pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions, per afrontar sense reserves una problemàtica que afectarà algun cop un de cada quatre catalans al llarg de la seva vida i evitar l'exclusió social i l'estigma de les persones que la pateixen, i el desplegament de nous instruments, com la Xarxa Oncològica de Catalunya, que contribueix a l'excel·lència clínica i l'atenció integral dels pacients.

En aquesta excel·lència clínica i del sistema de salut en general a la qual volem arribar hi juguen un paper clau la recerca i la innovació. El Pla estratègic de recerca i innovació en salut 2016-2020, recentment aprovat, ens ha de permetre l'aplicació pràctica de tot el coneixement generat per la recerca mèdica que es realitza al país, i per això en breu obrirem una convocatòria de 20 milions d'euros destinats a projectes de recerca orientats a la salut de les persones.

Aquesta recerca aplicada té un retorn directe sobre la salut de la ciutadania, per tant, el retorn d'aquesta inversió també és directe a la salut de la ciutadania. Dia a dia en veiem resultats concrets: noves tècniques per tractar la malaltia de Crohn i el càncer de fetge; disseny de molècules per combatre la sida, l'hepatitis C, el dengue i la febre del Nil a la vegada; nous biosensors per detectar celiàquia en pocs minuts, o aplicacions mòbils per controlar el dolor dels pacients des del seu domicili. En resum, recerca aplicada.

Cal tenir present, però, que l'envelliment de la població, la cronificació de malalties i les noves possibilitats terapèutiques són factors que pressionen cap al creixement accelerat de la despesa sanitària. Sense un canvi en el marc polític i de finançament es dificulta la sostenibilitat del sistema, agreujat ja per una situació d'infr finançament crònic que patim de l'Estat espanyol.

Setè bloc: una xarxa de protecció social que dignifiqui les persones. El país que construïm ha de ser digne de les generacions futures. El que fem avui té la intenció d'emmirallar-se en l'Europa dels drets socials, aquella Europa que ha sabut conjuminar economia i justícia social, aquella Europa que ha trobat l'encaix entre la competitivitat de la seva economia i la defensa dels drets de les persones, sobretot d'aquelles més vulnerables. Per tant, un dels objectius que tenim com a país és el d'arribar a dedicar a les polítiques de l'estat del benestar el mateix percentatge del PIB que els països europeus més avançats, per fer possible, així, un sistema àgil, proper a la ciutadania i eficaç en la resolució de les problemàtiques individuals i collectives.

La creació de l'Agència Catalana de Protecció Social, que ara s'està tramitant al Parlament, ens dona l'oportunitat d'endregar i revisar l'actual mapa de prestacions i debatre com hauria de ser la protecció social a Catalunya en el seu conjunt. Ens trobem amb la paradoxa d'uns indicadors econòmics i de riquesa del país que després no es poden tra-

duir en la protecció social que ens correspondria. Cal resoldre d'una vegada els reptes històrics com a resultat d'un permanent dèficit fiscal i de drets aprovats sense el corresponent finançament, i així garantir que des de la infància fins a la vellesa el Govern i la societat donen resposta i protecció als ciutadans i els permet viure amb dignitat.

L'estat propi és la millor garantia per desenvolupar les polítiques socials que es mereixen els nostres ciutadans. Mentre no hi arribem, seguim fent el màxim esforç elaborant uns pressupostos que any rere any dediquen un percentatge major a la despesa en partides socials. De fet, en el darrer pressupost, que no es va tramitar, el percentatge arribava al 73,6 per cent, el més alt de tota la història, i incloïa un pla de xoc destinat íntegrament a la millora de l'estat del benestar amb: més beneficiaris de la renda mínima d'inserció, més places residencials d'atenció a la gent gran i a persones amb discapacitat, més atenció domiciliària a 6.500 persones amb dependència, supressió de les taxes dels informes d'arrelament de les persones immigrades, més recursos per al treball protegit i la inserció sociolaboral, més dotació per a la lluita contra la pobresa infantil, 10 milions d'euros per fer front a la pobresa energètica, 10 milions d'euros per impulsar projectes transversals de cohesió social a cent barris i ampliació de la tarifa social del cànon de l'aigua per beneficiar 42.000 llars de Catalunya; mesures que tornaran a ser als pressupostos que presentarem properament per al 2017 per fer possible la seva aplicació i que puguin beneficiar directament totes les persones, que vostès ja s'imaginin de quin perfil social són, a les quals van pensades i adreçades..., el llistat d'iniciatives que els acabo de fer.

També hi seran, en aquests pressupostos, les mesures aprovades com a conseqüència del Ple de la pobresa i que requereixen un pressupost aprovat per a la seva implantació; un ple extraordinari de la pobresa que es va celebrar el mes de març i que, amb gran consens i treball conjunt de les formacions polítiques –un treball que jo vaig voler agrair, i crec que el país en general agraeix, i crec que ens ha d'inspirar en aquells temes en què ens podem posar d'acord–, va implicar l'aprovació de 275 mesures per oferir suport i polítiques integrals contra la pobresa i donar noves oportunitats a les persones amb risc d'exclusió social. Tot i la no-aprovació dels pressupostos, el Govern està donant compliment a més del 75 per cent de les mesures, i en tres setmanes ens reunirem de nou amb els grups parlamentaris, sindicats, entitats socials professionals i municipalistes, per valorar l'estat de la situació dels acords adoptats, analitzar allò que podem millorar i debatre el que cal prioritzar en un context, com saben, de recursos limitats.

Tinguem presents també les deslleialtats a les quals ens enfrontem i que intentem superar dia a dia amb l'esforç de tots; superar i, alhora, denunciar. En l'àmbit de l'atenció a la dependència, l'Estat espanyol hauria de finançar el 50 per cent de la despesa pública i només en finança el 18 per cent, i la resta l'està assumint la Generalitat, i no ens cansarem de denunciar-ho. Entre el 2012 i el 2015 Catalunya ha deixat de percebre 336 milions d'euros amb els quals hauríem pogut incrementar 18.150 places residencials. Tot i així, donem prestacions a més de 145.000 beneficiaris.

Som conscients que les persones grans presenten una especial vulnerabilitat. A principis de l'any vinent presentarem el Pla integral de prevenció i acompanyament de gent gran, amb polítiques contra el maltractament i per l'apoderament de la gent gran. També s'ha reactivat i reformat el Consell de la Gent Gran.

Com no pot ser d'una altra manera, hem de protegir també la nostra infància i promocionar-ne els drets, essent ràpids en la detecció dels maltractaments i àgils en la resposta per evitar més danys als menors. Per això hem aprovat el Protocol d'actuació de prevenció, detecció, notificació, derivació i coordinació de les situacions de maltractament infantil i adolescent en l'àmbit educatiu, i estem també elaborant un pla estratègic per a infants de zero a sis anys que promociona i dona suport a les famílies acollidores. I abans de l'estiu vam formalitzar amb els ens locals el nou Contracte programa 2016-2019 en matèria de serveis socials, que preveu destinar 823 milions d'euros en quatre anys per reforçar la xarxa de serveis dirigits a infants i adolescents i que obre dues noves línies de col·laboració en matèria d'igualtat.

No són només les institucions les que actuen, és evident, per sort; Catalunya compta amb un teixit associatiu imprescindible a l'hora d'atendre col·lectius afectats per una necessitat de caràcter social. És un actiu fonamental en la nostra societat. El 25 de juliol passat, amb la signatura del tercer Pla de suport al tercer sector social, la Taula d'Enti-

tats del Tercer Sector Social i el Govern van reafirmar el seu compromís de col·laboració i estratègia comuna per treballar per les persones i enfortir les entitats; com a compromisos, entre d'altres, s'ha ampliat el suport als reclusos que surten de la presó, per millorar-ne la reinserció social; hem reforçat les entitats en recursos i nombre d'habitatges –ja n'hem cedit tres-cents i arribarem als cinc-cents abans de tancar la legislatura–, i s'elaborarà –s'elaborarà– la llei de foment de l'associacionisme de Catalunya.

Un dels elements clau per construir una societat més igualitària i més respectuosa és la igualtat efectiva entre homes i dones en tots els àmbits de la nostra societat. Necessitem abordar sense fissures i des d'una òptica àmplia la xacra de la violència masclista, que inclou no només la parella, sinó també l'àmbit laboral, comunitari i familiar, una diferència important entre la nostra llei i l'espanyola. Per això i com a desplegament de la Llei d'igualtat, hem creat l'Observatori de la Igualtat de Gènere i el Centre d'Estudis, Recerca i Capacitació sobre Violència Masclista, i estem elaborant un nou pla d'intervenció integral contra la violència masclista 2016-2019, que presentarem a finals d'aquest any.

Hem posat en funcionament un grup de treball per denunciar violència masclista a les xarxes socials, així com per analitzar els estereotips de gènere en el món de la publicitat, i que ja ha fet les primeres denúncies a fiscalia de blogs i vídeos que inciten a la violència.

En l'àmbit educatiu, s'ha donat suport als centres per a una millor atenció d'infants i adolescents transgènere o intersexuals, i s'ha obert un cicle formatiu de formació professional de grau superior en promoció de la igualtat de gènere; un curs pioner a l'Estat que ja s'imparteix a centres de l'Hospitalet de Llobregat, de Badalona i de Reus. Catalunya ha estat i segueix sent capdavantera en reconeixement dels drets de les persones lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals.

Cal tenir present que moltes de les polítiques públiques en la igualtat de gènere ja compten amb actuacions específiques, però cal reforçar-ne la coordinació. I és en aquest sentit que també treballa el Govern a través de l'Institut Català de les Dones i els seus òrgans col·legiats, que properament es regularan per decret.

Catalunya és també terra d'acollida, i reclamem una política pròpia de migracions i asil per donar resposta a les persones demandants de protecció internacional i demostrar que, davant de la inoperància actual de l'Europa dels estats, sempre persisteix la fraternitat de l'Europa dels pobles. Jo mateix he reiterat a l'Estat i a la Unió Europea l'oferiment de rebre 4.500 persones refugiades; a hores d'ara ja tenim més de 1.200 places disponibles en quaranta-tres municipis.

I és que en el nou país que volem no hi hauria d'haver ningú sense sostre, perquè l'aspiració de progrés i justícia social és per a tothom. Per això volem aturar els desnonaments; un sol desnonament és un drama i una illusió vital trencada, i per això hem de dedicar tots els nostres esforços per evitar-lo. Justament per això el Parlament de Catalunya ha legislat més que mai en matèria d'habitatge, però, malauradament, el Govern de l'Estat i el Tribunal Constitucional també han recorregut i han suspès més que mai. Nosaltres ens dotem d'eines per lluitar contra l'emergència en l'àmbit de l'habitatge, per lluitar contra la pobresa energètica, i el Govern de l'Estat i el Tribunal Constitucional ens les escapen.

Davant les adversitats reaccionem amb més empena. Tot just ahir vam aprovar el Projecte de Llei de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones que es troben en risc d'exclusió social, que espero que compti amb la seva conformitat, i hem començat a posar les bases d'una llei d'arrendaments urbans catalana, que entre d'altres abordi com afrontar els increments del lloguer que pateixen algunes poblacions, amb l'objectiu que el lloguer sigui una opció real per a la gent.

Tot i la suspensió de les lleis, hem desplegat tota una sèrie de mesures que els vull detallar. Primer: hem aconseguit acordar amb les entitats financeres la cessió temporal d'habitatges i hem arribat als 3.660, que, sens dubte, s'incrementaran.

Segon: hem recaptat més d'11 milions amb l'impost dels pisos buits, impost pendent de sentència del Tribunal Constitucional. Uns recursos dedicats tots ells a adquirir pisos procedents d'execucions hipotecàries i destinar-los a persones i famílies vulnerables. Ja portem 324 habitatges adquirits per aquesta via i preveiem arribar a més de quatre-cents en acabar l'any.

I tercer: hem constituït i ha començat a treballar com a òrgan representatiu la Taula d'Emergència en l'Àmbit de l'Habitatge i la Pobresa Energètica, a fi d'unificar els mecanismes de participació social i institucional en ambdós àmbits. Deixin-me, en matèria de pobresa energètica –malgrat l'agressió legalista de l'Estat espanyol, que de manera sistemàtica i incomprensible dóna l'esquena al ciutadà–, dir-los que el nostre compromís continua sent el d'evitar els talls dels subministraments a les persones vulnerables. Tot i que la manca de pressupost va significar no poder dotar el Fons de pobresa energètica amb 10 milions d'euros, n'hem traspassat 3,85 a les entitats municipalistes per fer-los arribar de forma àgil a les famílies que ho necessiten, i hem arribat a acord amb tretze empreses subministradores d'aigua per garantir que no se n'interromp el subministrament a llars vulnerables.

I quart: hem creat, i mantenim constantment actualitzat el registre d'habitatges buits, una eina imprescindible també per a tots els ajuntaments i que serveix per sancionar o forçar la cessió d'habitatges de grans tenidors que porten buits molt de temps.

Actuacions, totes elles, que tenen un resultat clar: més de 65.800 llars que reben suport públic en matèria d'habitatge; 3.700 desnonaments evitats a l'any, més de 2.800 gràcies a la mediació d'Ofideute i prop de 30.000 habitatges al Fons d'habitatges de lloguer destinats a polítiques socials.

Vuitè apartat: recuperació de la confiança en les institucions que garanteixen la participació activa de la ciutadania. El país necessita recuperar la confiança en la política i les seves institucions. Per aconseguir-ho ens cal un país net de corrupció, una forma de govern de portes obertes i de polítiques compartides que treballa perquè els ciutadans estiguin plenament informats i puguin participar en la presa de decisions. També, en aquest camp, ho hem de dir, anem més avançats que l'Estat espanyol: la Llei catalana de la transparència, accés a la informació i bon govern ens obliga més i millor, i la feina ja ve d'abans.

El 2011, per exemple, vam posar en marxa l'Oficina d'Avaluació i Supervisió de la Contractació Pública, la feina de la qual ha estat posada com a exemple de bona pràctica per la Comissió Europea. Des d'aleshores es publiquen quinzenalment tots els contractes i les seves variacions, així com la destinació de les subvencions públiques. Vam crear el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic per reforçar les garanties de control i transparència. Des del 2013 publiquem al portal de la transparència els sous i les dietes dels alts càrrecs, així com les seves variacions patrimonials. L'ONG Transparència Internacional va atorgar a la Generalitat la màxima puntuació en el seu índex basat en vuitanta indicadors i esdevé així l'Administració més transparent de l'Estat.

Volem, tanmateix, una administració que sigui sempre com un edifici de vidre amb parets transparents sota la mirada sempre present de la ciutadania. El 2015 vam posar en marxa el Registre de grups d'interès i, fruit del protocol d'actuació aplicable a les relacions dels alts càrrecs amb els grups d'interès, ja hem arribat a cinc-cents grups d'interès registrats amb la previsió d'arribar als vuit-cents a finals d'any.

Crearem, també, un registre de grups d'interès de Catalunya únic per a totes les institucions catalanes i que eviti que cada ajuntament hagi de gestionar el seu propi registre i que els grups d'interès s'hagin d'inscriure a diferents llocs. De nou, vull destacar que a l'Estat espanyol no hi ha cap –cap– norma específica dedicada als grups d'interès, i, per tant, ens estem emmirallant en les regulacions europees més avançades d'Europa.

Un dels sectors més sensibles i de risc és la contractació pública. Destaca, en aquest sentit, l'aprovació, el maig passat, del Decret llei en matèria de contractació pública per posar remei a la inactivitat de l'Estat espanyol a l'hora de transposar les directives europees i que anirà acompanyat de dues iniciatives consecutives. Primer, la Llei de contractes de serveis a les persones que estem elaborant, i, segon, la Llei catalana de contractes del sector públic com una de les lleis que hauria de regir el marc contractual català.

Ens cal enfortir els lideratges ètics en el si de les institucions, disposar de directius públics conscienciats per enfortir la integritat del sector públic a Catalunya. El juny passat vam aprovar el Codi de conducta dels alts càrrecs de la Generalitat i es va constituir el Comitè Assessor d'Ètica Pública, l'òrgan que vetllarà pel seu compliment, un codi que s'estendrà a tot el sector públic mitjançant el recent constituït Comitè per a l'elaboració del Codi ètic del servei públic de Catalunya.

Hem de reconèixer que tenim una administració de qualitat que volem que esdevingui una administració d'excel·lència. Si veiem els darrers trenta-sis anys, podem afirmar que ha estat un cas d'èxit. Si mirem els propers cinquanta anys podem dir que volem ser un cas d'excel·lència. Volem i treballem per una administració professional, transparent, ètica, innovadora, tecnològica i ben formada al servei de la ciutadania. Per això estem avançant en la reforma de l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic i en les eines de professionalització i formació avançant en la transformació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en l'Escola Nacional de Govern i Administracions Públiques o aprovant el Pla nacional de compra pública d'innovació 2016-2020.

Aquesta reforma la fem conscients que tenim un gran deute amb tots els servidors públics, per això és just que recuperin els seus drets laborals i, en la mesura de les disponibilitats, els seus drets econòmics. I estem fent tots els esforços necessaris, com el retorn de la paga extra del 2012 o l'increment salarial de l'1 per cent, i hem de continuar dialogant per resoldre els temes pendents, conscients que són un dret dels nostres treballadors i treballadores.

Un d'aquests temes és l'ajornament de les convocatòries d'accés a la funció pública que hem viscut els darrers anys. En aquest sentit, els anuncio que els pressupostos del 2017 inclouran una convocatòria d'oferta d'ocupació pública de 7.000 llocs de treball que abastarà: 2.500 metges i infermers i infermeres, 2.000 mestres, 500 mossos d'esquadra, 150 bombers, 300 persones de personal tributari, entre d'altres. Majoritàriament són places de serveis essencials que conformaran part del capital de l'Administració que volem del present i del futur. En aquest sentit, tots els nivells d'administració són importants, però els ajuntaments tenen una importància vital en la gestió diària del nostre país i, sobretot, a donar resposta ràpida a les necessitats de la nostra ciutadania; són la primera línia de foc.

Per això aquest Govern té molt clar que la Generalitat i el món local hem de treballar plegats, hem d'anar agafats de la mà, i per això és imprescindible referir-me a dues qüestions molt concretes: el deute i el futur. Primer, sobre el deute: hem pres decisions per reduir-lo de forma significativa. Gràcies, per exemple, a la col·laboració de les diputacions per avançar el pagament de 87,6 milions d'euros de deute municipal o les ampliacions de crèdit per al pagament a ens locals d'obres del PUOSC 2008-2014, 4,1 milions; d'actuacions vinculades al Feder, 20,7 milions; o d'actuacions ja fetes a la Llei de barris, 8,2 milions, i continuarem en aquesta línia.

És per això, també, que reclamem els diners que ens deu l'Estat. Només gestionant els diners que són nostres podrem posar en marxa plans de suport i inversió als municipis, com els antics PUOSC. Però no ens quedem només en la queixa o la reclamació, perquè quan tenim oportunitats cerquem recursos –cerquem recursos– i els posem a l'abast dels municipis i les comarques, que és el cas, per exemple, de les convocatòries dels ajuts Feder per valor de 95 milions d'euros; els 14 milions aconseguits, per exemple, en projectes transfronterers, etcètera.

I segona qüestió: el futur. La nostra societat ha canviat, el país ha canviat, el món ha canviat, i això requereix que el nostre dibuix institucional i competencial –i, per tant, el nostre model d'organització territorial i d'Administració local– evolucioni en consonància. I ho fem en forma d'un procés de debat sota el nom governlocals.cat, i que ens ha de donar unes conclusions que serveixin per definir com ha de ser l'Administració local del futur, amb l'objectiu d'elaborar les bases de les lleis que han de regir el futur dels governs locals de Catalunya.

En aquesta mirada posada en el futur volem també rubricar el pacte nacional per a la societat digital com un acord de gran abast entre Generalitat, diputacions i entitats municipalistes per fer un gran pas endavant en el desplegament de l'estratègia de territori intel·ligent, desplegar de forma coordinada les infraestructures tecnològiques, avançar en la ciberseguretat i impulsar una nova administració digital.

Novè apartat: un país segur i just, vinguis d'on vinguis i siguis com siguis. Malgrat tots els canvis que vivim constantment en els nostres costums i les nostres maneres de relacionar-nos, existeixen valors intrínsecs a la condició humana que són més preuats que mai i la seguretat és un d'ells, pel seu caràcter universal i essencialment equitatiu. Catalunya és un país segur, i les dades així ho indiquen. Els fets delictius registrats a Catalunya acumulen un descens del 9 per cent en els últims quatre anys. Es produeixen 47.348 fets

penals menys que en els darrers quatre anys. I en el darrer any els delictes contra les persones han baixat un 8,5 per cent i contra el patrimoni un 1 per cent.

Disposem, per tant, d'unes bones polítiques de seguretat basades en la prevenció, la proximitat i la vocació de servei, amb l'única finalitat de ser útils a la ciutadania. El nostre sistema garanteix respostes als problemes, als riscos i a les necessitats existents en l'àmbit de la seguretat. Per això, el juny passat vam aprovar el Pla general de seguretat de Catalunya 2016-2019, que estableix l'estratègia en matèria de seguretat per al proper quadrienni amb mesures relacionades amb la violència de gènere, la velocitat a les carreteres o la gestió preventiva de les situacions de risc, entre d'altres.

Un dels riscos més recents inclosos en aquest pla són les noves formes d'amenaça terrorista que estem combatent amb el Programa operatiu específic antiterrorista, que regula, ordena i dirigeix les mesures antiterroristes, i amb un fons de contingència per a la lluita contra el terrorisme d'11,5 milions d'euros destinats, principalment, a hores extres i a nous mitjans tècnics per a investigació, a formació en noves eines policials i a la compra de material específic. En aquesta línia, esperem que els propers pressupostos arribin a bon port i puguem materialitzar la incorporació, també, dels mossos que teníem previst incorporar aquest 2016.

Però, sense cap mena de dubte, la millor estratègia per combatre qualsevol tipus d'amenaça és a través de la cooperació i l'entesa policials. El Govern de Catalunya estén la mà a tots els cossos policials, i, per aquest fet, ha exigint la integració dels Mossos d'Esquadra a la taula d'avaluació de l'amenaça terrorista i al Centre d'Intelligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat, a nivell estatal. L'Estat espanyol segueix amb la seva política de no facilitar als Mossos d'Esquadra les dades estatals i internacionals d'àmbit policial, de no permetre'ls participar directament a Europol i Interpol, de no traspasar el deute de 532 milions d'euros per ampliar la plantilla, entre d'altres, i això sí que repercuteix en la seguretat dels nostres ciutadans, i és per això que volem tenir un estat propi. Les noves formes de delinqüència prenen forma en l'àmbit cibernètic; hem impulsat el Projecte de llei de creació de l'agència de ciberseguretat de Catalunya, l'organisme que serà l'encarregat de donar resposta a les amenaces digitals i incidents de ciberseguretat.

La setmana passada vam aprovar el Pla estratègic de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments 2017-2022, que amb una inversió de 207 milions d'euros preveu actualitzar i revertir l'actual situació del Cos de Bombers. S'abordarà el desplegament d'efectius, la renovació i la incorporació de nous vehicles, material i vestuari, entre d'altres. Amb tot, ja hem convocat 153 places de bombers i funcionaris perquè s'incorporin en pràctiques durant la campanya forestal 2017, i 350 places de bombers voluntaris. Paral·lelament, hem aprovat el decret que regula la guàrdia operativa dels bombers, amb l'objectiu de consolidar el sistema de comandament de les emergències.

Tots els esforços que fa l'Administració per reduir la sinistralitat viària són insuficients –son insuficients– mentre hi hagi víctimes mortals i ferits greus. Enguany hem hagut de lamentar, en menys de quinze dies –el primer a Freginals i el tercer a Pont de Molins–, accidents amb major nombre de víctimes des que vam assumir competències de trànsit. Malgrat que la tendència és positiva i les víctimes mortals per accident de trànsit s'han reduït un 38 per cent des del 2010, no descansarem fins arribar a víctimes zero. En aquest sentit, hem endegat una ofensiva contra l'ús del telèfon mòbil en la conducció i el desús del cinturó, ja que aquest estiu el 20 per cent de les víctimes mortals no duia cordat el cinturó, i les distraccions, com el mòbil, un 35 per cent. Més controls preventius i integrals, deu nous radars mòbils de nova tecnologia i un nou radar sancionador a l'helicòpter del Servei Català de Trànsit, i també campanyes de comunicació, com «#0mortstrànsit» o «Al volant, tria el bon camí».

Seguretat també és disposar d'una justícia eficient i imparcial, que hauria de ser una de les institucions més preuades. Pensar en quina justícia volem per al futur ens porta, de manera inexorable, a parlar d'una administració de justícia moderna, ràpida, eficient i de proximitat que pugui oferir un servei públic de qualitat als ciutadans i construir un país més just, integrador i cohesionat.

No els parlaré de portar als tribunals, de presons, de privació de llibertat, de càstig; els parlaré d'allò que té futur, apostar en la reinserció i en l'acompanyament del pres cap

a la comunitat. Les dades ens indiquen que la reincidència es redueix a la meitat quan els interns prenen contacte progressivament amb el món exterior. Per això hem materialitzat un acord amb les entitats socials per acompanyar de la millor manera possible les persones que cada any surten de la presó i potenciar el màxim, el possible, el règim obert. També potenciem les mesures penals alternatives, quan sigui possible, a través del dimensionament dels serveis públics i la sensibilització dels jutges, ja que aquestes són beneficioses en diverses dimensions: no impedeixen que la persona deixi de treballar mentre compleix la pena o realitza el tractament, asseguren un èxit de rehabilitació del 90 per cent dels casos i costen una desena part dels recursos que l'ingrés en presó.

La justícia de Catalunya ha de ser també en català i actualment només un 8,4 per cent de les resolucions judicials dictades a Catalunya estan escrites en català. La dada és alarmant i no reflecteix el seu ús social. Per això hem arribat a un acord amb l'Estat espanyol perquè la prova d'accés a l'advocacia es pugui fer en català; un acord, cal dir-ho que arriba després de la recomanació del Comitè de Ministres del Consell d'Europa de garantir la presència de les llengües cooficials a l'Administració de l'Estat.

Un dels camins que hem endegat per millorar l'eficiència de l'Administració rau justament en l'especialització i la formació de les persones que hi treballen i, en aquest sentit, estem impulsant diverses iniciatives. Primer, estem implantant l'especialització als jutjats del personal de justícia en els diferents àmbits del dret com a mesura per millorar la productivitat, l'eficiència i la qualitat del conjunt del sistema. Es tracta d'una reclamació històrica dels treballadors i que ha tingut molt bona acollida entre els experts i els professionals. Segon, hem prorrogat fins a l'any 2020 el cicle d'FP en administració i gestió en l'àmbit jurídic i prioritzarem en la borsa d'interins les persones que disposin d'aquesta titulació; i tercer, el programa de formació en drets humans i protocol d'Istanbul dirigit a tots els professionals del sistema penitenciari, i que gràcies als nous pressupostos es podrà reforçar.

A nivell legislatiu crec que cal destacar dos elements. Primer, l'aprovació al febrer del llibre sisè del Codi civil de Catalunya relatiu a les obligacions i els contractes, ara en tramitació al Parlament, i que permetrà culminar el procés de codificació del dret civil català després de més de deu anys de treballs. Així mateix, hem començat a treballar en l'avantprojecte de llei de la mort digna, amb l'objectiu de resoldre el problema que genera amb el patrimoni digital d'una persona quan aquesta mor o és declarada incapaç. I en aquesta qüestió tornem a donar mostres de país avançat.

I si parlem de memòria digital, hem de parlar també de memòria històrica, i més engegany, que commemorem el vuitantè aniversari de l'inici de la Guerra Civil. Espanya és el país d'Europa amb més persones desaparegudes i, com a Govern, tenim la convicció que cal promoure la recerca de la veritat, la justícia i la reparació. Per això hem posat en marxa el Programa d'identificació genètica de desapareguts durant la Guerra Civil i la dictadura franquista, una iniciativa pionera, per identificar els familiars desapareguts. Perquè en un estat normal es buscarien solucions als conflictes; les persones s'asseurien a parlar o a negociar; es teixirien complicitats i consensos. Això seria un estat normal. En canvi, el que ens trobem és la voluntat de silenciar memòries, d'utilitzar els tribunals, de retocar la història en els llibres de text i, a vegades, de tornar a temps passats. «El mayor desafío a la unidad de la nación española desde el 6 de octubre de 1934», com el ministre d'Exteriors en funcions es va apressar a dir amb referència a la proposta d'urnes que vaig plantejar la setmana passada.

Desè i darrer apartat: una Catalunya present i activa al món. Amb referència a la política exterior, tenim la voluntat inequívoca d'impulsar una estructura necessària i legítima, tot i les pressions de l'Estat espanyol. Primer, a través del Tribunal Constitucional, després amb l'intent de bloqueig constant envers la nostra acció, l'Estat espanyol desplega tot el seu servei exterior per contrarestar l'acció internacional del Govern de Catalunya també en aquells àmbits d'actuació per als quals tenim plenes competències i que conformen part de l'activitat habitual i tradicional.

Tot i aquest intent de bloqueig, seguim promovent les relacions amb els països prioritaris per als interessos dels ciutadans de Catalunya, parlant amb veu pròpia davant de la Unió Europea i del món. Per donar suport a aquesta acció, hem iniciat el desplegament del pla de delegacions amb la creació de quatre noves delegacions a Europa i que

ha de continuar expandint-se també a la resta de continents. De fet, si s'haguessin aprovat els pressupostos podríem haver arribat a les disset delegacions.

L'acció exterior és necessària no només per explicar amb veu pròpia la situació que es viu a Catalunya i la relació amb l'Estat espanyol, sinó per projectar Catalunya en els àmbits econòmic, cultural i lingüístic, perquè si no ho fem nosaltres no ho fa la diplomàcia espanyola que paguem, aquesta també, amb els nostres impostos. En aquest sentit, la nostra millor carta de presentació no són només les delegacions, sinó també les nostres empreses, com he dit abans, la nostra cultura, la nostra gastronomia, evidentment, els nostres esportistes. En un camp on la diplomàcia espanyola fa tot el possible per evitar el reconeixement internacional de les seleccions esportives catalanes, els nostres esportistes olímpics prenen part en vuit de les disset medalles olímpiques estatals i en onze de les trenta-una medalles paralímpiques; tot un reconeixement, *de facto*, a l'esport català i al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat.

I també són els nostres ambaixadors tots aquells catalans i catalanes que viuen a l'estranger i als quals hem de donar veu en les decisions del país, i ho farem per dues vies: en primer lloc, amb el Projecte de Llei de la comunitat catalana a l'exterior, aprovat a inicis de setembre, que potencia el registre de catalans residents a l'estranger, i, en segon lloc, amb el vot electrònic.

El passat 27 de setembre, igual que en altres eleccions –27 de setembre del 2015–, hi van haver gairebé 200.000 catalans per als quals votar va ser tota una odissea en temps, viatges, costos econòmics, i al final només un de cada tretze va poder votar. Això, en un país i en un estat que es diu democràtic no es pot permetre, perquè és una vergonya. (*Aplaudiments.*) Per això, hem treballat el projecte de vot electrònic per a tots els catalans i catalanes que són a l'exterior. És un procediment de vot segur i fiable, que ja utilitzen altres estats del món, i volem que pugui funcionar a partir de les properes eleccions que celebrem a Catalunya, perquè mai més cap ciutadà ha de veure limitat el seu dret a vot.

Aquest ha estat el repàs que tindrem ocasió d'ampliar, en contrast amb les posicions dels grups, i aclarir totes aquelles informacions que convingui, del que ha representat l'acció de govern d'aquests nou mesos, mirant-ho amb mirada llarga, perquè algunes de les polítiques són continuacions de les anteriors, i apostant també per cap on seguirà el segon tram d'aquesta legislatura.

Començava la meua intervenció, ara ja fa una estoneta, amb una referència a la primera llei que va aprovar el Govern que presideixo, la Llei del canvi climàtic, i acabo aquesta intervenció amb una de les properes lleis que aprovarà el meu Govern, la llei de vot electrònic. Per tant, a tall de cloenda, els recullo i els recupero els meus compromisos inicials: els problemes del món són els problemes de Catalunya, i afegixo: «Per això ens cal tenir veu pròpia»; aquest no és un projecte del Govern, sinó un repte de país sencer, i afegixo: «Per això posarem les urnes»; té una incidència central en la prosperitat i el model econòmic del país, i afegixo: «Seguir com estem té un impacte directe en les nostres empreses i els seus treballadors»; repensar la nostra vida quotidiana des de la sostenibilitat, i afegixo: «Quedar-nos immòbils no és sostenible», i té incidència en el benestar col·lectiu, i afegixo: «La nostra singularitat cultural i el nostre estat del benestar en depenen.»

Som en un moment transcendental de la nostra història i, a diferència d'altres èpoques i altres moments destacats, avui les decisions es prenen votant, i el futur de Catalunya l'han de decidir –l'hem de decidir– tots els catalans i catalanes amb el seu vot, pel nostre bé i pel dels nostres fills.

Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president. Finalitzada la intervenció del president, algun grup parlamentari demana de suspendre la sessió?

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar la suspensió momentània de la sessió.

La presidenta

D'acord.

Se suspèn la sessió fins a tres quarts de dotze del migdia. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

En primer lloc té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyor president, avui tenim el debat de política general; fa un parell d'anys que no se'n té cap, aquí a la cambra, des de l'any 2014, i la veritat és que moltes coses no han canviat gaire. De fet, jo em vaig llegir el discurs que va fer el president Mas fa dos anys, i la veritat és que he trobat moltíssimes coses que estan repetides, com noves promeses, en el seu discurs.

Jo crec que un debat de política general ha de servir per fer un repàs de quina és la situació política de Catalunya; també veure què s'ha fet per part del Govern des del darrer debat de política general, i fer un anunci de quines són les propostes que marcaran la línia de govern.

Jo, el que he trobat del seu discurs, i a més a més l'he sentit amb molta atenció, perquè m'agrada adaptar el discurs al que diu vostè..., he vist moltes coses que ja s'havien dit des de fa molts anys, i moltes propostes des de fa molts anys. De fet, frases que són calcaades a les que va dir el senyor Mas fa un parell d'anys.

També li he notat, certament, un triomfalisme que a mi em sobta molt, no? A l'hora de descriure quina és la situació de Catalunya, jo només puc dir-li que no compartim per a res el to triomfalista que vostè ha mostrat avui i que després podrem comentar. Sembla que tot va bé, i jo no acabo d'entendre, si tot va bé, per què hem de marxar d'Espanya? Si estem tan bé i tot funciona tan bé, no entenc quin és el motiu que vostès defensen per sortir d'aquí, no? Sembla que estem perfectament.

Vostè ha parlat de qüestions que no és que les estigui fent el Govern, sinó que han estat aprovades al Parlament per mocions de l'oposició i que vostès tenen l'obligació de fer. I, de fet, ha fet referència fins i tot a lleis que són d'altres partits de l'oposició, mocions que són també de Ciutadans, i, home, jo crec que només els drets d'autor es podrien respectar a l'hora de fer la intervenció.

Després, òbviament, vostè ha evitat parlar de moltes qüestions, que nosaltres parlarem ara, que ens preocupen i que jo entenc que vostè, en un discurs llarg i sense limitació de temps, podria haver trobat un foradet per parlar-ne. Nosaltres tenim només trenta minuts, però jo crec que el Parlament ha de sentir un projecte de govern complet, i jo crec que vostè ha fet un discurs ampli avui, però s'ha deixat algunes coses al calaix.

I, per descomptat, no hem trobat cap autocrítica, cap ni una. Vostès, és que no s'equivoquen *mai*, no han gestionat mai malament *re*. No ha fet cap autocrítica, cap ni una. Jo crec que el debat de política general es demostra cada dia, no només un dia l'any –en aquest cas un dia cada dos anys, per la situació política de Catalunya–, sinó que és un debat i un discurs que s'ha de mantenir la resta de l'any.

I jo crec que la seva proposta estrella, el seu projecte per a Catalunya, ja sabem quin és, que és separar Catalunya de la resta d'Espanya. I ara han tornat una miqueta enrere per tornar a parlar del referèndum. Però jo crec, sincerament, que l'altre dia, quan vostè va demanar la confiança de la cambra, no va demanar la confiança per un projecte de país, per unes prioritats socials o econòmiques; va demanar la confiança de la cambra en base a una línia molt clara, que és la de la separació i la del referèndum. Per tant, jo crec que, igual que vostè no va parlar de totes aquestes qüestions a la moció de confiança, crec que aquestes no són les línies prioritàries del Govern.

Dit això, quina és la situació actual? Jo, com li deia abans, no puc compartir la diagnòstic que vostè ha fet de Catalunya, sincerament li ho dic. I em preocupa; em preocupa, perquè el triomfalisme que jo he sentit avui no és propi d'un president que coneix l'emergència social que tenim a la societat catalana. I potser això és una percepció sub-

jectiva, òbviament, però m'ha semblat que no ha tingut prou sensibilitat per saber..., de quina és la situació que tenim a Catalunya.

Jo crec, a més a més, que ha fet un triomfalisme que m'ha semblat molt el triomfalisme que fa el Govern del PP, sincerament, molt; frases també calcades a les que diu el senyor Mariano Rajoy o a les que diuen a vegades algun dels seus ministres. I jo crec que aquesta eufòria, sincerament, amb la situació d'emergència social, no és la més adient de la situació.

I, a més a més, també recorda molt els discursos del Govern d'Espanya perquè fan triomfalisme per una banda, però després victimisme. És a dir, tot el que va bé és perquè vostès són molt bons –de fet, agafa dades de Catalunya en les quals sempre hem estat capdavanters a tot Espanya, i, per tant, no és ben bé un rèdit que vostès poden posar al seu actiu com a govern–, però després tot el que va malament no és culpa de vostès: o és, la culpa, d'Espanya, o és l'«Espanya ens roba», o és «la CUP no ens deixa amb els pressupostos». Home, podem trobar algun espai d'autocrítica de gestionar malament? Catalunya, i això se sap a tot Europa, és una de les regions d'Europa amb més autogovern. Hauria de tenir una miqueta més d'autocrítica. I em preocupa, em preocupa realment que el president no estigui en aquesta sensibilitat social que creiem que és la que ha de tenir, no? I això, ja li dic que és una percepció molt subjectiva i que, evidentment, vostè pot estar-hi o no estar-hi d'acord.

Vostè s'ha centrat a parlar de dades macro, com fa el president Rajoy. I és veritat, és obvi: venim d'una situació en què hem tocat sostre, que hem tocat –perdó–, sòl, terra –perdó. Hem tocat terra, i, per tant, és fàcil –és fàcil– que les dades macro vagin creixent, perquè venim d'un lloc on no havíem estat mai des de fa dècades. I, per tant, jo crec que si vostè només es fixa, com fa el president Rajoy, en aquestes dades macro, es podrà la realitat micro, la realitat de les famílies. I jo crec que s'ha de..., vostè, que parla tant de desconnectar Catalunya, crec que el Govern ha de connectar millor amb la realitat catalana.

Perquè vostè potser parla que ja estem millor, potser, fins i tot el que podem entendre del seu discurs és que estem sortint de la crisi..., però jo crec que vostès a vegades parlen de sortir de la crisi, però només parlen d'aquells que no van entrar mai dintre de la crisi. Nosaltres, a Catalunya –i vostè no ho ha comentat–, tenim més de cent mil nens amb privacions materials severes. Vostè potser no ha parlat que tenim més d'1 milió i mig de persones en risc d'exclusió social. Potser no han parlat que tenim 2 milions de persones a Catalunya que no poden afrontar despeses imprevistes, que se'ls espatlla la rentadora, que als nens se'ls trenquen les ulleres, i no poden fer front a aquestes despeses. I, per tant, jo crec que el president d'aquesta societat hauria de tenir una miqueta més d'objectivitat a l'hora d'analitzar, simplement, senzillament, la societat que governa, no?

Jo vull parlar també d'atur, perquè n'hem parlat molt per sobre, avui. La veritat és que la dada no és especialment bona avui, però jo crec que..., vull parlar de la principal preocupació dels catalans, que és l'atur. I no és bona per una raó: és evident que ha baixat l'ocupació, s'ha d'analitzar també amb un component d'estacionalitat evident, jo això no li ho negaré, però Catalunya està per sota d'altres comunitats autònomes en creixement d'ocupació, i, per tant, no és una dada especialment bona per a nosaltres.

Però no em vull fixar només en dades quantitatives, sinó qualitatives. Estem creixent sota un parany que és fals, sota unes bases de creixement que no són les que ens poden garantir un futur millor per a les properes generacions. I, a més a més, creiem que és un problema estructural; no és un problema conjuntural de la crisi. no, no, és estructural, i vostès hi tenen molt a veure, també, amb això.

Les polítiques actives d'ocupació són competència de la Generalitat, i ara en parlem, però són una competència del Govern de la Generalitat; per tant, també té competències. I, respecte a la normativa laboral, li tornaré a dir una cosa que jo sé que no els fa gaire gràcia, però és que la normativa laboral que tenim a Espanya és exactament la mateixa que la que vostès van votar al Congrés dels Diputats i que, per tant, tenen la seva complicitat, tot i que no era ni necessari el seu suport parlamentari. Per tant, van haver d'estar molt d'acord –molt d'acord– per donar suport a una normativa que ni tan sols necessitava els seus vots al Congrés.

Vostè parla d'una cosa que a mi em preocupa molt, que és la sentència europea que diu que a Espanya la normativa laboral és absolutament injusta i que tenim treballadors que fan el mateix treball, la mateixa feina, però que en funció del contracte que tinguin tenen menys drets. Estem totalment d'acord, i de fet –de fet– Ciutadans va obrir el meló d'aquest tema. Vam ser molt criticats –vostès, una miqueta; d'altres, més– quan vam posar sobre la taula mesures per intentar revertir aquesta situació. Però jo li dic: no parli d'això en tercera persona, no parli d'això com que és la Unió Europea qui li diu al Govern d'Espanya que ho fa malament. Vostès són responsables de la normativa laboral que tenim a Espanya, i, a més a més, és que l'Administració pública catalana també està en aquesta situació, denunciada pel Tribunal Superior de Justícia de la Unió Europea. Vostès abusen, com la resta de comunitats autònomes i la resta d'administracions, dels models i dels contractes d'interinitat i de temporalitat per donar serveis bàsics.

I això, m'agradaria saber què faran vostès per revertir-ho, quin és el model que tenen. Ja sabem que del model laboral vostès van donar que sí i l'okay a Madrid i, per tant, en són responsables; però quin model proposen per gestionar-ho dintre de la seva mateixa Administració? Com afectarà això...? Quina previsió tenen, senyor president, que afecti això l'Administració pública catalana?

Després, parlant d'atur també, vostè ha passat per sobre de l'atur, de la Garantia juvenil... La Garantia juvenil tal com s'està implementant, que vostè no n'ha parlat gaire, no està complint les expectatives ni des del punt de vista quantitatiu ni des del punt de vista qualitatiu. I a mi m'agradaria saber quines són les seves prioritats, senyor president, respecte a un dels programes que, respecte a l'atur juvenil, eren els més importants que s'havien fet a nivell de tot Europa i que vostès havien agafat també a Catalunya.

Després, les dades d'atur de dones. S'està incrementant, en alguns indicadors, la desigualtat laboral entre homes i dones, fins i tot amb aquesta recuperació macro de l'economia. I a nosaltres ens preocupa, i molt. I volem saber, vostès, què volen fer per revertir aquesta situació.

Després, respecte a l'atur de les persones de més de cinquanta-cinc anys, s'estan quedant darrere, moltíssima gent. Mentre va creixent una ocupació de baixa qualitat, mentre vostès parlen amb aquest triomfalisme de la recuperació econòmica, tenim milers de persones –milers de persones– que no troben ajuda enlloc, que no troben esperança enlloc. I això té molt a veure amb les polítiques actives d'ocupació.

Jo sé que aquest Govern no s'ha caracteritzat per creure en les polítiques actives d'ocupació. I m'agrada recordar la frase que va dir el conseller Puig de les polítiques actives d'ocupació, dient que era una mena de servei palliatiu. Bé, nosaltres no hi estem d'acord. I, de fet, hem proposat mesures perquè aquestes polítiques actives d'ocupació siguin comparables a nivell europeu. La taxa d'inserció que té el Servei d'Ocupació de Catalunya és inferior al 5 per cent; no vull ni fer comparacions amb la resta de països europeus, perquè és, fins i tot, desagradable. Però què pensen vostès fer per millorar la qualitat..., la inserció d'aquestes persones? No n'ha parlat –no n'ha parlat–, de model de polítiques actives d'ocupació; no n'ha parlat, de quin és el seu model dels seus programes.

I no parlo només de pressupostos –no parlo només de pressupostos. Perquè, senyor president, em preocupa una cosa que vostè fa a vegades i que fan altres governs: que vostès a vegades només ho centren tot en quants diners posem en cada calaix. I això és molt important, perquè això marca les prioritats d'un govern, i amb les seves tampoc hi estem d'acord. Però, a més a més de quants diners gastem en cada cosa, s'ha d'avaluar molt bé com es gasten aquests diners i quin és el model de polítiques que vostès volen parlar. Però vostès d'això no volen parlar; vostès diuen que amb la independència serem molt rics i tindrem les pensions més altes i un salari mínim molt alt, però de parlar de model, de gestionar la realitat, no els agrada parlar.

A més a més, li vull dir una cosa de l'atur que vostè tampoc no parla; i no sé si no vol parlar-ne o és que no n'és conscient. I són les desigualtats territorials dintre de Catalunya. Les diferències entre diferents províncies, per no parlar de comarques, és abismal. I quan vostè fa aquests discursos de recuperació econòmica, que sàpiga que potser està parlant d'una part molt petita de Catalunya, però que s'estan deixant enrere moltíssimes parts de Catalunya que no comparteixen aquest model ni aquesta situació; perquè tenim més desigualtats territorials dintre de Catalunya que entre Catalunya i qualsevol altra comunitat autònoma d'Espanya.

I vostè parla molt de comparatives amb la resta de comunitats autònomes i quant ens donen... Però i les seves polítiques per dissoldre aquestes desigualtats territorials, per lluitar amb aquestes desigualtats territorials dintre de Catalunya? Ho dic perquè a nivell d'atur ni tan sols n'ha parlat. I quan vostè parla a vegades de dades econòmiques, que sàpiga que no està parlant de tots els catalans, sinó que potser està parlant de catalans en funció del lloc on visquin..., i tan sols, també, de col·lectius, com hem pogut veure abans.

Després, és evident que per al problema de l'atur, que és el principal problema dels catalans –no quin és el nostre passaport, ni quina és la nostra nacionalitat, no, no: l'atur i la precarietat–, nosaltres tenim moltes propostes concretes, aquí i al Congrés. I hem parlat de temes de contractació per fer complir allò que diuen les sentències del Tribunal Superior de Justícia –abans que ho diguessin, per cert–; temes d'autònoms; temes de conciliació, perquè ens preocupa –i molt– com s'està quedant enrere, de cop, la dona, en aquesta suposada recuperació, i una altra qüestió que vostè ni tan sols ha anomenat –o jo no l'he sentit–, que és la sinistralitat laboral.

La sinistralitat laboral està creixent i, també és obvi –també és obvi–, en part, pel creixement, ho sabem, però quin és el seu model?, què està fent?, què farà, el Govern de la Generalitat, per fer valer les seves competències també en aquest sentit? Com es coordinarà millor amb la resta de cossos d'inspecció perquè això sigui una lluita veritable a l'hora de la feina real? No li n'he sentit parlar i, a nosaltres, és un tema que ens preocupa molt i que podrem parlar-ne també a les nostres propostes d'aquest Ple.

Després, volem parlar també d'una gran preocupació dels catalans, que és la dependència i les necessitats socials. De veritat, quan sento determinats discursos em preocupa que vostès no sàpiguen quina és la realitat de Catalunya; que no la sàpiguen o que no la vulguin fer veure, que no sé què és pitjor, no? A més a més de la situació crònica que podem tenir a tot Espanya, que és evident i de la qual també té responsabilitat el Govern d'Espanya, evidentment, hi han diferències entre Catalunya i la resta de comunitats autònomes. I, aquí, en molts indicadors de dependència, estem per sota de moltes altres comunitats autònomes. I això és responsabilitat *seva*, això és responsabilitat *seva* per la prioritat i pel seu capficament en el tema de construir estructures d'estat mentre no atenem les persones.

Catalunya és l'única comunitat autònoma, segons el sector, on ha baixat el nombre de persones ateses en el darrer any. Tenim una llista d'espera, que si la població es mantingués en la mateixa situació, és a dir, si no hi haguessin més persones amb dependència, trigaríem *deu* anys en acabar amb aquesta llista d'espera. Però, a la resta d'Espanya –que també és molt–, aquest termini seria de quatre anys només. Per tant, com expliquen vostès, sense agafar aquesta explicació eterna i que serveix per a tot del malvat Govern d'Espanya, per què tenim aquestes diferències? Per què tenim places buides a Catalunya i tenim unes llistes d'espera que no tenim a la resta d'Espanya?

Moltes persones, a Catalunya, *moriran* esperant les seves promeses, senyor Puigdemont, moriran esperant que en l'arcàdia feliç de la independència aquí no patirà ningú. I, això..., jo crec que s'ha de gestionar la realitat que tenim ara i m'agradaria que m'expliqués com pensen fer-ho. Hi insisteixo, no és només un tema de pressupostos perquè, en temes de llistes d'espera, hem presentat una proposició de llei que parla de llistes d'espera a la sanitat, a l'educació, a la dependència, etcètera, i vostès no n'han volgut ni parlar. Han presentat una esmena a la totalitat, quan no només és un tema, hi insisteixo, de recursos –que també–, sinó que és un tema també de com fem servir aquests recursos, la transparència que hi donem. Però, vostès, d'això, no..., vostès, moltes lleis de desconnexió però de dependència no volen parlar-ne, no?

Després, d'educació..., perquè, a mi, també em preocupa que vostès sempre estan, tot el dia, amb el model d'èxit, no? I, realment, a tot Espanya..., no podem dir enlloc de tot Espanya que sigui un model d'èxit, si ens comparem amb d'altres models europeus, no? Però, és que, a Catalunya, amb vostè de president, senyor Mas, senyor Puigdemont (*l'oradora riu*), perdó, amb vostè de president... (*Remor de veus.*) Si és que hi han coses..., el discurs va ser tan semblant que, a vegades, els confonc. Amb vostè de president, senyor Puigdemont, hi ha més ambaixades i hi ha més barracots. Amb vostè de president... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, i tenim les dades, sí. Parlen vostès d'un model d'èxit –parlen vostès d'un model d'èxit–, però resulta que a Catalunya incideix més la situació

socioeconòmica de les famílies en el resultat dels alumnes que a la mitjana de la resta d'Espanya. I això és un model que garanteix la igualtat? No. Estem per sobre de la mitjana espanyola quant a vinculació de la situació socioeconòmica de les famílies i el resultat dels alumnes. I això és una realitat. Miri la realitat, senyor Puigdemont.

També li ho diem al senyor Rajoy, «miri la realitat del que està passant a Catalunya», sí, però miri vostè també la realitat del que està passant a Catalunya. I no dic que sigui responsabilitat només seva, perquè vostè fa nou mesos que governa, i a mi m'agrada ser molt curiosa a l'hora d'exigir responsabilitats, però, miri la seva responsabilitat també.

Una altra dada que potser no li agrada i, de fet, em consta que no els agrada que en parlem, als senyors consellers i conselleres d'Educació. A Catalunya els resultats de les persones que vénen de fora, d'un col·lectiu amb més dificultats, com poden ser les persones immigrants, estem molt, molt, molt per sota; estem a la cua; en graduats d'ESO de persones immigrants no podem treure pit dels nostres resultats, de persones immigrants, respecte a la resta d'Espanya. Vostès pensen millorar tot això? Ho dic per una senzilla raó. Quan jo els sento parlar de model educatiu, l'única cosa que sento és «model d'èxit», «hem de defensar-lo», però si no reconeixen que hi ha un problema no poden ser capaços de resoldre'l. Per tant, li ho pregunto: coneixen aquestes dades? Volen fer alguna cosa per solucionar-ho? O seguiran vostès amb el mantra del «model d'èxit» sense veure la realitat?

Després, una altra cosa que vostè no ha anomenant, no ha esmentat, no?: el deute de la Generalitat. Vostè es pensa que un president de la Generalitat, en un debat de política general, d'una comunitat autònoma que és la més endeutada d'Espanya, que té 75.000 milions d'euros de deute, que això és una llosa que tindran, no ja els fills sinó els néts i els besnéts o els «tataranéts», o jo què sé. Com vostè no pot ni esmentar la qüestió del deute?, que ha augmentat, per cert, des que vostè és president. Perquè no el farà responsable dels 75.000 milions d'euros de deute, però potser de l'increment sí. I vostè em dirà: «No, és que això, el problema és de l'Estat espanyol, que ens escanya.» I per què d'altres comunitats autònomes amb el mateix sistema de finançament que tenim nosaltres tenen molt menys deute? Per què? (*Remor de veus.*)

No, i això, a més a més vostès ho defensen, no? A mi m'agrada mot recordar paraules de l'exalcalde de Barcelona, el senyor Trias, quan treia pit i feia la comparació entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Ajuntament de Madrid, i, de fet, és veritat que en termes de deute no té res a veure, no té comparació possible, però una mateixa Administració pública, amb el mateix sostre de dèficit, amb el mateix sistema de finançament, en funció de com gestioni, pot tenir més deute o no. I vostès haurien d'assumir la seva responsabilitat. Ni ho han esmentat. Li sembla normal, senyor president, de veritat? Que jo crec que és un dels problemes més greus econòmics que tenim a Catalunya, perquè ens impedeix fer moltes coses, perquè hem de pagar els interessos, i que vostè vulgui passar-hi per sobre.

I, a més a més, amb aquest deute està fent promeses que amb la independència pagarem més pensions i serem més rics. Volen fer alguna explicació? Volen fer alguna assumpció de responsabilitats en aquest sentit?

Respecte a d'altres qüestions de funcionaris... Som els únics –els únics–, a Catalunya, que no hem pagat als funcionaris la paga del 2012; també és culpa de la resta d'Espanya, quan la resta d'Espanya sí que ha pagat els funcionaris?

En definitiva, vostè ha tingut molt de temps; no tenim temps de respondre a tot el que ha dit, però sí que ens sembla important posar sobre la taula quines han estat les prioritats del Govern. Vostès han augmentat i volen augmentar el pressupost del Departament d'Exteriors un 42 per cent, i després diuen que no tenen diners per fer d'altres coses. Vostès volen augmentar la hisenda, no perquè estigui al servei dels contribuents, no, no; perquè estigui al servei d'una causa, que és l'independentisme, un 13 per cent.

Li posaré exemples que són molt gràfics, no?, perquè a vegades amb coses petites s'entén millor. Amb els 9 milions d'euros que vostès sembla que es volen gastar en el DNI català, no ho sé, o que es van gastar a la consulta del 9-N, per cert, es podrien pagar nou-centes places residencials. Quina és la seva prioritat? A l'hora de tenir recursos que són limitats –i li ho reconec–, quina és la seva prioritat?

O, per exemple, amb l'import que vostè vol augmentar per al departament del senyor Romeva –que acaba d'arribar, perdó, no estava preparat– es podrien pagar les bonificacions dels autònoms de tot Catalunya per augmentar la tarifa plana dels sis mesos als divuit mesos, que és quan les entitats d'autònoms ens diuen que és més perillós mantenir la seva activitat. Què vol vostè: ambaixades per al senyor Romeva o ajudar els autònoms, amb bonificacions, de Catalunya? Qui ho necessita més? Més delegacions, o els autònoms necessiten més recursos i ajudes de la Generalitat?

I per no parlar dels «xiringuitos» polítics, no? No només estem, per descomptat, al número 1 entre totes les comunitats autònomes –setanta entitats més que Andalusia, que tampoc és que sigui un exemple de gestió, eh?, setanta més–, sinó que, a més a més, han crescut durant el seu Govern; amb el seu Govern hi han més «xiringuitos» polítics, més ambaixades, més barracots, senyor Puigdemont, i això..., vostè hauria de fer alguna –suposo, eh?– part d'autocrítica.

Per cert, no han aprovat cap llei, només una llei, que era pel tema de canviar el nom a aquesta entitat de cultura, que, a més a més, era complir amb un requeriment legal. O sigui, cap llei. Des del debat de política general no han passat tantes coses, senyor Puigdemont, bones per a Catalunya, no?

Per tant, quin balanç podem fer nosaltres? Hi ha més justícia social, més igualtat i més oportunitats? No. Hi ha més coordinació amb la resta d'administracions públiques per lluitar contra el frau, per lluitar contra la sinistralitat laboral, per, en definitiva, per tenir una administració més eficient? No. Hi menys corrupció? Vostè ha parlat més d'una hora, una hora i escaig, no?, o gairebé una hora i mitja, i ha dit només una vegada, si no ho he sentit malament, eh?, la paraula «corrupció», la segona preocupació dels ciutadans –la segona. Jo sé que està molt incòmode. Vostè està més còmode parlant de referèndum, d'independència, que serem molt rics quan declarem la independència, que no pas del deute, de la sinistralitat laboral, de la corrupció... Jo sé que això no li agrada gaire, però jo crec que als ciutadans sí que els agrada. I portarem, de nou, propostes en aquest Ple per veure quin és el seu compromís amb la lluita contra la corrupció.

Tenim més autocrítica? Alguna cosa, una sola, només una, que diguin: «Mirin, en això ens hem equivocat i no ho hem gestionat bé.» No. Ara sí –ara sí–, el que tenim són més ambaixades, lleis de desconexió que plantegen referèndums..., però de la resta, res de res. Vostès estan tan centrats a construir un estat que estan desballestant l'estat del benestar. Vostès estan tan centrats a independitzar Catalunya que s'obliden de gestionar-la; la realitat, els 7 milions i mig de persones.

I, a més a més, no sabem quin model tenen de determinades qüestions. De fiscalitat, per exemple, que jo crec que en podrem parlar i es veuran algunes diferències. Quina fiscalitat volen posar a Catalunya vostès? Quin és el seu model fiscal? Ja sabem que volen més agència tributària i més recursos perquè sigui la seva agència tributària, eh?, perquè estigui al servei de l'independentisme. Però quin és el seu model per lluitar contra el frau fiscal?, per guanyar eficiència? Quin és el seu model d'impostos per a les classes mitjanes i treballadores i els autònoms de Catalunya, senyor Puig, (*l'oradora riu*), senyor Puigdemont (*remor de veus*) –ara pensava en allò dels serveis palliatius de les polítiques actives d'ocupació.

Vostès demanen més competències; vostès demanen més competències i no reconeixen que a vegades les que tenen no les saben gestionar bé. Vostè no ha parlat avui de l'ATLL, per exemple. Quant els costarà als catalans, l'ATLL? Sabem que estem esperant una resolució judicial, però vostès tenen escenaris de quant costarà? Digui-ho, expliqui'ls-ho, als catalans, quant els costarà la seva mala gestió. No dic «seva» personalment, però sí del seu Govern i del seu color polític.

La línia 9 del metro. Parlem moltes vegades d'infraestructures buides a la resta d'Espanya, és veritat; però aquí també hauríem de mirar com gestionem les nostres infraestructures. Tenim un sobrecost de 4.000 milions d'euros. Això també és culpa d'Espanya? De veritat? No poden ni reconèixer això? No poden ni reconèixer: «Miri, en això ens hem equivocat, en tenim la culpa nosaltres, ho assumim; però d'això i d'això, és de la resta d'Espanya»? No poden fer aquest exercici de claredat o d'honestetat? Jo crec que sí que s'hauria de fer.

I abans de parlar de mobilitat sostenible, per què no parla que el metro està perdent viatgers, en el darrer any? I això ho va reconèixer el senyor conseller Rull. O per què no

parla de la gestió del canal Segarra-Garrigues? Els pagesos també... Vostè es pensa que els pagesos es pensen que la culpa de tot és d'Espanya?, quan s'ha fet la part que corresponia al Govern d'Espanya i vostès no poden o no volen o no prioritzen fer la seva part de connexió de la xarxa secundària? Què els expliquen, als pagesos? Estem parlant d'una infraestructura fonamental –fonamental– per a un sector de la nostra economia, com és el sector agrari.

En definitiva, vostès també s'equivoquen. Vostès, a vegades, ni connecten ni desconnecten. Vostès és que gasten malament els diners dels catalans. I s'ha de reconèixer, i no passa res, no? I, a més a més, m'ha fet molta gràcia també que vostè demana l'harmonització a nivell europeu del sistema fiscal, de la unitat de mercat, fins i tot de la política d'immigració, però després volen que dintre d'Espanya això quedi només a nivell de Catalunya. Un projecte que suposa la sortida de la Unió Europea i que a més a més té com a únics socis un partit que es declara obertament contrari a la Unió Europea no pot apel·lar a principis europeus, perquè el seu projecte és contradictori amb el projecte de la Unió Europea.

En definitiva, nosaltres presentarem en aquest Ple propostes, i les explicarà demà el portaveu del grup, el senyor Carlos Carrizosa, i parlarem dels tres eixos que per nosaltres són més importants per a Catalunya: la creació d'ocupació i la reactivació econòmica, les polítiques socials i la regeneració política i la lluita contra la corrupció. Aquestes seran les nostres prioritats. I ja sabem quines han estat les nostres prioritats en el Congrés dels Diputats. Mentre vostès hi van només a demanar un referèndum, nosaltres hi hem demanat mesures que vostès han demanat avui aquí. Per exemple: dació en pagament, corredor mediterrani, sistema de finançament, eliminar indults... Bé, això no ho han demanat, és veritat, perquè se n'han beneficiat moltes vegades, però això sí que ho hem demanat nosaltres al Congrés.

I és la diferència de projectes, senyor Puigdemont. Jo crec que en un dia com avui hauríem de parlar de quina és la Catalunya que volem –quina és la Catalunya que volem. I nosaltres no volem una Catalunya que es faci tot el dia la víctima, un Govern de la Generalitat que es faci la víctima, sinó que lideri; un Govern de la Generalitat que no digui coses que no podrà complir, sinó que sigui realista; un Govern de la Generalitat que tingui un projecte sensat i per a tots, integrador, i un Govern de la Generalitat que busqui consensos, no que trenqui ponts amb la resta d'Espanya.

I jo, no sé si tindrè temps, però en definitiva vull recuperar, sincerament...

La presidenta

No, senyora Arrimadas, no té temps, ja, eh?

Inés Arrimadas García

No tinc temps. D'acord, perfecte. Gràcies, senyora presidenta. No tinc temps, potser en tindrè a la segona rèplica.

En conclusió, senyor Puigdemont: necessitem una Catalunya de les persones, no una Catalunya d'una ideologia concreta, com és la que defensen vostès; necessitem una Catalunya que pensi en el futur realista, i no que desatengui la realitat d'avui per un futur que mai no arribarà, i necessitem un Govern que sigui realista, dialogant i sensat. Estic convençuda que aquest Govern arribarà a Catalunya. Del que tinc molts dubtes és que pugui estar liderat per vostès.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. A continuació, té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, molt honorable senyor president, la setmana passada una majoria d'aquest Parlament li va atorgar novament la confiança, una confiança supeditada a celebrar, sí o sí, un referèndum l'any que ve. Fins i tot, així consta en la resolució publicada al diari oficial. De fet, diu: «En acabar la legislatura.» Però la legislatura acaba l'any que ve, oi? Almenys això deia el full de ruta. Cito la resolució perquè és veritat que com no havíem tingut qüestions de confiança era

la primera vegada que hi figurava un acord. I, curiosament, em va sobtar que es podia haver limitat a dir «el president ha obtingut la confiança», però s'ha volgut posar el fet del referèndum com a condició d'aquesta confiança majoritària.

Vostè deia un «referèndum acordat», que jo crec que serà impossible de negociar, entre altres coses perquè ningú voldrà negociar-lo amb un Govern que ja ha dit que l'organitzarà passi el que passi, o un referèndum organitzat pel vicepresident Junqueras i el conseller Romeva, mancat, des del nostre punt de vista, de tots els elements que haurien de fer-lo legal, vàlid i vinculant. Si fessin aquest referèndum, com ja va passar el 9-N, res no canviaria. Des del nostre punt de vista, són només propostes per allargar el procés, no per resoldre el problema. Ja els anuncio que una de les nostres propostes de resolució recull el nostre plantejament en aquesta matèria.

Senyor president, ha fet, en fi, una afirmació que jo voldria respondre, encara que potser no ens anava adreçada. Nosaltres no defugim acords si els acords són possibles. Tampoc no defugim el reconeixement de la feina ben feta quan es produeix. Per raons de temps, certament no abordarem qüestions en què tenim coincidències, que n'hi ha. Ens centrarem en els aspectes crítics del seu discurs, i les propostes les farem en el debat sobre les resolucions.

I començo per dir-li que a nosaltres el que ens ha preocupat és una certa imatge idíl·lica del país que es pot desprendre del seu discurs i que no es correspon amb la greu crisi social que patim.

La setmana passada vostè ja va aconseguir prorrogar l'acció de govern uns mesos més, i no creiem que aquest debat pugui afegir nous elements per fixar el que hauria de ser el seu objectiu, l'orientació política del Govern. Vostè hauria de ser Superman, ho dic amb respecte, si en els mesos que queden pretengués desenvolupar els deu eixos de prioritats que ens ha dibuixat.

L'estabilitat tampoc podem donar-la per garantida fins que el Govern no tingui garantida l'aprovació d'uns pressupostos, la qual cosa..., ara per ara, i pel que sabem, no ho està.

Quan s'acabi el debat s'aprovaran unes resolucions. Algunes, de les que el seu grup proposi, i d'altres que proposarem els diferents grups de l'oposició i que el seu grup podrà o a què se sumarà per no perdre, que tot ha passat. Això és almenys el que ha passat fins ara en els debats: votarem resolucions, s'aprovaran i no passarà res, perquè aquelles que vostès no vulguin, i fins i tot algunes de les que hagin proposat o votat, cauran en l'oblit, perquè com ha succeït en tantes i tantes ocasions el que digui el Parlament només els importa quan diu allò que els interessa. Sí, senyor president, l'hem sentit en reiterades ocasions dir que tot el que fa en la qüestió del procés és per complir el que li mana el Parlament, però després li donaré uns quants mandats també del Parlament que el seu Govern ignora.

En tot cas, nosaltres no defugim el debat, no creiem que sigui un debat menor, i li volem dir el que li hem dit en altres ocasions, a vostè i a altres presidents: governi, president, governi al servei de tots, faci que el seu Govern treballi i compleixi la missió que té, que és la de vetllar pels interessos de tots els ciutadans i no només d'aquells que comparteixen el seu full de ruta. Li dic això perquè és un fet incontestable que al seu Govern no l'ha preocupat fins ara deixar la gent enrere en la seva carrera cap a la confrontació amb l'Estat. Els socialistes, quan estàvem al Govern de la Generalitat, dèiem que la nostra principal preocupació era fer avançar la societat procurant que ningú no quedés enrere. Era un principi que compartíem amb els nostres socis de govern, i de fet crec poder dir que el vam mantenir al llarg dels set anys en què vam governar plegats.

I per què li dic això, senyor president? Doncs li ho dic perquè, com li deia en el debat de la qüestió de confiança, el balanç real de l'acció del seu Govern ens mostra clarament que no treballen amb la necessària eficàcia per evitar el trencament social que es produeix en la societat entre els que estan instal·lats, millor o pitjor, però instal·lats, i els que es veuen progressivament expulsats del sistema. Després em referiré a les dades concretes. Algunes les vaig proporcionar l'altre dia, però n'afegiré alguna més.

Però també vull afegir que, com es va veure la setmana passada durant el debat sobre la qüestió de confiança, a vostè i al seu Govern no els preocupa res més que avançar cap al seu objectiu arcàdic de la república catalana, en què es resoldran de forma miraculosa, o gairebé miraculosa, tots els problemes, encara que aquest objectiu no sigui

compartit per una majoria de la ciutadania, i naturalment sense que sembli que els preocupin els costos que això tindria. I quan dic «costos» parlo de costos econòmics, però fonamentalment socials i de reputació de Catalunya com a país seriós.

Deixi'm que li posi un exemple, per veure si el que dic té a veure amb alguna realitat. A l'entrevista de l'endemà de la qüestió de confiança a RAC1, el gran titular era: «Tindrem unes pensions més altes a la Catalunya independent. Els pensionistes no només cobraran, sinó que creixeran, les pensions.» Miri, president, deixi'm que li digui amb un cert escepticisme... Els sindicats, tots els experts, alerten del risc del sistema de pensions. Parlen d'emergència social. I, per tant, més que especular sobre què passarà si arriba el moment aquest, que jo no sé si arribarà, el que hauríem d'acordar és com salvar les pensions de la fallida, una fallida a la qual nosaltres creiem que les condemna la gestió del Govern del Partit Popular, que no parla, o pensa, o proposa, solucions alternatives per dotar el Fons de reserva, per exemple. Com fem que la gent més formada no hagi de marxar? Vostès surten amb aquesta fórmula del pensament una mica màgic que ha guiat els darrers anys el Govern: «No patiu, serem independents en uns mesos i tindrem les pensions més altes.»

Aquest exemple és bo, ja que la quantitat i qualitat del treball podria ser perfectament el nucli del debat de política general. La manca de llocs de treball i la manca de qualitat de l'ocupació que es va creant està en la base de l'empobriment i de molta de la desigualtat que patim. I en això el seu Govern es limita a fer de cronista de la mala qualitat de l'ocupació, provocada principalment per una reforma laboral que va votar el seu partit. I –no lamento en aquest cas repetir una expressió de la líder de l'oposició– cap autocrítica, cap actuació rellevant en aquest terreny.

Deixi'm que li posi un exemple, que potser algú considerarà que és petit. Però altres comunitats autònomes, com les Illes, a partir de la col·laboració amb el Ministeri de Treball aconsegueixen més recursos per a la persecució del frau laboral tot reforçant la inspecció laboral. Això vol dir més ocupació i amb més garanties. És a dir, en aquest cas, no col·laborar amb l'Estat afecta les condicions laborals dels nostres treballadors i treballadores. No facin de comentaristes, ni de prestidigitadors. Exerceixin com a govern i com a autoritat laboral del país, aprofitin el major marge de maniobra que l'Estatut del 2006 proporciona a la Generalitat en aquesta matèria. Ens sembla que per a vostès això no és una prioritat. Vostès repeteixen constantment que el treball, l'obtenció de treball, és la millor política social. Hi estem d'acord. Ara, per què, llavors, tenim un Servei d'Ocupació mancat totalment de recursos? La mitjana d'usuaris que ha de gestionar un tècnic del Servei d'Ocupació de Catalunya és de 680 persones, quan l'OIT, l'Organització Internacional del Treball, en recomana un màxim de vuitanta. Les xifres són les que ens donen la constatació de si un tema és prioritari o no per al Govern.

El que sabem és que a data d'avui a Catalunya encara no disposem de l'oferta de formació per a persones aturades del 2016. Si no ens apremem, ja no hi arribem. I això no depèn de Madrid. Això és només manca de bon govern. I m'agradaria que ens tranquil·lités dient-nos que no s'hauran de retornar diners a la Unió Europea per incapacitat de gestionar-los en un tema tan sensible com és el de les polítiques d'ocupació juvenil.

I també ens agradaria que ens tranquil·lités dient-nos que l'equip de tècnics i especialistes que conformen l'Institut Català de Seguretat i Salut Laboral, considerat per vostès com una estructura d'estat, no patirà una retallada del 15 per cent, segons ha anunciat el Departament de Treball. En un moment en què hi ha hagut un increment dels accidents de treball el Govern decideix retallar l'eina que lluita a favor de la prevenció i l'anàlisi de la sinistralitat laboral. Potser convindria, si falten diners, que part del personal que té previst contractar per a la hisenda pròpia el dediqués a prevenir la sinistralitat laboral.

Senyor president, l'eix de les crítiques que li faré és que creiem que no s'aborden les prioritats en funció dels temes realment estratègics del país. Hi ha una fixació equivocada de prioritats del seu Govern, des del nostre punt de vista.

He seguit atentament les explicacions que ens ha donat sobre la bondat del Govern. Però deixi'm que li torni a dir que no tots veiem la mateixa imatge de Catalunya que vostè veu. És evident que l'Administració té una inèrcia, que els empleats públics van fent la seva feina cada dia, que hi han projectes que són continuïtat de governs anteriors. Només faltaria. Però no pot venir al debat de política general a dir-nos que les escoles

estan obertes, que a la sanitat s'atenen els malalts i que el DOGC es publica cada dia. Només faltaria.

Vostè va ser investit amb un pla de govern que no es desenvolupa, i nosaltres creiem que, més enllà del funcionament ordinari de l'Administració, no tenim un bon govern. Tenim un deute que superarà a final d'any els 75.000 milions d'euros, i en cinc anys els seus governs han generat més deute públic que els governs d'esquerres en set. Ens deurà dir: «En part és també pel servei del deute, que va carregant.» Però nosaltres tenim la percepció que el deute que anaven acumulant els governs catalanistes i d'esquerres efectivament anava aplicat perquè ningú no quedés enrere. I, sí, vàrem invertir en salut, en educació, en seguretat, en atenció a les persones. I m'ha agradat, senyor president, i aquí sí que subratllo una coincidència, quan avui ha fet un anunci de creació de noves places de mestres, mossos i metges. M'ha agradat molt, perquè és una cosa, diguem-ne... Com abans es parlava de drets d'autors, doncs les tres emes de «mestres», «mossos» i «metges» és de Pasqual Maragall. Efectivament, els governs anteriors es van endeutar perquè feien més hospitals, més escoles, més finançament per a les universitats, més instal·lacions de seguretat... I, efectivament, governar és elegir, prendre decisions sobre polítiques públiques i inversions que a vegades generen deute. És veritat que els catalans d'avui i de demà hauran de pagar els nous hospitals, els nous CAP, les noves escoles, els centres de recerca de les universitats, les comissaries, els policies, els bombers... Però són serveis públics i infraestructures necessaris de què gaudim avui i per molt de temps.

Per tant, quan vam incrementar el deute va millorar la qualitat de vida de la gent: una esperança de vida digna, millora d'oportunitats de futur..., i de la seguretat dels catalans. L'increment del deute d'aquells governs es traduïa en major benestar.

Però ens fa l'efecte que l'increment del deute que es produeix al llarg dels seus anys de govern no té aquesta mateixa traducció. Què poden ensenyar com a resultat de l'increment de l'endeutament des de l'any 2011? Han construït més escoles? Han pogut acabar amb els barracons? Han construït més CAP i hospitals? Han incrementat –ara sembla que sí que s'anuncia– les plantilles de metges per disminuir les llistes d'espera? Han incorporat més mossos per completar les necessitats objectives de policia? Ara es diu que sí, però jo estic parlant de fins ara. I, per tant, la resposta a aquestes preguntes és que no. I jo ja sé que vostè dirà que tot això és per culpa de l'ofec econòmic al qual ens sotmet el Govern d'Espanya. Vostè té la sort de poder defugir tota responsabilitat. No cal que ens convenci que el Govern de Mariano Rajoy no és bo per a Catalunya, perquè aplica polítiques recentralitzadores, perquè propicia una crisi que no té en compte els que més pateixen. Però, president, la seva obligació és governar Catalunya i governar-la bé. I vostè no ho fa bé, perquè no és que no resolgui els problemes –perquè això seria injust dir-li-ho, perquè no tot està a les seves mans–, però des del nostre punt de vista no fixa prou bé les prioritats ni optimitza les seves opcions, els instruments de què disposa.

Coincidint, com coincidim, que Rajoy és un mal president de govern, vist des de Catalunya, especialment, crec, senyor president, que vostè ha preferit no aprofitar prou bé les insuficients eines que té a les seves mans, entre altres coses perquè així es va nodrint l'argumentari favorable a la secessió, alimentant el sentiment que amb Espanya no hi ha res a fer. Així vostè ha deixat d'impulsar fins avui cap reforma fiscal que fes la Generalitat, que la Generalitat recuperés ingressos que ja tenia en temps dels presidents Montilla i Maragall, i especialment ha renunciat a encapçalar l'esforç per tenir un nou finançament o revisar l'actual, confiant que aviat arribarem a la independència.

És veritat que el seu Govern ha intentat la creació de noves figures tributàries, i els hem acompanyat en aquestes decisions, i que ha trobat obstacles en el Govern de l'Estat i en el Tribunal Constitucional. Però, més enllà dels intents de nous impostos, que no han tingut eficàcia, ja van dos pressupostos i dues pròrrogues amb el suport de Convergència i Esquerra, i no està de més recordar que, si en el primer pressupost, que es va batejar com a darrer pressupost autònom –fa quatre anys– s'hagués modificat l'impost de successions i donacions amb una mica d'amplitud, estariem recaptant centenars de milions d'euros, tan necessaris per a les polítiques socials i de reactivació econòmica.

Així, en comptes de dedicar-se a obtenir més ingressos, vostè ha centrat la seva preocupació en aquest terreny a crear el que, de forma a vegades molt pomposa, es denominen «estructures d'estat». Perquè l'Agència Tributària de Catalunya ja hi era, però ara

estem parlant ja d'una nova hisenda catalana, que serà meravellosa, que no tindrà cap dels mals de les estructures espanyoles, que són per definició dolentes. Però, escolti'm, i el problema que han tingut per nomenar el director? La hi carreguem també a Rajoy, la responsabilitat? Perquè quantes persones han rebutjat el càrrec?, quants directors han hagut de nomenar? De què serveix la Llei de transparència, que ens agrada tant, si després resulta que volen nomenar una persona imputada? Aquí podem fer les lleis que es vulguin, però si després resulta que l'actitud del Govern no s'adiu amb les voluntats expressades per les lleis, doncs, no ens en sortim.

Deixi'm que utilitzi altres exemples concrets, per si aquests no convencen prou. Hi ha un problema de població a Catalunya, i ens ha agradat, president, que parli de programes concrets per fixar la població al territori, però la veritat és que les coses no van prou bé en aquest terreny i ho hem de reconèixer. I també s'està desplaçant la crisi i l'atur cap a la gent més jove, que probablement per això se sent empesa a marxar del país.

Les reduccions continuades en despesa de salut ens han reduït la capacitat per fer front a la demanda de la població, i es redueixen llits, quiròfans, personal i horaris i especialitzacions a la primària, limitacions a l'accés dels medicaments... Teníem un sistema sanitari envejable, i ara estem valorats en el lloc 14 dels disset sistemes sanitaris d'Espanya –el 2009 érem la cinquena. I l'altre dia em deia: «Home, si són dades de la Fundació Campalans, no», però aquesta no, aquesta és de la Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública.

I vull dir-li una altra cosa, parlant de la sanitat pública, per subratllar una coincidència, però també, crec, un cert problema. Nosaltres, que som partidaris de la sanitat pública, no som, a diferència dels seus socis parlamentaris, contraris al model de cooperació públicoprivat; ara, les regles del joc han de ser clares i transparents, han de quedar garantits i preservats els interessos generals.

I per això hem assistit amb preocupació a l'espectacle que sigui el mateix conseller de Salut el que llenci ombres sobre aquest model de col·laboració amb les seves, entre cometes, «desprivatitzacions» per sobre costos en les derivacions a centres privats. Nosaltres pensàvem que en aquest tema hi hauria una continuïtat, que tenia alguns problemes, cal dir-ho, però ara sembla que el Govern està disposat a revisar això. Ens agradaria que, en comptes de generar aquesta confusió des del punt de vista de l'opinió pública, especialment entre vostès, el Govern es dediqués a presentar la llei de salut i social de Catalunya, que aprovés el pla d'ordenació continuada i urgent, que millorés les llistes d'espera, que presentés el decret que reguli la forma en què el personal d'infermeria pot dispensar medicaments, que presentés el pla estratègic d'atenció primària i comunitària, etcètera.

Tornant al tema de complir les lleis del Parlament, vull recordar-li que la Llei d'educació de Catalunya diu que s'hauria de gastar, ja, l'exercici vinent, en educació el 6 per cent del PIB, i el seu Govern gasta o el 2,8 per cent, segons la Fundació Bofill, o el 2,9 per cent segons Eurostat –agafem Eurostat, que és més favorable–, i és un altre exemple de la distància entre el que diuen i el que fan: mentre el departament prepara un gran procés participatiu sobre com ha de ser el sistema educatiu que arribi quan arribi la independència, mentrestant, es va reduint la despesa en educació. Miri les dades d'Eurostat, les més favorables al seu Govern: despesa educativa segons el PIB el 2012: el 2,91; variació respecte al 2009: menys 17 i mig per cent. El 2,91 és la despesa més baixa dels països que compara aquesta estadística, menys que Bulgària o Romania, i si es busquen països de fora de la Unió Europea, comparable a la del Perú, Laos, Guatemala o l'Azerbaidjan.

La retallada en despesa educativa ha estat, a Espanya, quatre vegades més que la mitjana europea, però és que, a Catalunya, cinc cops més. Esperem, doncs, el gran dia, però mentrestant es van reduint les nostres opcions de present i de futur.

Abans li ho deia, quan parlava del deute: vostès s'han endeutat i les raons no són l'augment del benestar de les persones. Encara tenim més de mil barracons, la mateixa xifra que amb el president Montilla; ens manquen places de formació professional, i derivem més de vint mil alumnes a la formació no presencial. En el pressupost no aprovat no hi havia ni un euro per a escoles bressol, i es carrega els costos d'aquesta política a les famílies i als municipis. Tenim aules de secundària saturades; falten mestres per atendre la demanda d'alumnes i es tanquen línies de P3 i no hi ha prou beques menja-

dor. Avui ens ha fet alguns anuncis que corregirien en part aquesta descripció que li faig, i li ho agraim, el felicitem i en això l'acompanyarem.

Però sap quina és la pitjor dada, des del nostre punt de vista? Que s'està obrint una bretxa en rendiment escolar segons l'origen de l'alumnat, que és una bretxa encara més gran que en el conjunt d'Espanya, que sis de cada deu infants de zero a tres no estan escolaritzats, i en els seus pressupostos no aprovats no hi figurava un euro per a això. Per citar altra vegada fonts que no siguin la Fundació Campalans: la Fundació Jaume Bofill o el Síndic de Greuges donen dades importants de segregació, que ja es dona a l'escola pública, malgrat que el Govern diu el contrari.

Jo no sé si em donarà temps a repassar tot el que vull dir-li, però algunes coses val la pena comentar-les. El Govern diu que prioritza la infància, però han passat sis anys de l'aprovació de la Llei de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, i per ara només tenim tres projectes de decret sobre la taula per desplegar-la. Una altra dada que no és de part, senyor president: a les dades que acompanyen el Pacte per la infància i l'adolescència 2014-2017, la mateixa Generalitat assumeix que tres de cada deu menors pateixen risc de pobresa i d'exclusió. I és que el risc d'exclusió és l'amenaça més greu que avui pateix Catalunya, i a nosaltres no ens sembla que sigui la primera i principal prioritat del seu Govern.

El Govern, fins ara, ha demostrat que tampoc no és capaç de fer front a situacions tan injustes com els desnonaments. És veritat que hem tingut un problema seriós, perquè quan ens hem volgut dotar d'instruments potents en aquest terreny, el Tribunal Constitucional ens ha retallat l'ambició, i per això ara estem treballant plegats amb la consellera per intentar refer uns instruments legals que ens ho permetin. Però a Catalunya s'han produït més desnonaments que a tot Espanya; és el lloc on més desnonaments s'han produït. I, per tant, tenim el dubte de si estem fent prou. I aquí no parlo dels que més estan fent –ajuntaments i moviments socials–, sinó del lideratge del Govern de la Generalitat en això.

Des del nostre punt de vista..., i vull dir-li-ho amb ànim propositiu, en aquest cas, i no crític, però o el Govern es pren molt seriosament la lluita contra les desigualtats, o en pocs anys tindrem una Catalunya socialment trencada, amb collectius incapaços de sortir d'una situació de pobresa estructural. I són problemes que no poden esperar la independència, s'han de començar a arreglar des d'ara.

Podríem començar amb la Llei de renda garantida de ciutadania –la tenim massa, massa, massa alentida en aquest Parlament–; podríem continuar amb el Pla d'inclusió i cohesió social, que des del mes de maig se'n parla, però encara no l'hem vist. Quan signaran els acords amb les companyies elèctriques per evitar els talls de subministrament a les famílies amb risc d'exclusió? Perquè s'ha fet una molt bona feina amb les companyies d'aigua, li ho vull reconèixer, però ens falta l'altra. Per cert, van dir que presentarien al Parlament un informe de progrés social, però encara no el coneixem, no l'han presentat.

I vostè té raó, president, quan parlem d'un tema que té a veure també amb aquest capítol, que és la lluita contra les persones..., millor dit, contra els efectes..., de les persones que pateixen dependència: la Generalitat està fent front, s'ha vist obligada a fer front a unes despeses que superen en molt el que estava previst a la llei. Ara, el seu Govern està incrementant les restriccions per accedir als serveis i als recursos de la llei. I l'ordre de copagament de les persones amb discapacitat nosaltres la considerem confiscatòria, fins i tot després d'una renegociació amb les entitats que ha alleugerit aquest caràcter.

Nosaltres considerem inacceptables la reducció de les prestacions vinculades a residència, les llargues llistes d'espera per accedir a una plaça; tot això ha situat a Catalunya a la cua de les comunitats autònomes en l'aplicació de la llei, de manera que es pot dir que la inacció del seu Govern amb la seva política de protecció social l'estan pagant, de manera especial, les persones en situació de dependència. Diuen l'Associació de Directors i Directores de Serveis Socials a Catalunya que el temps d'espera per rebre una prestació a Catalunya és un 150 per cent més llarg que la mitjana espanyola i que liderem aquest nefast rànquing amb Canàries. Hi han..., caldran deu anys per acabar amb les llistes d'espera –abans, em sembla que hi feia referència la senyora Arrimadas.

Uns minuts..., no, uns minuts no, uns segons, per parlar d'habitatge. Segons un informe d'Avalot, dels joves de la UGT de Catalunya, l'esforç econòmic que ha de fer un jove assalariat per llogar un habitatge és del 80 per cent del seu sou, o del 64 per cent si el vol adquirir –suposo que aquí hi han restat l'entrada. No és estrany que hi hagi un 75 per cent de joves que no es puguin emancipar. Hi ha alguna política del Govern per solucionar això? Diu el Govern –i, en això, la urgència, potser, li dóna la raó molt a curt termini–: «Ens hem centrat que ningú no perdi l'habitatge.» Té raó; això és una gran prioritat. Però en l'accés a l'habitatge dels que el necessiten per als seus projectes de vida, per ser lliures, jo crec que aquí estem sota mínims, hauríem de fer molt més.

Es va fer..., el Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars va publicar un informe sobre reflexions i propostes en matèria de política social d'habitatge, i recomanava destinar més recursos als ajuts. Ho va demanar també el Parlament, en una resolució –ho tinc apuntat aquí, la 17/XI– i, un cop més, el que diu el Parlament és ignorat quan convé.

Algú tan poc sospitos com la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya ens diu que estan aturades pel seu Govern resolucions emanades per aquest Parlament i que no s'han activat els mecanismes sancionadors i de cessió obligatòria en habitatges pendents de rehabilitar a què fan referència els articles 3 i 4 del Decret llei 1/2015.

Per tant, president, creiem que s'ha de fer més, creiem que s'ha de fer millor, que és veritat que hi han problemes d'instruments legals i que és veritat que hi han problemes de restriccions pressupostàries, però o ens fiquem al cap que el primer problema de Catalunya és una greu crisi social, o no encertarem en el servei als ciutadans d'aquest país.

I hem de parlar també, encara que sigui molt breument, d'ocupació. No només cal fer esforços en polítiques de protecció per als aturats de llarga durada..., però el desplegament de les polítiques actives i les estratègies territorials. Hi havia un sistema d'ocupació, i el SOC parlava del dret subjectiu, que està regulat a la Llei 13/2015: no s'està desenvolupant, president, o almenys nosaltres no li veiem la celeritat i la urgència. És veritat que és recent, però és que ja estem a més d'un any de la seva posada en marxa.

Jo el convido que, més enllà de seguir parlant sobre el referèndum i la seva data o la seva condició..., per què no ens posem ja d'acord que modificarem l'impost de successions i donacions perquè paguin més els que més tenen i puguem dedicar aquests recursos a la gent més vulnerable? Aquestes són les nostres prioritats.

Sobre temes de desenvolupament econòmic, efectivament, el Govern ha començat a parlar d'indústria, i ho reconeixem, però és veritat també que ens estan exigint –els agents econòmics, socials, les empreses, els col·legis professionals, els sindicats, els ajuntaments– que el pacte «Més indústria» es desenvolupi plenament. Creiem que el Govern..., convé que d'alguna forma més visible, més compromesa, ho faci. Però és molt difícil, si el pressupost d'indústria, des del 2010, s'ha rebaixat en un 49 per cent. I, per tant, nosaltres li ho hem de dir: sense indústria no hi haurà país.

Vostè ha fet una defensa, que compartim, sobre el turisme i sobre alguns que, a vegades, volen demonitzar-lo quan és una font de riquesa, però no oblidem que, si Catalunya va ser i és el país que és, la nació que és, entre altres coses és per la seva vocació industrial, que avui pateix dificultats que hauríem de ser capaços, entre tots, de contribuir a superar.

Vostè ha parlat de la Llei de canvi climàtic. Tot el nostre suport. El gran repte del país és la transició energètica i, per tant, aquí ens trobarem fàcilment.

La innovació. Estem preocupats, president, perquè encara queda molt per fer en el terreny de traslladar el coneixement generat a les universitats al món empresarial i industrial. Aquí s'hauria d'intentar treballar més i millor, i solucionar alguns problemes, també, de finançament i de recursos de les universitats que es veuran greument limitades en el seu esforç de recerca si no hi posem ràpidament solució.

El tema de l'agricultura vostè també l'ha tocat, però, president, creiem que també cal fer més: zero euros al fons que millora camins, carreteres i regadius a les comarques agrícoles; 40 per cent de retallades al pressupost del departament; retard sense justificar dels pagaments de les subvencions i ajuts compromesos amb agricultors i ramaders; problemes de cobertura de mòbil i internet en les zones rurals; transport públic deficient; reducció de serveis hospitalaris i educatius. Per tant, no-fixació o no prou fixació de la població al territori. S'està produint una deslocalització important.

La Generalitat està recentralitzant, també: tràmits administratius, serveis hospitalaris, educatius, oficines de l'Administració i, fins i tot, instal·lacions dels mossos d'esquadra. Segurament, per motius d'eficiència, per motius de manca de recursos, però s'està recentralitzant, no es fixa prou la població en el territori. I això té un impacte gran avui, però el tindrà més gran en el futur en termes de qualitat de vida i de tenir un país realment equilibrat i ordenat.

Li faré un comentari final: en mitja hora surt el que surt, m'he deixat, segur, molts temes. Però, president, cregui'm, si alguna crítica volem fer-li no és en el sentit de desmerèixer els esforços del seu Govern ni el seu compromís amb el país, però sí que li volem dir que les prioritats de l'acció del Govern ens semblen descompensades. I, pel bé de tots, no només de la imatge del seu Govern, la prioritat social hauria de ser clarament la que moguéss la seva actuació, i, per tant, no semblar només... —i la fixació d'un final de legislatura amb un referèndum, ho vulgui o no, condiciona molt els esforços—, que no sembli que només aquest Govern, si segueix governant, és fins que arribi el gran dia en què tot se solucionarà.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Seguidament, té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, que parlarà quinze minuts, i després ho farà quinze minuts el senyor Albano Dante Fachin.

Àngels Martínez Castells

Gràcies. Bona tarda, bon dia. Miri, quan ha acabat la seva intervenció m'ha preguntat un diputat del seu grup què m'havia semblat. Jo li he dit: «Ja ho havia llegit.» I s'ha pensat que és que havia llegit el seu discurs. No, el que passa és que m'ha semblat que en molts casos havia llegit Lewis Carroll, havia llegit *Alicia en el país de les meravelles*, i una mica vostè m'estava portant cap aquí, cap a un país de les meravelles, al qual jo ara el convidaria, senyor president, que anéssim darrere del mirall.

I, potser, per anar darrere del mirall podríem passar per Sant Vicenç dels Horts i veure què és el que està passant amb les cimiteres, convertides en incineradores, o passar per Montcada, o passar pel canal que sabem que es necessita per la pagesia catalana, o passar pel pantà de Flix i veure com els contaminants, els productes contaminants, el mercuri, emmetzinen el riu Ebre, el Segarra-Garrigues —emmetzinen l'Ebre.

Senyor president, jo estic molt contenta, i ho comparteixo, jo sóc optimista que l'important en aquest país és voler una Catalunya millor. El que passa és que aquesta Catalunya millor no es fa només amb desitjos, es fa sobretot amb un diagnòstic molt clar de la realitat en aquest moment i fent unes polítiques que forçosament han de canviar el signe de les polítiques que estan havent-hi ara. Perquè les polítiques que s'han portat fins ara a Catalunya i les polítiques de la Unió Europea són polítiques que no ajuden el creixement, són polítiques que no ajuden la redistribució, són polítiques que no ajuden la majoria de la població, dels homes i les dones en els pobles.

I, és clar, per exemple, nosaltres podem veure que si no hi han polítiques compensadores què és el que succeeix? Doncs que a Catalunya es va separant l'índex de Gini —l'índex que mesura la desigualtat a Catalunya—, es va separant de l'índex de la Unió Europea, encara que és més alt que el d'Espanya —això, li ho reconec—, però es va separant. I, com ja han dit aquí altres diputats i diputades, a Catalunya hi ha un 20 per cent de la població que és pobre; hi ha 1 milió i mig de persones en risc de pobresa; hi ha un 15 per cent de treballadors que estan en el llindar de la pobresa, però que si resulta que en aquestes famílies, on viuen aquests treballadors, qui és el cap de família és una dona, aquest increment arriba al 20 per cent.

Clar, llavors, jo li pregunto: molt bé, creixerem —creixerem— i aconseguirem una Catalunya millor, però com creixerem —com creixerem? Creixerem amb un Barcelona World que renta el diner brut del joc i que avergonyeix —ens avergonyeix, a moltes persones— com s'ha negociat? Creixerem tenint el dubtós privilegi d'haver tingut el prostíbul més gran d'Europa a les fronteres entre Catalunya i França? Clar, creixerem netejant les substàncies contaminants que ens enverinen, i sobretot als nens i a les nenes, que han tirat Ercros —primer Erkimia, després Ercros— i que ara, doncs, estan fugint de

l'escomesa persones que, clar, amb la seva credibilitat ara dubtosa..., ara, a més a més, denunciïn malifetes que s'han produït en la corrupció. O sigui, quin tipus de creixement volem?

Estic molt contenta jo també –i segurament el meu grup ho comparteix– que es torni a parlar d'industrialització. Però quina industrialització? Com hem d'industrialitzar? Rescabalant, per començar, el Circuit de Montmeló? És a dir, hem de rescatar circuits i bancs de nou i ens abandonem i deixem sense rescatar les persones, aquestes persones, aquestes dones, aquests nens?

Miri, el model tal com el tenim, tal com és ara –tal com és ara–, en l'altre cantó del mirall, és un model força, força malalt. I a mi em sembla que no seria bo estar ben adaptats a aquest model malalt, perquè porta atur, perquè representa un creixement de les exportacions, però a costa de baixos salaris i pèssimes condicions de treball dels treballadors i treballadores. I això ja ho va dir un clàssic, ja ho va dir Stuart Mill: «Ai del país que per poder exportar ha de condemnar a la misèria les seves classes treballadores.»

Per tant, busquem una manera de resoldre les polítiques..., de fer les polítiques, començant, per exemple, per les polítiques de salut d'una manera molt més oberta, compartint moltes més coses amb la gent que hi està realment implicada, i que es pot sentir implicada i es pot sentir alludida amb les coses que es proposen des d'aquí. Per exemple, jo li demanaria al senyor Comín... –no hi és ara, però és igual. Jo ja sabia que el senyor Comín era més intel·ligent que l'Ana Mato, eh? Vull dir que quan el senyor Comín diu «reverteixo la no-universalització de la sanitat» em sembla perfecte; només demostra que és molt més intel·ligent que l'Ana Mato i que el que fa és reconèixer que els virus i els bacteris, que s'han de detectar a la sanitat pública, a l'assistència primària, no els poden aturar els policies ni els papers. Per tant, en aquest sentit, està molt bé. Però el senyor Comín..., com vostè, també es passa de frenada, i en el paper que ha passat ha dit: «Perquè amb això acabarem amb les desigualtats en sanitat.» Espero que ho hagin canviat.

Però que amb això tallarem les barreres o eliminarem les barreres d'accés, però les desigualtats no. Perquè clar, senyor Comín, vostè té moltes coses per arreglar en sanitat, i jo me'n alegro que hagi rebut la Marea Blanca i que hagi pres nota del decàleg de mesures que ens estalviarien molts diners i racionalitzarien molt la sanitat.

Però també li demanaria que tragués del calaix... –a més a més, ara, el dia 10 és el dia de salut mental i vostè n'ha parlat, i segur que, com jo, molta gent li ho agraeix–, que recuperés les peticions que es fan perquè la gent amb problemes de salut mental no sotmeti, per exemple, els seus familiars a unes tensions importantíssimes quan el cap de setmana se'ls deixa anar cap a casa seva amb un increment del risc de suïcidis, amb un increment de la situació de precarietat i inestabilitat en les llars.

Per tant, s'han d'estudiar molt bé quines mesures es prenen en salut. La primera, ja li ho dic, molt benvinguda, la de la universalització, però n'hi han d'haver moltes més. Per exemple, s'ha de rescatar aquest pla de salut mental, que encara el té, pel que sembla, en el calaix; cal rescatar el de la fibromiàlgia, fatiga crònica, etcètera, que..., miri, en vaig parlar aquí fa més de vuit anys i, a més a més, amb el mateix vestit. M'he posat exactament la mateixa vestimenta de fa vuit anys per dir-los que si el meu vestit a penes ha canviat, l'atenció a les persones malaltes amb fibromiàlgia, fatiga crònica, etcètera, tampoc.

Jo no dic que hagi de ser el mateix que es va fer en aquell moment; es va aprovar, teòricament en aquell moment..., però el que cal és donar atenció. Perquè hi ha gent que està amb malalties privatitzades, oblidades..., però està patint moltíssim. I els han d'escoltar perquè, si no, pot semblar allò d'aquella amiga..., aquell programa de l'amiga del senyor Iceta, *Barrio rico, barrio pobre*, la senyora Thais Villas, que va al *barrio rico* i pregunta, eh?, i va al *barrio pobre*... Ah, no, però aquí no anem al *barrio pobre*. Aquí no preguntem a la gent malalta. Aquí no preguntem a la gent, per exemple, que està patint la doble injustícia de les negligències mèdiques, no els preguntem com els podem ajudar. Diem, sí, que establimos mecanismes d'estudi i no sé què... Però és que..., és que la injustícia és tan gran i la vida és tan curta..., i més quan en aquest país no tenim estadística de suïcidis i no sabem què està passant amb la joventut.

Per què hi ha tants joves i noies que es suïciden? I potser els hauríem de veure amb un replantejament *molt* a fons, de totes aquestes malalties oblidades, d'aquesta gent que

diuen *que no pase más*, però se'ls acaben les forces. O potser hauríem d'escoltar –no de passada, com vostè l'ha mencionat, i, a més a més, crec que ha sigut el moment en què a sobre s'ha equivocat o ha confós..., també, amb la qüestió de les dades, del VISC+– la gent sobre la mort digna, perquè si nosaltres hem de fer polítiques perquè hi hagi una vida digna també és molt lògic que al final de la vida hi hagi una mort digna, una mort dempeus, una mort conscient, una mort que es pugui mirar cara a cara, sense dolor. Crec que demostrariem que hem avançat força com a civilització si en el Parlament també aquestes qüestions es tractessin amb dignitat.

I més..., i més desigualtats i més coses que caldria veure; per exemple –jo no sé si vostès ho veuran molt bé–, s'ha parlat de mercat de treball. Jo estic molt d'acord amb les coses que s'han dit del mercat de treball per part de l'oposició –estic molt d'acord amb les coses que s'han dit del mercat de treball. I m'alegra que vostè, doncs, parli d'apujar el salari mínim interprofessional. Em sembla bàsic, em sembla absolutament necessari, com la renda garantida de ciutadania i com, fins i tot, la renda mínima d'inserció. Però, miri, això és la realitat. (*L'oradora mostra un full.*) I això és la realitat de les dones que tenen lloc de treball, són uns indicadors que indiquen la desigualtat de gènere que hi ha pel que fa referència, per exemple, en positiu..., amb més titulació universitària; també, per desgràcia, amb més fracàs escolar... Però després comencen tota una sèrie d'indicadors en negatiu. En aquests indicadors en negatiu hi ha la desigualtat salarial. No és veritat que aquesta Catalunya nostra, que voldríem tan idíl·lica, en què els homes i les dones, a igual treball, igual salari... No, no és veritat, aquí ho diu, eh? I tots els indicadors estan en negatiu.

Però de sobte, al final de tot, ens trobem un indicador molt positiu –molt positiu–, que al mateix temps té una gran càrrega negativa per a les dones, que són els temps de treball que han de dedicar les dones que tenen feina a les tasques de la llar. I aquí no hi vegi només models patriarcals, no hi vegi només tradicions; vegi-hi també l'elasticitat, que creuen gairebé infinita, del treball de les dones per assumir les retallades, els tancaments que fan dels serveis públics, totes les atencions que com a societat no donem i que cada vegada més homes, però sobretot les dones, i les dones amb feina, estan assumint.

I això s'ha de parlar, i això és objecte d'un contracte social entre homes, dones i la política. Aquest repartiment de temps, aquest repartiment de temps tan injust, està no només justificant sostres de vidre, manques de possibilitats..., està justificant també malalties, està justificant també tensions, està justificant una mala fama d'heroïnes de les dones, que arribarà un moment que no podran més.

I, bé, en aquest sentit, doncs, jo li demanaria això, que les dades reals les tinguessin presents, com hauríem de tenir present que quan estem dient que invertim en l'estat del benestar hi ha un benestar ocult, que ja ve des de l'Estat, però que aquí, d'alguna manera, tampoc reforcem.

I una última pregunta que li voldria fer, senyor president, en el poc temps que em queda –perquè sóc disciplinada i vull que el senyor Dante Fachin tingui tot el temps que necessita i més. Escolti, tot això que vostè ha dit que farem, qui ho paga? –qui ho paga? Perquè, és clar, sí, com sempre, ho ha de pagar un increment de l'índex de Gini, de més desigualtat, ho han de pagar aquells decils de la població que ja estan pagant massa, si ho hem de pagar aquells estudiants amb les taxes universitàries que ja no poden més o no es poden compensar els gairebé més de 400.000 nens i nenes en la pobresa, si no podem aconseguir que aquestes coses es reparteixin en aquest sentit, senzillament no estarem fent bé la feina.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació té la paraula el senyor Albano Dante Fachin, quinze minuts.

Albano Dante Fachin Pozzi

L'Àngels se'ns ha passat al Govern, de cop. Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Senyor president, escoltant l'Àngels Martínez Castells, queda clar que, més enllà de la Catalunya que vostè ens ha descrit, hi ha una Catalunya que és desigual, que és injusta, que gira l'esquena a milers de persones i que estic segur que cap de nosaltres volem. Vostè

ha parlat de la Catalunya que vol ser, però tenim una Catalunya que és la que tenim sobre la taula i de la qual moltes vegades no es parla. Avui nosaltres volem parlar de com aconseguim aquesta Catalunya del futur. I les seves paraules indiquen una direcció que massa sovint no es correspon als fets.

Jo li posaré un exemple. Vostè ha citat la necessitat d'una Europa que actuï fiscalment per fer front a les pràctiques fraudulentament d'empreses com Apple. I són bones paraules, i les compartim; però, quan van a Europa a defensar una cosa com el TTIP, estan remant en la direcció contrària; preguntí-li-ho a Tremosa. En aquesta mateixa línia, vostè parla de combatre el frau fiscal, i tots hi estem d'acord; però tots recordem –perquè tenim memòria, i la memòria històrica també contempla això– com vau votar a favor de l'amnistia fiscal de Montoro.

Vostè avui ha parlat dels nous mesos, del que ha passat en aquests nou mesos de govern, però també ha fet un repàs triomfalista a una manera d'entendre les coses, a una manera de fer d'aquestes dues legislatures, que recordo, fent un exercici de memòria històrica, que van començar amb el suport del Partit Popular, per dur a terme unes retallades –un espai, un espai de presidents de Convergència, vull dir– i uns canvis legislatius dels quals avui encara ens estem recuperant.

Vostè avui sembla distanciar-se de la línia que va marcar el seu predecessor, però de moment són paraules. I, si vostè es creu –i vull pensar que se les creu– moltes de les qüestions que ha posat sobre la taula, moltes de les resolucions que hem presentat des de Catalunya Sí que es Pot haurien de ser aprovades, i no només haurien de ser aprovades: haurien de ser complertes; perquè tothom sap que aquí aprovem moltes coses que després es queden en un calaix.

La setmana passada, vostè va posar al centre de la política catalana que qualsevol canvi passava, diguem-ne, per la independència de Catalunya, per deixar de dependre d'una Espanya que és la que és. De fet, avui, però, vostè ha obviat –ha obviat– el que fa una setmana era un puntal central del debat. És veritat que fa un moment, davant la tele, ho va tornar a posar, davant la tele els va explicar quin era el centre, no?, aquest referèndum que vostè va plantejar, aquest nou calendari que ens diu que el 2017 a Catalunya hi haurà un referèndum. I, en primer lloc, li he de dir que per al nostre grup, pel que fa a la seva proposta de referèndum, ho rebem com una bona notícia, rebem com una bona notícia que vostè reconegui que la via del referèndum és la que és, perquè fins fa poc aquesta via, per Junts pel Sí, era una via superada, i, de fet, els que demanàvem un referèndum estàvem aquí a la cantonada, doncs, com una cosa rara, no?, que demanava un referèndum. Doncs, jo no li retrec el canvi d'estratègia, perquè crec que tots tenim clar que la situació que tenim sobre la taula és molt complexa, i no passa re si es rectifica i s'aprèn dels errors. Ara bé, per rectificar, i per rectificar bé, a més de reconèixer els errors, cal estar atent a errors futurs que es puguin cometre.

I nosaltres, en aquest sentit, venim amb una proposta o amb una reflexió de cercar solucions en comú. Vostè l'altre dia va parlar de «referèndum o referèndum», i nosaltres creiem que cal parlar del referèndum del 80 per cent, un referèndum que aplegui la gran majoria social d'aquest país que vol fer realitat els canvis que fins ara moltes vegades són paraules. Vostè va dir que l'any que ve celebrarà un referèndum, i el primer que caldria tenir clar és que no ens podem permetre el luxe, ni la miopia política, de passar-nos tot un any discutint sobre si el referèndum ha de ser vinculant o no vinculant, sobretot quan aquestes paraules estan molt buides de continguts. Ara mateix, centrar la qüestió en aquest debat inútil no ens porta a resoldre re. Perquè, si jo li dic que el referèndum ha de ser pactat, vostè em dirà que no hi ha manera de pactar re. I jo li dic: efectivament, la cosa és molt complexa. Nosaltres –i això ho sap tothom– creiem que és imprescindible arribar a pactes per poder fer un referèndum amb garanties i recognoscible internacionalment, i per això lluitem. Però sens dubte, i no ho neguem, aquesta és una via complexa.

Per una altra banda, si vostè em diu: «Miri, nosaltres farem un referèndum igual, peti qui peti, i desconnectarem», doncs, nosaltres li haurem de dir: «Escolti, això ja es va provar una vegada i no va funcionar», i tindrem raó –i tindrem raó. I li ho diré clarament i una mica de bon rotllo: això de la desconnexió, tal com vostès la plantegen dia sí i dia també, això no existeix, i vostès ho saben perfectament. I ens pot agradar més o

menys, però la desconexió de què tant es parla no existeix i cal tenir la valentia d'assumir-ho, perquè, li deia, no ens podem passar un any amb aquest diàleg entre parets.

En aquest hemicicle s'ha parlat moltíssim sobre aquest 80 per cent de la població catalana que està a favor de decidir, de la celebració d'un referèndum, i una majoria que, més enllà de la seva pluralitat, enorme, dintre d'aquest 80 per cent, té clar que és imprescindible un canvi profund a Catalunya. Doncs, davant d'aquestes ganes de canvi, tots plegats tenim la responsabilitat de trobar un terreny comú, i ho hem dit moltes vegades tots: aquest terreny comú és aquest 80 per cent de gent que té ganes de canvi, que vol aquesta Catalunya que en els discursos molts compartim, però que és una Catalunya que no pot esperar a decidir per començar a canviar des d'ara mateix.

I avui, després d'escollar-lo atentament, no podem evitar preguntar-nos quin canvi –quin canvi– ens ha ofert fins ara Junts pel Sí, perquè de moment el canvi de Junts pel Sí –en poso alguns exemples– ha consistit a abaixar els impostos als casinos i a negar-se, fins ahir mateix, a apujar els impostos als que més tenen. De moment, el canvi de Junts pel Sí ens ha deixat coses: ens ha deixat –i encara les tenim sobre la taula– coses com l'ATLL; el canvi de Junts pel Sí, de moment, el canvi realment existent ens ha servit per seguir finançant escoles de l'Opus Dei que segreguen per sexe, i per tombar una ILP d'educació de la mà del Partit Popular; de moment, el canvi realment existent de Junts pel Sí passa per anar a Europa a dir que sí al TTIP, a Merkel, a l'austeritat, i de moment el canvi que hem vist de Junts pel Sí passa per una Generalitat, com llegíem fa dos dies, que obre la via a noves privatitzacions en el sector de l'aigua. De moment, això és el que hem vist.

Vostè podrà comprendre que aquesta mena de canvi mai arribarà a mobilitzar el 70 per cent de la població, i potser va sent hora d'entendre que hi ha una part important de la ciutadania que no es deixarà la pell, que no es comprometrà a exercir un dret a decidir que en el fons no decideix res, perquè seguim tenint les mateixes qüestions sobre la taula. Cal donar contingut social i econòmic a aquest dret a decidir.

Perquè avui constatem que el sí de Junts pel Sí..., i ho hem vist en la seva figura, d'un president lloant la potència turística de Catalunya, oblidant-se que aquesta potència es basa en l'explotació de persones. No sé si vostè coneix les «quelis», no sé si vostè coneix cambrers que treballen seixanta hores per vuit-cents euros el mes, no sé si tenim clar que hi ha un model turístic que està destrossant el territori, que no té res a veure amb aquell canvi de model energètic i... Això són realitats.

Avui hem escoltat el seu discurs, on parlàvem de l'enorme capacitat exportadora de les empreses catalanes, i està molt bé, però no ens podem oblidar que gran part d'aquesta capacitat es basa a explotar milers de treballadors. Anem a Osona, mireu què passa a la indústria càrnia, que és molt exportadora, però és molt explotadora; això és un problema no de la indústria càrnia: de tots plegats.

El seu Govern s'ha passat tota la setmana parlant dels quiròfans de la Vall d'Hebron, i estem contents, era una reivindicació i s'havia de fer; però hem de baixar al carrer i hem de parlar amb els metges de l'atenció primària, que ploreu en les seves consultes. A mi m'han vingut a veure al despatx. Jo no sé si van a veure el senyor Comín i li expliquen com ploreu davant de la impossibilitat de fer la feina, els metges que agafen la baixa perquè no poden fer la feina. No podem tenir quiròfans tan moderns i una atenció primària que cau. I no ho dic jo: ho diuen els treballadors.

I per què li dic tot això? Li ho dic perquè hi ha una part important dels catalans que no donaran un xec en blanc i que no volen sentir parlar del «votau "sí", i després ja ho veurem». Nosaltres *volem* construir aquesta gran majoria imprescindible per fer possible un canvi profund a Catalunya. I per això hem fet propostes.

Parlem de modificar el tram autonòmic de l'IRPF, perquè pagui qui més té. Parlem de revisar els beneficis fiscals regressius que aplica la Generalitat. Hem fet propostes, el nostre grup parlamentari, en matèria de pobresa, algunes de les quals, fins i tot malgrat no requerir dotació pressupostària, avui es continuen ajornant; propostes urgents per a problemes urgents, com aquest 20 per cent dels nens en risc de pobresa. És urgent. I jo sé que vostè ho sap i tots ho sabem. Doncs, no podem continuar aprovant coses que després no es compleixen.

Proposem coses tant de sentit comú com que els recursos públics vagin a l'escola pública i això no sempre passa; és de sentit comú, però no sempre passa. L'informe Bofill

–l'informe Bofill– descriu una realitat que tenim a sobre, a Catalunya; segur que tots heu llegit el titular: «La despesa en educació a Catalunya està al nivell de Laos», amb tots els respectes per Laos. Llegim tots els informes, llegim les lletres petites –llegim les lletres petites.

Avui els canvis que tots volem i vostè els vol i segurament tota la cambra els vol..., alguns, n'hi ha altres que no ho volem tot, no els volem tots, els canvis. Artur Mas ahir a la ràdio deia: «No convertim els pressupostos en un lloc de batalla ideològica.» Vaja, què són, llavors, els pressupostos, si no són un lloc de batalla ideològica. L'altre dia, en el debat de la qüestió de confiança, vostè va dir: «Bé, no ens podem posar en mesures de gent d'esquerres d'apujar els impostos a la gent, perquè hem de mantenir una centralitat del país.» La centralitat del país és que més del 70 per cent de la població d'aquest país té clar que d'una manera o d'una altra hem de fer que els que més tenen paguin més. Sembla una cosa molt senzilla, però de vegades costa. Perquè quan veiem que la proposta que tenim, per exemple, quan parlem d'estructures d'estat –avui no se n'ha parlat, però n'hem parlat molt i segurament en parlarem molt–, quan veiem que la proposta d'estructures d'estat en matèria d'hisenda passa per encarregar-li el disseny de la hisenda catalana, a PricewaterhouseCoopers, que és una d'aquestes empreses que ajuda a altres empreses a eludir fiscalitat de manera..., a escala industrial, vostè ha d'entendre que hi ha una part de la població que diu: «Ei, ei, de quin canvi estem parlant aquí?»

Per tant, nosaltres hem de buscar, i hem de buscar junts, vies per decidir sobre com volem viure. Serem capaços d'aplegar grans majories i de fer realitat aquest anhel del 80 per cent de la població que vol canviar: que vol canviar el que està passant a Catalunya, que vol canviar el que és Catalunya. I, president, nosaltres estem convençuts que ara és possible fer-ho i que per fer-ho, doncs, cal tenir un projecte que no sigui només per a una part del país. Cal pensar en les empreses, cal pensar en les «quelis», cal pensar en els escorxadors que exporten, però també cal pensar en la gent que pateix ara mateix, segur, treballant en aquells escorxadors. Això és la manera d'aconseguir aquestes grans majories de les quals tant es parla.

Nosaltres per construir aquestes majories i per posar-nos a mirar en totes les direccions i en els dos costats del mirall, i no només en un, per això, tenim la mà estesa. Per això fem propostes, no per portar-li la contrària, per construir un país just de veritat, un país pel qual valgui la pena lluitar, un país pel qual valgui la pena mobilitzar-se i mobilitzar-se junts per aconseguir drets: el dret a decidir i el dret a decidir com volem viure.

Aquesta creiem que és al manera de donar resposta a l'anhel de canvi i no enrocant-nos en visions parcials de quina és la realitat de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fachin.

Es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions, el lletrat major i la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Molt bona tarda a totes i a tots. Té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Bona tarda, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats..., senyor president, hem escoltat amb molta atenció la seva intervenció, i el que ens ha fet avui és una explicació de l'acció de govern, però no de l'acció del govern del darrer any, sinó dels darrers...

—nosaltres ho pensem, jo ho crec—, dels darrers vuit, deu anys, perquè inclús ens ha parlat que s'ha fet una inversió de 3.800 milions d'euros en infraestructures. Ja ens explicaran..., aquest darrer any a on han tret aquesta inversió de 3.800 milions d'euros en infraestructures. Es posa en evidència, doncs, que ens ha fet un resum dels, com li dic, darrers vuit, deu anys.

Ens ha parlat, també, senyor president, del que pensa que s'ha de dur a terme, de les accions que vol fer en el proper any. Ens sembla bé. Inclús s'ha atrevit a dir que regalarà un llibre a cada nen. Tot això està molt bé, però no ha estat capaç de poder desenvolupar ni tan sols alguna de les accions que ha dut a terme aquest darrer any, que és el que avui ens porta aquí. No ho ha pogut fer perquè difícilment pot presentar alguna acció que vagi en positiu.

Per tant, per al Partit Popular aquest debat de política general el podríem resumir ràpidament en la legislatura dels dos grans projectes, de les dues grans idees: han aprovat una qüestió de confiança i cap pressupost. De fet, aquest Parlament ha aprovat tantes qüestions de confiança com lleis: una. I també, això sí, s'han dedicat a fer declaracions de trencament i amenaçant dia sí, dia també; però, en contra, la realitat és que les institucions públiques catalanes no han avançat ni un mil·límetre en els darrers anys. Per això, durant un any, entre una paràlisi i l'amenaça, el Govern ha creat molts més problemes dels que ha solucionat.

Senyores i senyors diputats, de fet, si ara preguntéssim als catalans si coneixen alguna acció real que hagi dut a terme aquest Govern, estic segur que ens podrien dir que cap.

Senyor president, el seu full de servei als catalans és un full en blanc. Un debat de política general hauria d'avaluar la línia política del Govern; si fos així, acabaríem ben aviat. Estem davant d'un govern, com els deia, d'eslògans incendiàries i que centra tots els seus esforços en consignes que no porten absolutament enlloc. En aquest Govern tot és retòrica; retòrica, això sí, perillosa, retòrica que destrueix a tot aquell que la practica.

Durant els darrers temps l'única proposta d'aquest Govern és repetir el 9-N. Abans era «una consulta» i ara li diuen «referèndum no pactat», però és el mateix: un 9-N plus. És això el que motiva —li ho pregunto, senyor president— les visites, els dilluns, del senyor Mas a palau? Ens pot dir... —i sortia publicat—, que el senyor Mas cada dilluns el ve a visitar, a vostè, a palau. Ens pot explicar que si això és així, qui mana en el Govern de la Generalitat? I, sobretot, i em sembla que és important, si el senyor Mas ve cada dilluns a palau a passar revista amb vostè de la seva acció de govern, què n'opinen els seus socis de la CUP, els que ells anomenaven «la paperera de la història», del fet, tal com els ho dic, que passi cada dilluns a visitar-lo per palau? Ja veiem que la realitat, per vostès, és quelcom prescindible. I en aquests moments, a sobre, hi cal afegir unes eleccions que en diuen «constituents» i que són, com les passades, simplement, unes eleccions autonòmiques.

Però els vull dir una cosa, senyor president, no dedicaré ni un minut més a aquesta farxa, no parlaré ni un minut més d'això què vostès en diuen «procés». Ningú ens imposarà deixar de ser catalans, espanyols i europeus. El joc, per la nostra part, s'ha acabat.

Vostès han arribat a uns límits molt perillosos: fora del marc de la democràcia. Hi ha símptomes que vostès han perdut el sentit de la realitat i han perdut el sentit de la prudència. Dilluns passat, per exemple, Catalunya Ràdio preguntava per les xarxes socials si la gent estava disposada a impedir físicament el judici del senyor Mas, la senyora Ortega i la senyora Rigau. S'adona de la gravetat d'aquests fets? Fins a on arribaran? On s'ha vist que en mitjans públics incitin a la violència i animin el conflicte? Pensa dir alguna cosa sobre aquesta qüestió? Però, com els deia, anem a veure què és el que han aconseguit al llarg d'aquest any amb la seva acció de govern.

Senyor president, en un país normal... —perquè, a vostè, li agrada i ens ho ha referit avui, ens ho ha repetit moltes vegades, «en un país normal», doncs—, en un país normal no es passen un any organitzant xous per accontentar els seus socis radicals. L'últim episodi d'aquests xous ha estat la qüestió de confiança diferida. I resulta evident que també en un país normal no es passen un any ignorant la realitat diversa dels catalans. En un país normal, senyor Puigdemont, no es viu durant un any inventant enemics i alimentant els radicals perquè no són capaços de poder fer front a la crisi i d'aturar l'atur. Han deixat el Govern d'Espanya... —i li ho diré, perquè així ho creiem, d'una manera molt clara—, han deixat el Govern d'Espanya sol ajudant els catalans. Els catalans, de vostès, no poden esperar res bo.

En un país normal, senyor president, no s'ignoren les 600.000 persones que tenim aturades en aquest moment. Si les exportacions catalanes han crescut un 2 per cent en el darrer any no ha estat gràcies a les ambaixades del ministre Romeva, sinó als emprenedors i al fet que les reformes del Partit Popular –la reforma laboral i la reforma de reestructuració del sistema financer– han alliberat la força exportadora de les empreses de Catalunya. El seu país ideal seria un país en què cada dia fos un onze de setembre, però la gent no treballa ni menja de l'estelada; bé, només vostès i els seus subvencionats.

Per alimentar l'entramat independentista ens fregeixen, als catalans, a impostos i com que gestionen pitjor que el tripartit, el deute es dispara i depenen exclusivament, en l'aspecte econòmic, del Govern d'Espanya.

La Generalitat de Catalunya és líder en tributs propis, 15; la segona comunitat, la que ens segueix més a prop en aquest rànquing, és Andalusia, amb 8. I, per exemple, una comunitat on governa el Partit Popular, la Comunitat de Madrid, només en té 4 –4 enfront de 15 que tenim aquí, a Catalunya. La Generalitat també és líder en deute, ja en té 75.000 milions d'euros. El tripartit, a què acusàvem de gestionar d'una manera pèssima, va deixar la meitat d'aquest endeutament.

La gestió ha provocat que, en aquests moments, del Govern de la Generalitat..., ningú hi confiï. Qui li presta, si no és el Govern d'Espanya, senyor Puigdemont? Si no fos per l'actitud responsable del Govern del Partit Popular, no podrien pagar els treballadors públics ni els serveis socials. Des de l'any 2012, senyor Puigdemont, l'Estat ha prestat a la Generalitat 58.000 milions d'euros, el doble que el pressupost de la Generalitat. I ja n'hi ha prou de mentir sobre el tema, per exemple, dels interessos. Sembla mentida que un president de la Generalitat no sàpiga –com ho vaig demostrar en el passat Ple de la qüestió de confiança– que el Govern d'Espanya no li cobra ni un sol euro d'interessos. El Govern d'Espanya perd diners prestant al 0 per cent a un govern que actua de manera irresponsable com el seu.

Senyor president, em pot dir una mesura, una única mesura del seu Govern que hagi millorat la vida dels catalans? Em pot dir una sola reforma que hagi servit per reduir l'entramat de «xiringuitos» polítics que depenen de la Generalitat de Catalunya?

Senyors i senyores, és una vergonya que Catalunya sigui líder en barracons a les escoles: 1.010 –és a dir, 14 més que el curs passat–, mentre es regalen 400.000 euros anuals, com a mínim, a les escoles de la Bressola a l'estranger.

És un autèntic escàndol, senyores i senyors diputats, que 24.000 avis estiguin esperant per entrar en una residència a Catalunya, mentre vostès regalen 700.000 euros a independentistes valencians com els d'Acció Cultural del País Valencià.

És una vergonya que gairebé 900.000 catalans estiguin en llista d'espera a la sanitat, mentre vostès regalen 30 milions d'euros en propaganda als mitjans de comunicació. És un escàndol que només hagin destinat 1 milió d'euros a la lluita contra la pobresa energètica, el mateix que ens costen les seves ambaixades de joguina. A la seva delegació de Lisboa no hi ha cua, perquè ningú la fa servir. Però les llistes d'espera de la sanitat catalana creixen i creixen. (*Aplaudiments.*)

Senyor Puigdemont, m'agradaria que m'expliquéssiu com valora –com ho valora– que en tres mesos li dimiteixin dos directors generals de turisme, i aquí no passa res. Que en tres dies dimiteixin dos caps de la seva agència tributària, i aquí no passa res. Que registradors de la propietat els adverteixin que si trenquen el conveni amb ells perdran 400 milions d'euros d'interessos, i no passa res. Que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·li la denominació i l'estatus de la seva representació a Brussel·les, i aquí no passa res.

Jo no pretenc, senyors i senyores de Junts pel Sí i de la CUP, que deixin de ser independentistes, però sí que els demano que, com a mínim, toquin de peus a terra, deixin d'enganyar a tothom i especialment els seus votants que, per cert, cada dia són menys.

Senyor Puigdemont, em pot dir una llei del Govern que hagi servit per reduir la burocràcia, per alleugerir la càrrega d'impostos als catalans o per potenciar la creació de més i millors llocs de treball? Ni una. Vostès són el Govern de les paraules grans i dels fets petits: grans paraules i grans escenificacions contra el que sentim els catalans que ens sentim catalans i espanyols, i cap mesura per al conjunt dels catalans. Però sàpiga que la majoria d'homes i dones de Catalunya no estem condemnats a això: ni volem un xoc de trens ni tampoc un partit d'una elit independentista que alimenta la confrontació, perquè no saben

governar, i han convertit la seva situació en el seu *modus vivendi*. Per a vostès..., que l'única prioritat és la independència i la resta tant se'ls en fot. Les contradiccions i les diferències no són entre vostès i nosaltres, són entre vostès i vostès.

L'alcalde de Sant Cugat, a mode d'exemple, i presidenta de la Diputació de Barcelona està *esgarriada* perquè el senyor Comín no sap si, per apriorisme ideològic, per donar gust a la CUP o per tot a la vegada, deixa els seus veïns sense els serveis mèdics, foragitant l'Hospital General de Catalunya del sistema, mentre en l'expulsió de la Clínica del Vallès..., altres centres es col·lapsen. D'això, què n'opina vostè, senyor Puigdemont? No ens n'han explicat res.

De la reducció de les unitats de trànsit dels mossos que han portat a protestar molts alcaldes, entre ells, l'alcalde de Mataró..., vostè què n'opina, senyor Puigdemont? No ens n'han explicat res.

Senyor Puigdemont, quin és el seu pla de Govern? Vostè, a més de ser independentista, que està molt bé, de la resta, què n'opina? L'independentisme és una forma..., i li ho diré amb tot el respecte, entenem que és una forma de vagància que els permet no fer res. O és una forma d'immaduresa que els permet dir que tot el que no va..., la culpa és d'un altre.

Senyor Puigdemont, d'aquí a uns dies comença la fira Barcelona Meeting Point, un certamen internacional on ve gent de tot el món. És un sector clau per a la nostra economia com és l'immobiliari. Què els diem als inversos, senyor Puigdemont? Que no pateixin que tindran una legalitat inventada? O creu que la gent no se n'assabenta i veurà la inseguretat jurídica que implica les seves empreses en propostes irrealitzables com les que es realitzen des d'aquest Parlament de Catalunya?

Properament, amb unes terceres eleccions o no, hi haurà un govern a Espanya que farà coses, coses que no passen aquí. Participarà el senyor Puigdemont en una negociació d'un nou model de finançament, o es declararà autista polític, com fins ara? Quina és la seva proposta? Ja els ho dic jo: ruptura o ruptura.

Per tots aquests motius, avui aquí volem deixar molt clar que hi ha un altre camí, i nosaltres, el Partit Popular, el volem posar avui aquí sobre la taula. Des del Partit Popular de Catalunya volem aprofitar aquest debat de política general per demostrar que a Catalunya hi ha una altra manera diferent de governar, hi ha una altra Generalitat que és possible, una Generalitat diferent, amb un govern que aposti per les reformes necessàries, per a tots els catalans sense exclusió, per tornar a recuperar ser el referent als ulls dels altres. Aquesta és la Catalunya per la qual nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, apostem. És possible, i volem substituir l'agenda de confrontació, de conflicte i de crisi per una agenda de reconciliació entre catalans, creació d'ocupació i millora de la renda dels catalans.

Vull presentar aquí, en seu parlamentària, davant de tots vostès, però sobretot davant de la societat catalana, allò que els partits independentistes han deixat de banda però que els diputats i diputades del Partit Popular creiem que és necessari per als catalans, presentar la nostra alternativa, que posa en evidència la paràlisi política i la bel·ligerància verbal de l'actual Govern de la Generalitat; propostes davant de la seva paràlisi, propostes davant d'una Generalitat capficada a desconnectar-se dels interessos de la majoria de catalans. Els deu pilars d'una agenda alternativa per a Catalunya, que són tot el contrari del que vostès estan fent durant aquesta legislatura: catalanitat oberta, lideratge a Espanya, pacte i reforma, estat de dret, llibertat i economia, rebaixa fiscal, suport a les famílies, educació en llibertat, sanitat ràpida i clima de seguretat.

Davant d'una independència i un independentisme elitista i exclouent, el Partit Popular reivindica una societat i una política obertes i integradores. Aquests anys ens han volgut fer viure un bucle, una roda com la dels hàsters, que corre sense avançar; es passen el dia parlant de RUI, es passen el dia parlant de DUI, d'independència, de desconnexió, de jornades històriques... Amb tanta jornada històrica s'han oblidat del dia a dia, dels problemes reals dels catalans.

Nosaltres no volem una Catalunya tancada ni replegada; no volem una Catalunya Matrix que només beneficia els que viuen del negoci del procés, del càrrec i de la subvenció. Vostès aposten per viure atrapats entre els Pirineus i l'Ebre, i per nosaltres el món és molt més ampli. No volem fronteres, volem connexions; no volem barreres, volem llibertat. Nosaltres treballem per construir una Catalunya oberta al món amb men-

talitat cosmopolita, que lideri el creixement a Espanya i a Europa, i, dintre de Catalunya, una Barcelona forta, que sigui la capital de la Mediterrània. No volem un govern que vagi pel món explicant que se saltarà la llei, no volem un govern que ningú vol rebre a l'estranger, nosaltres no volem un govern que llenci els diners en ambaixades fantasmes o diplomàcia de palla. Volem un govern que dediqui la seva acció exterior a obrir la nostra economia, la nostra cultura i les nostres universitats.

Davant d'una política d'aïllament, volem tornar a la situació de Catalunya com a motor d'Espanya. Senyor Puigdemont, Espanya no és una ocurrència, són molts segles d'història compartida, alguns millors que d'altres, però a la fi ens han deixat, i ens en sentim molt orgullosos, un gran país.

Vostè reconeixia durant el debat de la qüestió de confiança que els catalans a Espanya tenim una renda *per capita* molt superior a la de la gran majoria dels estats europeus. El que hem de fer ara és treballar perquè les condicions dels catalans siguin millors, i això no es fa donant l'esquena a la resta d'espanyols i europeus i això no es fa vivint tancats en càpsules independentistes.

Espanya és un teixit de sentiments, de llaços de família, de vincles econòmics, culturals i esportius. Espanya és una plataforma d'unitat per als catalans i un projecte comú per a tots ells. I això no ho podem estripar pels seus interessos electorals o per aferrar-se a un càrrec uns mesos més.

Senyor Puigdemont, abandoni la seva reclusió voluntària i torni a situar Catalunya al capdavant del gran projecte compartit que és Espanya. Abandoni la seva política d'aïllament i de trencament; la seva política de frontera, de trinxera i de barrera, que no més pot perjudicar i està perjudicant els catalans. Ja sé que és més còmode estar sempre empenyat i viure repenjat en el greuge; però espavili, sigui valent, aposti pel diàleg i no per la confrontació, senyor Puigdemont, no es quedi amb el «conflicte o conflicte». Tornem a situar Catalunya al capdavant d'Espanya, tornem a liderar les grans reformes, tornem a proposar millores econòmiques i socials, tornem a fer política, en lloc de confrontació i de teatre.

Davant de la ruptura revolucionària, defensem el pacte de la reforma i l'evolució. Durant tota la nostra història, excepte en alguns moments de trist record, els catalans ens hem caracteritzat per la nostra disposició al pacte i a la transacció. Hem estat gent de diàleg i gent d'acord. Per què ara volen negar el millor de la nostra història, senyor Puigdemont, i repetir les escenes més estrafolàries de la ruptura radical? Mai no ha donat bons resultats, senyor Puigdemont. Le haré una pregunta muy clara: ¿en qué momento de la historia de Cataluña la radicalidad y la ruptura han mejorado las condiciones de vida de los catalanes? Nunca. Por lo tanto, ustedes están trabajando en contra de los intereses de los catalanes. (*Aplaudiments.*)

Señor Puigdemont, le dije en el último Pleno, sobre la cuestión de confianza, que el Partido Popular y el Gobierno de España no nos negaremos a dialogar sobre una reforma constitucional. La cuestión es: plantéelo. Sea valiente, señor Puigdemont. Han querido hacer las cosas por la puerta de atrás, y/o con amenaza del todo o nada, así no se funciona ni se consigue avanzar. Señor Puigdemont, sea valiente y no se niegue al diálogo. No nos empuje contra un muro, porque quien apuesta por el todo o nada normalmente se queda en el «nada».

Ante la apología de la desobediencia, reivindicamos la legalidad democrática como primera garantía de libertad. Es sorprendente y triste que en pleno siglo XXI, en un estado democrático de la Unión Europea, tenga que estar hoy aquí reivindicando el estado de derecho y la ley. ¿A qué siglo quieren volver ustedes? ¿Al siglo XVIII? ¿Al siglo XV, volviendo más atrás en una situación de saltarse las leyes? El futuro, señoras y señores, se construye reformando las leyes y no violándolas, como ustedes pretenden en la mayoría de casos.

Sin seguridad jurídica, señores y señoras de Junts pel Sí, no hay crecimiento económico, no hay convivencia ciudadana, ni estabilidad política, ni orden de ningún tipo. Tendrían que saber que poner el futuro en manos de los pirómanos de las banderas y las leyes es quemar las oportunidades de nuestro país y de nuestros hijos.

Davant d'una situació de política intervencionista, defensem la llibertat econòmica i la iniciativa dels catalans. Catalunya ha estat durant molts anys un exemple d'innovació, d'emprenedoria i de treball intens. Però Convergència, o el partit pujolista, o com

es digui ara, ha entregat les claus del Govern als deixebles del pitjor socialisme, els antisistema, els que reneguen de l'economia de mercat, de l'euro i de la Unió Europea. De fet, Convergència sempre ha estat intervencionista: intervencionista en economia, intervencionista en cultura, intervencionista a l'escola, intervencionisme amb les entitats... Vostès van convertir Catalunya en una de les burocràcies més cares d'Europa. Han volgut convertir una societat diversa i lliure en una parcel·la de clientelisme. Quina part del pressupost se'n va a comprar voluntats i silencis, senyor Puigdemont? A la cua de la despesa sanitària, però líders en «xiringuitos» polítics, propaganda, subvencions i alts càrrecs; en això sí que som els primers.

La primera feina d'un govern, senyores i senyors, és no entorpir la feina dels altres, no passar-se tot el dia posant traves i pals a les rodes de la recuperació, no confondre Catalunya amb el pati de casa ni pensar que tot ha de passar pel despatx de presidència. Catalunya ha de tornar a confiar en els emprenedors, en els autònoms, en els treballadors en general. Em pot dir, senyor Puigdemont, una sola llei que s'hagi aprovat en el Parlament en els darrers quatre anys en benefici dels autònoms? Una sola llei. Ni una. No m'ho pot dir, perquè no n'hi ha ni una. Em pot dir una sola llei per impulsar l'activitat econòmica a Catalunya? No m'ho pot dir. Em pot dir què han fet per a l'economia i per als autònoms, a més de pactes nacionals per la ruptura i el dret a decidir? No m'ho pot dir.

Davant de la seva màquina escurabutxaques, volem una rebaixa intel·ligent d'impostos. Apostem clarament per estimular el creixement i la llibertat per a la societat catalana, que necessita una rebaixa d'impostos immediata. Catalunya és un despropòsit fiscal, és la comunitat on paguem més impostos de tot Espanya; i no ho és per decisió del Govern central: ho és per obra i gràcia de la Generalitat de Catalunya. El conseller d'Empresa ha reconegut molts cops el que és una evidència: que Catalunya pateix fuga de capital i fugues d'empreses pels impostos que s'han de pagar. Vostè va ocultar la realitat als catalans al passat debat de la qüestió de confiança, senyor Puigdemont, perquè va dir que a Madrid marxen més empreses que a Catalunya; però el que no va dir, senyor Puigdemont, és que a Madrid n'arriben moltes més i que el saldo de Madrid és positiu i que el saldo de Catalunya és negatiu. Els catalans tenen, tenim dret a saber la realitat del seu Govern, i el Govern té l'obligació d'explicar-la. És més, els recordaré que fins i tot hem conegut significats nacionalistes i significats independentistes que tenen les seves empreses en domicilis fiscals a Madrid; per alguna cosa deu ser, algun motiu hi haurà. Senyor Puigdemont, si us plau, abaixi el tipus impositiu, especialment el de les rendes més baixes, com va fer el Govern del Partit Popular. Suprimeixi l'impost sobre successions, que és injust i és una llosa per a moltes famílies de classe mitjana.

Davant del seu model d'escola, defensem la llibertat de les escoles i les famílies per triar la seva educació. Hem posat en moltes ocasions el futur de l'escola en mans de radicals que volen acabar amb la llibertat de l'escola concertada. El Partit Popular és l'únic que no dubta a l'hora de defensar la llibertat dels pares a escollir l'escola dels seus fills. Però volem una escola també pública de qualitat, que tots els alumnes puguin tenir les mateixes oportunitats que els fills dels consellers; el model lingüístic trilingüe que els líders independentistes o la majoria dels líders independentistes volen per als seus fills hauria de ser possible també per als fills de tots els catalans. I això és el que nosaltres defensem (*aplaudiments*) –i això és el que nosaltres defensem.

Davant de la seva indiferència, reivindicuem un model urgent de suport a les famílies. Quines són les seves prioritats, senyor Puigdemont? Les comunitats autònomes dediquen una mitjana del 76 per cent a polítiques socials. A Catalunya hi dediquem el 69 per cent, vuit menys que la mitjana espanyola. Avui dia tenim vuitanta mil persones, vuitanta mil catalans en llista d'espera per entrar en una residència. Però vostès, mentrestant, han creat impostos o volen crear impostos per finançar els mitjans de comunicació públics. Amb els seus impagaments i amb les seves frivolitats, vostès han portat el sector de les residències al límit. I es dona la paradoxa que hi ha 24.000 persones amb un alt grau de dependència que estan esperant la seva plaça i, al mateix temps, tenim 8.000 places a residències públiques concertades que estan buides, que estan lliures.

Els demanem que desbloquegin d'una vegada i de manera immediata les prestacions vinculades al servei, que són un instrument flexible perquè milers de persones puguin accedir a un centre residencial. Les seves baralles amb la CUP estan deixant molta gent al carrer de les residències.

Vostès, quan van arribar al Govern, van eliminar totes les ajudes per naixement o adopció. Nosaltres demanem, de cara als pressupostos del 2017, que ho incorporin als ajuts universals per als fills de zero a tres anys i, si no pot ser encara universal, tenir com a mínim que comencin a reimplantar-lo amb força a les rendes més baixes de la societat. El que no és de rebut és que només les rebin actualment set mil famílies. Restablir d'una vegada els ajuts universals a les famílies amb fills petits a càrrec, perquè, si no donem suport a la natalitat, les pensions del futur no sabem qui les pagarà.

Davant de la sanitat col·lapsada, exigim la reducció immediata de les llistes d'espera. Catalunya té un sistema de salut pública que es troba extraordinàriament carregat: un nou servei d'emergències mèdiques que continua mostrant disfuncions, sobretot territorials, i contínues queixes tant d'usuaris com de treballadors; serveis d'urgències d'hospitals que es col·lapsen contínuament i els malalts s'acumulen als passadissos; les visites al metge de família o a l'atenció primària que es donen en cinc o més dies representen el 45 per cent, el percentatge més alt de totes les comunitats, mentre la mitjana està situada en el 15 per cent a altres comunitats. Llistes d'espera: quines mesures pensa adoptar el Govern que vostè presideix? Suposo que no són les que adopta fins ara, que és tancament de llits, supressió de concerts amb els privats, carregar més els centres públics i, en definitiva, incrementar els usuaris de la sanitat pública, això sí, sense dotar-la de més mitjans materials ni humans.

En definitiva, la Generalitat no pot continuar vivint d'esquena a la realitat. A Europa, els països que funcionen i creen ocupació són els que tenen governs més seriosos liderats pel centredreta i no per radicals antisistema. Espanya n'és un exemple, i esperem que segueixi sent així. I voldria aprofitar per recordar-los que a Catalunya també és necessari un centre esquerra moderat per dialogar i pactar. A Catalunya podem agafar Europa com a exemple. Senyors, on governen de la mà els partits semblants a la CUP, la gent és més vulnerable, com els pensionistes, que són els que més pateixen.

Per això, el Partit Popular –i vaig finalitzant, senyora presidenta–, avui, hem presentat una alternativa. Som el partit que parla més clar contra el radicalisme. La nostra principal missió és treballar per una Catalunya de sentit comú, una terra d'integració, de prosperitat i que construeixi en lloc de destruir i que integri en lloc de dividir. Avui he fet, i continuaré fent, un plantejament de projecte positiu, perquè el Partit Popular és el punt de trobada d'aquells que comparteixen valors com l'ordre, l'esforç, la llibertat, l'educació, la sanitat de qualitat o la catalanitat que suma amb l'espanyolitat. En definitiva, creiem que representem la Catalunya de la majoria.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García Albiol. A continuació, tenen la paraula els senyors Albert Botran i Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Parlaran quinze minuts cadascun.

Albert Botran i Pahissa

Bé. Moltes gràcies. Bona tarda, presidenta; bona tarda, diputats, diputades. Volíem fer un parell de consideracions prèvies sobre l'enfocament que ha fet el nostre grup parlamentari del debat de política general. En primer lloc, dir que l'afrontem mirant endavant, fent propostes que mirin de ser constructives i que els retrets que ens ha adreçat el president, relatius a la no-aprovació dels passats pressupostos, entenem que no tenen lloc. Si més no, la responsabilitat de no haver arribat a un acord, com a mínim, seria compartida.

En segon lloc, també volem anunciar que afrontem aquest debat de política general més enllà de la gestió, perquè entenem que aquesta no és una legislatura purament de gestió, sinó d'excepcionalitat, com s'ha dit en altres ocasions. La gestió, evidentment, del dia a dia és vital per a un Govern, és vital per a una societat, especialment per a aquells sectors socials, doncs, més castigats pel sistema capitalista, que necessiten d'aquestes polítiques del dia a dia, però també és cert que en el context de triple crisi en la qual encara estem immersos, la crisi del sistema capitalista, la crisi de representativitat de les institucions i la crisi de l'Estat espanyol, són molts els sectors de la nostra societat que van prendre consciència que calia mirar més enllà. I així es va entendre en

les passades eleccions i per això va haver-hi una participació massiva, perquè es va entendre la importància del que es dirimia, i les eleccions van girar, doncs, al voltant de qüestions, certament, extraordinàries, com la necessitat d'obrir un procés constituent o la reivindicació del dret a decidir que tenim com a societat. Evidentment, no tothom li va donar el caràcter d'excepcionalitat, perquè hi ha qui es nega a reconèixer l'evidència, però aquesta legislatura, fins on dura avui, ha avalat aquesta excepcionalitat, perquè mai fins ara aquest país havia posat data a un referèndum vinculant.

Aquesta excepcionalitat entenem que s'ha de materialitzar fent que aquesta legislatura sigui la legislatura de la celebració del referèndum, la de la realització, efectivament, de la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol, i de l'obertura d'un procés constituent. En primer lloc, doncs, aquesta ha de ser la legislatura que propiciï l'exercici de l'autodeterminació. Que Catalunya hi té dret és un ampli consens social i polític; com a mínim, d'aquesta cambra hi ha 83 diputats de 135 que compartien aquest principi polític. En el que no hi ha tant de consens, si bé, és en l'autoritat per convocar aquest referèndum. Hi ha els qui pensem que si aquest dret és inalienable del poble català el Govern que ha sortit de les urnes del 27 de setembre està legitimat per convocar i organitzar aquest referèndum; n'hi ha, en canvi, que pensen que aquesta vinculació només pot ser-hi si parteix del reconeixement de l'Estat espanyol. Aquests són, a grans trets, els dos pols al voltant dels quals s'articula el debat.

Nosaltres tenim clar on ens situem, però volem fer un emplaçament a aquells que pensen en la possibilitat del referèndum pactat, un emplaçament, això sí, que parteix de clarificar dos exemples que sempre es posen i que nosaltres entenem que s'ha fet de manera esbiaixada, de manera mal interpretada: els casos d'Escòcia i del Quebec. En el cas d'Escòcia, va ser la determinació del Parlament i del Govern escocès de convocar un referèndum el que va provocar que el primer ministre britànic David Cameron sortís al pas autoritzant aquest referèndum, de tal manera que així li permetia condicionar la data i la pregunta. I en el cas del Quebec també van ser les institucions provincials del Quebec, el seu Parlament, el que va convocar un referèndum tant a l'any 80 com a l'any 95, que no s'emparaven en cap legislació estatal, que no s'emparaven en cap acord previ amb el Govern federal. Per tant, ni legal ni acordada va ser aquella via canadenca. El que no va fer, evidentment, el Govern canadenc és bolcar-se en la repressió judicial ni en les amenaces; va fer, això sí, el que és normal, campanya pel «no».

Per l'emplaçament que volem fer no creiem ser-hi tan lluny. Al novembre de 2013, sense anar més lluny, vam portar a votació una moció que reclamava, en el seu punt tercer, promoure el referèndum de forma unilateral –llegeixo textualment– «habilitant tots els mecanismes a l'abast per fer-lo possible». I en aquell moment hi van votar a favor els 3 diputats del Grup de la CUP, els 21 diputats del Grup d'Esquerra Republicana i els 13 diputats del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, i aquesta última es manifestava per boca del seu portaveu de llavors, Jaume Bosch, que deia: «Compartim el més significatiu. Pel Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida la consulta s'ha de fer. Ens hem d'omplir de legitimitat proposant totes les vies legals, que hi són, malgrat que es vulguin negar, però és evident que, si l'Estat boicoteja i bloqueja tots els camins, hauré de trobar altres sortides. I nosaltres preferim celebrar la consulta que anar a altres fórmules.» Eren les paraules de Jaume Bosch en un debat relatiu al referèndum.

No hi va votar a favor, això sí, en aquell moment el Grup de Convergència i Unió, però d'ençà llavors han passat moltes coses: ha passat el 9 de novembre; ha passat la intervenció al Congrés de Turull, de Rovira i d'Herrera; ha passat l'intent de celebrar una consulta per les vies legals derivades de l'Estatut i les amenaces de l'Estat; i la setmana passada constatarem que la voluntat del Govern, per boca del seu president, era de celebrar el referèndum tant sí com no. I es pot fer, és clar que ho podem fer, perquè la capacitat tècnica hi és –es va demostrar el 9 de novembre–, la voluntat política també –o referèndum o referèndum– i la força hi és, la força de tot el ventall polític i social que dóna suport al dret a decidir, si superem, és clar, el que entenem nosaltres que és un fals debat, el fals debat del referèndum pactat.

Perquè, fins i tot, si algú vol un referèndum pactat, el millor que pot fer és posar-hi data i engegar els preparatius. Nosaltres en aquest debat de política general portem una sèrie de resolucions al respecte per tal de concretar i agilitzar els preparatius d'aquest referèndum. Per això, i ja ho hem dit en moltes ocasions, a les persones que demanem

exercir democràcia ens cal treballar per un gran acord democràtic de país i hem de demostrar que tenim la capacitat, la voluntat i la determinació de fer valdre els resultats de la democràcia, i per fer efectiva i creïble la campanya de la gent que defensarem el «sí» cal haver avançat en la recuperació de sobirania i en la construcció de les estructures dites «d'estat» que puguin fonamentar aquesta voluntat popular.

Ara que les condicions estan madures no podem deixar que es podreixin; ara que és més evident que mai el caràcter de classe i autoritari de l'Estat espanyol; ara que l'oligarquia ha pressionat el PSOE fins al punt d'esqueixar-lo deixant encara més decebuda la gent del PSC, que un dia va defensar el dret a decidir des d'aquestes mateixes tribunes; ara que estem veient el vergonyós procés a un president, un conseller i dues conselleres, als quals la fiscalia asseurà al banc dels acusats per haver organitzat una consulta, i vostès s'indignen per la pregunta de Catalunya Ràdio i no s'indignen per veure asseguts representants electes en un tribunal? (*Aplaudiments.*) De quina matèria estan fets, vostès? O més concretament, de quina matèria estan fetes les seves galtes? Ara, finalment, que la celebració d'un referèndum a Catalunya pot ser l'única qüestió que impedeixi la recomposició del poder de la dreta corrupta a l'Estat espanyol, ara ens entretindrem a esperar un referèndum pactat? President, no podem deixar passar el temps. Cada dia que passa ha de ser un dia guanyat en la construcció i la consecució del referèndum. Nosaltres fa dies que som a la taula per començar-hi a treballar.

Des de la nostra pròpia experiència política i des de l'anàlisi que fem, nosaltres no podem defensar que sigui políticament útil restar pendents de l'autorització de l'Estat per exercir el dret a decidir. Per això, defensem la legítima unilateralitat. De totes maneres, si l'esquerra espanyola en algun moment, evidentment, aconseguís un canvi a l'Estat espanyol, nosaltres hi seríem. Però demanem, tal com va fer en el seu moment el portaveu de l'esquerra *abertzale* Arnaldo Otegi, demanem aquesta reciprocitat. Demanem que, honestament, si aquest canvi és impossible a l'Estat espanyol, l'esquerra espanyola doni suport als processos constituents que es produeixin a les nacions sense estat de la península.

Aquest seria el primer punt d'excepcionalitat d'aquesta legislatura, i un segon punt d'excepcionalitat se situaria en el fet que hem de realitzar aquesta ruptura democràtica, evidentment, lligada a la voluntat que es desprengués del referèndum. A la senyora Arimadas li agrada dir sovint en aquests debats que aquest Parlament existeix gràcies a la Constitució espanyola i que hem d'agrair-li que tots nosaltres hi estiguem, aquí, asseguts. Però això no és cert. Hi està assegurada gràcies, en primer lloc, a la lluita antifranquista, que va restablir aquestes institucions abans que existís la Constitució espanyola, i va ser una lluita per restablir una Generalitat que havia existit de l'any 31 a l'any 39 fruit d'una ruptura democràtica, fruit de la blasmada unilateralitat, perquè aquella república catalana no es va pactar amb cap estat en aquell moment; perquè, en definitiva, els portaveus dels grups, tant de Ciutadans, com del PSC, com també el senyor García Albiol, s'asseuen en un Parlament que va néixer un 6 de desembre; sí, un 6 de desembre també, però de l'any 32, gràcies al fruit d'una ruptura democràtica.

Aquell país no va néixer de cap concessió de l'Estat monàrquic, no va néixer de cap negociació, no va néixer de la interpretació de cap llei. Va néixer interpretant els sentiments i els anhels del poble que acabava de donar el seu sufragi. En conseqüència, nosaltres, i milers i milers de persones, volem viure en un país que hagi nascut a partir d'aquest acte d'afirmació i d'autoreconeixement, i per això defensem la ruptura com una eina democràtica.

I això ens porta, finalment, al tercer punt pel qual entenem que és una legislatura excepcional, que és la voluntat d'obrir un procés constituent. Els independentistes volem el referèndum perquè guanyi el «sí»; aspirem a obrir, d'aquesta manera, un procés constituent que haurà de ser un esclat democràtic, una activació que serveixi perquè la república que es construeixi sigui un poder al servei de la majoria, un poder autènticament popular.

Enguany fa quaranta anys del 1976 i se l'ha recordat fonamentalment per la concentració que va fer-se a Sant Boi l'11 de setembre, però el 76 és un any on també es van viure moltes altres fites del moviment polític antifranquista. És l'any de les manifestacions per l'amnistia, que van ser prohibides i fortament reprimides. És l'any en què una Assemblea de Catalunya que no havia demanat permís per mobilitzar a favor de les lli-

bertats catalanes sortia a la superfície i arreu del territori es creaven assemblees democràtiques. Va ser l'any, també, en què Sabadell va quedar paralitzat per una vaga general política i, durant uns dies, com va dir Xavier Vinader, «els obrers van ser els amos de la ciutat». Va ser l'any de les vagues de Laforsa, de Roca Radiadors, de la construcció. Va ser l'any de la Marxa de la Llibertat. També de les Jornades Catalanes de la Dona, que van situar el feminisme altra vegada al centre de les reivindicacions polítiques. Va ser l'any del Congrés de Cultura Catalana, en el qual els intel·lectuals del país van fer l'esforç de recórrer tot el país i de comunicar-se directament amb el seu poble. Va ser l'any de la trobada d'instàncies unitàries dels Països Catalanes; de l'Estatut d'Elx, molt més avançat del que va ser després l'Estatut d'autonomia del País Valencià; de la reivindicació de l'Aran dintre del futur Estatut català; de la reaparició d'un diari en català; del Llibre blanc del territori, etcètera.

Tot això es va produir perquè formava part d'un esclat, formava part de l'activació popular que estava vivint un país. I aquesta era la base del procés constituent que s'havia de fer. I si aquí parlem del 1976 no és només per l'efemèride, no és tan sols pel plaer de recordar tot allò; és, sobretot, per la necessitat de tornar a viure un any com aquell, un esclat com aquell, un procés d'activació popular que dinamitzi un nou procés constituent. La història la coneixem, sabem què va seguir a aquell any 76 i com es va posar fi a les dinàmiques alliberadores i com l'independentisme, llavors minoritari, va alçar la veu crítica contra els pactes de la Transició, contra la repressió, contra la divisió i com ho va pagar amb marginació, amb més repressió i amb més criminalització.

Però avui no hem vingut a parlar de tot això, avui volem emplaçar tota la gent partidària del dret a decidir i de governar-nos com a societat. Es tracta, doncs, que ara fem el que no vam poder fer en aquell 1976, la ruptura democràtica i un procés constituent on no hi càpiguen les imposicions que arriben en sobres tancats procedents dels poders fàctics, que és de la manera com es va introduir l'article segon de la Constitució espanyola, de la «indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de todos los españoles».

Un procés constituent que arrancarà de Catalunya, però que haurà de deixar la porta oberta a tots els territoris dels Països Catalans que, exercint el seu propi dret a decidir, vulguin optar per un futur compartit. Des de la diversitat, traiem el millor de les nostres respectives cultures i tradicions polítiques per tenir el coratge i la tenacitat d'arribar fins al final: celebrar un referèndum, fer complir el seu mandat i, d'aquesta manera, engegar el procés constituent. Un procés que escurçarà la distància entre el que entenem avui com «allò possible» i el que entenem com «allò impossible». Un procés constituent que ha de ser del poble, no n'hi haurà prou amb la iniciativa institucional, caldrà la implicació de tota la societat, pensi el que pensi, cregui el que cregui, se senti d'on se senti.

El país el fem entre tots i totes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, té la paraula el senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Bona tarda, presidenta. President, diputats i diputades, hem parlat molt, a més, en aquest Parlament, del mandat del 27 de setembre i, d'alguna manera, d'aquella campanya electoral que va acabar amb les eleccions que ens han portat a aquest Parlament. I, per nosaltres, aquell mandat del 27 de setembre conté també un clam, un clam de justícia claríssim en la situació de triple crisi que ha explicat l'Albert.

Segurament, és aquest clam de justícia el que va fer que, durant la campanya electoral, el procés de sobirania, el procés d'independència posés nerviosos a la CEOE, a Foment del Treball, a l'exèrcit, a la banca i a l'estructura de l'Església catòlica. Quan aquests poders, d'alguna manera, es posen d'acord, no és només pel seu sentiment d'espanyolitat, que sovint també hi és, sinó que és, sobretot, perquè estan alerta de la potencialitat de transformació i de justícia que tenim a les mans ara i aquí.

D'aquí, el paper del Tribunal Constitucional, que no es limita en la seva actuació només a retallar competències, sinó a actuar amb una marcada posició de classe, com feia la setmana passada quan mantenia la suspensió de la Llei 24/15, la ILP d'habitatge,

afirmant que per sobre del dret al sostre, per sobre del dret a l'habitatge, cal protegir el dret de la banca a no perdre ni un ral. Primer, la banca, i després ja ho veurem, això és el que diuen els jutges del Tribunal Constitucional i aquest és el règim del 78 que nosaltres hem vingut a impugnar. Hem vingut a impugnar-lo cara a cara.

Davant d'aquest forat negre, nosaltres volem construir un procés de sobirania que, a més a més de reivindicar sobirania nacional, construeixi dics de contenció a aquest capitalisme salvatge, no perquè ho digui la CUP –que ho diu–, sinó perquè ho demana una majoria d'aquest país. Nosaltres no ens reivindicuem, com fa el PP, com a força majoritària, perquè al final negar la realitat, diguem-ne, no cal, no? Però, partint de les dades del CEO, el 80 per cent de catalanes i catalans diuen que la Generalitat hauria de prendre mesures per reduir les diferències d'ingressos existents en el nostre país; no ho diu la CUP, ho diu el 80 per cent de catalans i catalanes a través del CEO. Perquè el PIB català puja, però també pugen les sollicituds de beques menjador.

I, per tant, no perquè creixi l'economia vol dir que la redistribució d'aquest creixement hagi de fer-se amb la mateixa igualtat. Per això nosaltres, com que pensem que s'han de dur a terme polítiques públiques, polítiques per redistribuir la riquesa, pensem que hem de començar a discutir com augmentem els ingressos, i, per tant, com modifiquem l'actual fiscalitat. Qui diu que no al fet que qui més té pagui més? Qui diu que no a modificar la fiscalitat?

Aquest és un motiu clar pel qual ens vam embarrancar en els pressupostos del 2016, i, per tant, hauríem, d'alguna manera, de debatre a fons aquesta qüestió de cara als mesos que vénen. Hi insistim: no perquè ho digui la CUP, sinó perquè ho diuen una majoria de catalans i catalanes. El CEO –torno al CEO del 2016– ens recorda que un 76 per cent de catalans i catalanes estan a favor d'incrementar els impostos a qui més ingressos té, però és que aquest 76 per cent és un 84 per cent si mirem els votants de Junts pel Sí; això, amb dades del CEO. I, per tant, és evident que hem de fer una passa en aquest sentit modificant l'IRPF cap amunt a les rendes superiors a 60.000 euros; recuperant les successions, l'impost de successions de l'època del tripartit; buscar fórmules per gravar les rendes del capital, potser començar a treballar amb un impost de grans fortunes com el que es va implantar a Guipúscoa en el seu moment, i fent-ho sense por, per una convicció de justícia. Perquè, al final, les grans fortunes, o moltes de les grans fortunes, continuaran intentant no pagar a través de Sicav, a través de paradisos fiscals, a través d'empreses a Luxemburg..., i si no, només fa falta que repassem les grans famílies catalanes que han passat per causes de frau fiscal en els últims anys per haver defraudat milions, centenars de milions d'euros a la hisenda pública: els Carceller, els Godia, els Carulla o els Pujol.

Per tant, qui diu que no a tenir més recursos públics per poder destinar-los a fer més polítiques públiques? Nosaltres pensem que, a més a més, aquesta modificació de la fiscalitat, l'hem de plantejar des d'un desbordament del marc autonòmic, perquè hem de superar, o poder superar, les polítiques de dèficit i de deute de l'època de l'austeritat receptada per Europa. Perquè no tindrem sobirania fiscal en ingressos si no tenim sobirania fiscal en despeses, i, per tant, si no tenim capacitat per decidir en què volem gastar els diners i establir les nostres prioritats de pagament.

Nosaltres impugnem l'article 2 de la Constitució, però també impugnem l'article 135, una modificació, la d'aquest article, que ja ho sabeu, va ser impulsada pel Govern Zapatero, i, per tant, és de justícia recordar-ho avui, després d'haver sentit el discurs de Miquel Iceta quan parlava, precisament, sobre les prioritats en el pagament. Per tant, nosaltres hem de començar a treballar per emancipar-nos d'aquestes lleis d'estabilitat pressupostària, i concretament la Llei d'estabilitat pressupostària catalana, pel que sembla, comencem a tenir un acord, precisament de la majoria d'aquesta cambra, per modificar-la en els propers mesos. Per tant, estem avançant en aquesta direcció de sobirania a Catalunya. Els sembla, senyors del PSC, que vostès seran capaços d'aconseguir aquesta modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària a Madrid, de la mà de Ciutadans i del PP en un govern de vergonya que l'única cosa que té en comú és evitar l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya?

Lligat, precisament, a la qüestió de la sobirania, hem d'afrontar i haurem d'afrontar la qüestió del deute públic. Des del 2009 s'ha triplicat, el deute públic. Ha estat, però, no pas per una qüestió d'increment en la despesa social ha estat per l'obligació d'haver

d'assumir el deute, els interessos del deute i més interessos del deute en una pilota cada vegada més gran.

Aquest Parlament ja va aprovar, a instàncies de la CUP precisament, una auditoria ciutadana d'aquest deute. Una auditoria central i importantíssima per nosaltres perquè ha de servir per aclarir aquests 74.757 milions d'euros que devem, que puguem saber *a qui* els devem, *per què* els devem i en base a quins contractes i a quins conceptes els devem. Per exemple, en el ja tan citat cas de l'Hospital Moisès Broggi, que va costar o que ha costat, finalment, 225 milions d'euros, quan l'hospital sembla que n'havia de valdre només 42 –estic parlant d'un exemple de l'època del tripartit, per si algú se n'ha oblidat–, amb un interès que s'ha anat modificant unilateralment a favor d'una entitat bancària, molt concreta, un interès a l'alça i que ens ha generat un deute fins a l'any 2038.

Per tant, auditem aquest deute i valorem aquest deute. Perquè la Sindicatura de Comptes ja ens ha dit en els seus informes que aquesta licitació, que es van endur «la Caixa», Emte, Teyco i Agbar, quatre actors totalment desconeguts en la contractació pública, podria ser anul·lada perquè va infringir principis de transparència, d'igualtat i de no-discriminació. Per tant, els arguments jurídics hi són, només fa falta voluntat i determinació política de deixar d'emparar els poderosos, els privilegis i aquells que s'acaben quedant sempre amb el pastís.

Perquè amb relació als recursos públics nosaltres no acceptarem que continuïn transferits cap amunt, com sempre, i cap a les mateixes mans de sempre. I treballarem contra aquells que vulguin continuar-se enriuint a costa dels serveis públics, i per això diem, igual com diuen dos de cada tres catalans, segons el CEO, que no als operadors privats dins de la sanitat pública.

La setmana passada el setmanari *Crític* destapava qui forma part dels consells d'administració de les principals empreses del país i ens va desvetllar –o, diguem-ne, ens va recordar– una autèntica estructura d'estat que tenim a Catalunya, que no es diu ni «agència tributària pròpia» ni «agència de la seguretat social»: es diu «Criteria». I aquesta estructura d'estat anomenada «Criteria», que té tentacles a Gas Natural, a Repsol, a Abertis, doncs, curiosament alguns dels noms que citaven abans, de les grans famílies també apareixen en aquests consells d'administració: els Carceller, els Daurella; també hi apareixen, doncs, destacats propietaris del Grup Godó, o exconsellers del Govern Pujol.

És un autèntic magma d'interrelacions, però curiosament, aquí al mig, com a baula perduda de tots aquests consells d'administració hi ha un dels pares de la Constitució, Miquel Roca i Junyent, advocat de la germana del rei, acusada de frau, i que és membre del consell d'administració d'Abertis, d'ACS, d'Endesa, de Banc Sabadell, d'Aigües de Barcelona i tants d'altres. Doncs, quan la setmana passada l'Anna Gabriel deia, des d'aquest mateix faristol, que l'Estat és l'entramat empresarial de l'IBEX 35, que compra voluntats i construeix portes giratòries, frau fiscal, i que els artífexs del règim del 78 són també els artífexs del búnquer actual, doncs, no sé si ho deia amb tanta..., pensant amb tanta literalitat, però la realitat és tossuda en aquest sentit: Miquel Roca va ser pare de la Constitució, i és avui el rei dels consells d'administració de l'IBEX 35.

Per tant, nosaltres apostem per superar aquest búnquer de privilegis; volem un país que sigui públic, amb estructures d'estat al marge dels grans poders, i per això volem serveis públics de titularitat pública, sense retallades, sense privatitzacions, sense externalitzacions ni cap altra fórmula que ens en faci perdre el control; perquè «sobirania» vol dir això: tenir ple control de tot allò que és estratègic i de tot allò que garanteix drets.

I és que en un escenari d'escassetat de recursos, de *peak oil*, nosaltres apostem per sobirania plena: alimentària, energètica, residencial, cultural; apostem per un model que sigui sostenible, que deixi de trinxar el país i comenci a cuidar la vida, també fora de Barcelona, a pagès. Un model de país que sigui sostenible de la mà d'una estratègia de decreixement que canviï el model productiu i econòmic, amb projectes que pensin en la gent del territori i amb la vida al centre.

Nosaltres pensem que ens sobren Àrees de Guissona i que, en canvi, ens falten pastors i pastores; que ens falten pagesos i pageses; que ens falta un sector primari fort, sobirà, amb capacitat de guanyar-se la vida arrelats al país, a recer de la globalització, dels transgènics i dels grans productors de porcs.

No n'hi ha prou amb una llei del canvi climàtic; està bé fer-la –està bé–, però no n'hi ha prou, si després el que fem és construir més incineradores, si després no fem porta a porta, si després no recuperem, com ens tocarà aviat, les hidroelèctriques del Pirineu. Perquè aquest debat és el debat que hem tingut en aquesta cambra amb el tema d'Aigües Ter Llobregat, una de les empreses públiques més importants; és un debat que l'hem guanyat tots aquells que defensem el servei públic. I aquest Govern, el de Junts pel Sí, ja s'ha compromès a recuperar la titularitat pública si es manté la resolució judicial d'anul·lació de l'adjudicació a Acciona. I això va en el bon camí.

Igual com va en el bon camí l'actuació del Departament de Salut, que no privatitza més CAP, a diferència del que passava amb el govern de Boi Ruiz, i, per tant, dóna compliment a la resolució del 9-N, que mandatava en aquesta direcció. I, per tant, estem contents que hi ha passes endavant en la construcció d'una veritable *res publica*. Perquè en aquest camí, en el de la reversió de les retallades, és on ens trobarem, perquè és un autèntic espai de transversalitat del país, aquest valor tan reivindicat. Perquè en funció de com definim els serveis públics avui en viurem demà.

I perquè es fa difícil imaginar un país cohesionat sense una forta escola pública. Qui diu que no a defensar l'escola pública? Nosaltres no podem imaginar un país sense una escola pública que sigui espai de trobada de tothom, que serveixi d'espai d'oportunitats contra les desigualtats, una escola que faci xarxa, una escola que ens faci sentir orgullosos i orgullosos del patrimoni humà i cultural que tenim en aquest país. Vivim o volem un sol país, i, per tant, volem una sola comunitat, i per tenir aquesta cohesió social ens fa falta una sola escola, que nosaltres pensem que ha de ser eminentment pública. I, en això, aquest Govern no ha actuat en la direcció correcta.

Aquest curs hem perdut seixanta-un grups classe de l'escola pública, que ara són de P3, però que després aniran pujant i que, per tant, anirem perdent aules educatives. Sé que se'm dirà que hi ha hagut una disminució demogràfica, però, per què no els hem retallat de la concertada, aquests seixanta-un grups? Per què a llocs com a Palamós ens trobem ara que hi ha més aules d'escola concertada que d'escola pública? Per què hem desequilibrat el model a favor del model privat, quan el model concertat, precisament... –i ho diu el Síndic de Greuges, no ho diem nosaltres, no ho diu la CUP, ho diu el Síndic de Greuges–, quan el model d'escola concertada el que fa és tenir un protagonisme en la segregació escolar.

Per tant, el que hem de fer per treballar contra la segregació escolar és precisament apostar per la pública, invertir en la pública i deixar de tancar grups a la pública. Perquè aquest Departament d'Ensenyament, en lloc d'apostar per eliminar la «barrejofòbia», el que ha fet ha estat acceptar el privilegi, construir murs i avalar l'exclusió i la marginalitat. I nosaltres ho pagarem car, això; si ara no reconduïm aquesta situació, pagarem car en el futur que s'avalí la marginalitat en el sistema educatiu. Ho diu el Síndic de Greuges, no ho diu la CUP. Per tant, qui diu que no a defensar l'escola pública?

I acabo. El filòsof Josep Maria Esquirol ens parla de la resistència íntima com a actitud que hem de tenir en el present. Diu Josep Maria Esquirol que la partida es juga ara i aquí i que no s'hi val a ajornar, no?, que, d'alguna manera, si posposem, el que fem és dimitir, i que, precisament, el que ha de fer el resistent és intentar no cedir. I ens proposa dues eines, als resistents, diu, o a aquells que vulguin ser resistents: la memòria i la imaginació, que diu que no és precisament el mateix que l'afiliació.

Per nosaltres memòria, en aquest context, és recordar que l'última vegada que aquest país va tenir república es va apostar moltíssim per l'escola pública, perquè alguns fins i tot van arribar a denominar-la «la república dels mestres», aquella Segona República catalana. De fet, a diferència del que ha fet, malauradament, el Govern de Junts pel Sí, en els dos primers anys, a la Catalunya republicana, es van crear 1.019 aules d'escola pública, 121 a les Illes i 1.035 al País Valencià, és a dir 2.175 aules al total dels Països Catalans. La república catalana va apostar per l'educació pública com a centre del debat i com a centre de la transformació i de l'acció política. Suposo que per això no és casual que, per exemple, en el cas de Girona, la primera dona regidora de l'ajuntament fos mestra, l'Antònia Adroher, del POUM.

Per tant, nosaltres, si se'm permet, en aquest sentit, som resistents, tenim memòria i tenim somni. Estem aquí per treballar fort en aquesta direcció, però només en aquesta, en la de construir un país públic, un país que vulgui repartir la riquesa. I per acon-

seguir-ho, nosaltres aportarem tots els nostres esforços, els nostres braços, les nostres mans, els nostres caps, a pensar de valent. Ara bé, som conscients que tot això només ho guanyarem si tots els que defensem aquestes premisses treballem plegats, amb mobilització, amb debat, amb crítica, amb consciència veïnal, sindical, civil, social, cooperativa, des de tots els àmbits; una lluita col·lectiva que ha de fer que a cada pas la república sigui plena de drets i sigui plena de justícia social.

I acabo, presidenta, assumint les reflexions d'Hannah Arendt, en aquest sentit, sobre la llibertat comuna i compartida, que aquest nostre projecte només té una possibilitat d'èxit, que és mantenir-nos actius en tot moment, sense delegar, discutint de tot i per tot; vaja, resistint sempre.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. En nom del Grup Parlamentari Junts pel Sí, té la paraula el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresident, conselleres, consellers, senyores i senyors diputats, en el debat de l'altre dia de la qüestió de confiança vàrem dir que en aquell nosaltres ens centràvem molt en el que era el gran objectiu d'aquesta legislatura, i, de fet, del que sortia la naturalesa de Junts pel Sí, que era fer que Catalunya esdevingués un estat independent, i que deixaríem per al Ple d'avui, doncs, totes aquelles qüestions que són més sectorials, més del dia a dia, més de tot allò que des de ja s'hi ha d'actuar, doncs, i que estiguin pensades i fetes per al progrés i el benestar de tots els ciutadans, no? I això és el que nosaltres pretenem fer avui.

I en un debat de política general, tan important com veure i escoltar el que ens proposen el president i el Govern, també ho és contraposar-ho, doncs, amb si hi ha alguna alternativa o no hi ha alguna alternativa, no? I, per tant, és lògic, encara que a algú no li agradi o algú rondini, doncs, que nosaltres contraposem el que ha dit el president amb el que han dit alguns altres, no?

El discurs del president, la intervenció del president ha estat una intervenció densa, com crec que correspon a aquest tipus de debat. El president ha estat molt explícit, ha entrat perfectament en el detall, ple de dades, i les dades han estat tant referides a la feina feta durant aquests nou mesos, que ha estat molta, als resultats que estan donant algunes decisions estratègiques o inclús difícils que es van prendre fa un temps, així com, sobretot, què és el que té previst fer el Govern. I tot això des del realisme, no defugint les dificultats, però amb confiança, això sí, amb plena confiança, en les potencialitats i possibilitats que tenim com a país; en contraposició, si m'ho permeten, a un discurs molt derrotista per part d'alguns que, sincerament, sembla que no coneixen el país, no?

De tota la intervenció del president en volem destacar sobretot que hi ha partitura, que no es toca d'oida, que hi ha objectius clars, molt clars, i que totes les mesures que ha anat dient el president justament responen a aquests objectius. Perquè no es tracta de fer coses per fer coses, es tracta de fer coses amb sentit, i les accions descrites pel president prenen sentit justament amb tots aquests objectius.

Per altra part, a altres llocs no hem vist una partitura, hem vist molta perdigonada, molta alternativa, però de la casa dels tastets, barrejant naps amb cols, però allò d'alternativa coherent, sincerament –i després m'hi referiré–, no n'hem vist cap.

Anem, però, al discurs i a la intervenció del president, que compartim, com deia, plenament, i que, de fet, ell ho relligava molt bé, amb allò del «pensar globalment i actuar localment», amb el repte ingent i del que pot suposar i com ens hem de moure amb el tema del canvi climàtic, relligat a un altre tema no menor però que lliga una cosa amb l'altra, com és l'aposta, doncs, per facilitar que tothom en aquest país pugui votar, pugui decidir: el tema del vot electrònic. Deia el president: «Els problemes del món són els problemes de Catalunya, i per això encara és més important poder-hi tenir veu pròpia.»

Partint d'aquests principis inspiradors, hem de ser capaços de valorar i identificar si les accions fetes responen als objectius que ens ha plantejat com a govern; uns objectius que, hi insisteixo, compartim, i que ell ha situat en un país energèticament eficient i sostenible; un país connectat territorialment; una Catalunya present i activa al món; un

país amb un nou model d'economia productiva; una ocupació d'alta qualitat que arribi a tothom; un estat del benestar que sigui garantia real d'igualtat d'oportunitats, amb una xarxa de protecció social que dignifiqui totes les persones; recuperar la confiança en les institucions, i un país just i segur per a tothom.

No es tracta de ser Superman, senyor Iceta, és una cosa més simple: es tracta de saber cap a on es va. I el que ha demostrat avui el president Puigdemont –i el Govern– és que sap a on va i, a partir d'aquí, les accions responen a això. Per això deia que havia estat dens, no en un sentit negatiu, tot al contrari, en un sentit d'una intervenció sòlida i potent.

A mi em sorprenen algunes intervencions, si no és que han vingut aquí amb el pilot automàtic, amb una intervenció ja preparada, sense haver escoltat el president i, a partir d'aquí, han fet el seu discurs, no? És increïble que alguns diguin: «Vostè només ens parla de la independència. I només ha de parlar de la independència.» El president ha parlat cent set minuts, cent set; a la independència no crec que hi hagi gastat més de dos minuts. És més, avui, de la independència, n'han parlat molt més vostès que el president. I per això crec que és important escoltar i, a partir d'aquí, opinar, cosa que dubto que alguns hagin fet avui, no?

El que ha fet el president, també, hi insisteixo, en la seva intervenció no és un tema de triomfalisme, no; és de confiança en el país, en les seves potencialitats, que, a partir de confiar en aquestes potencialitats, se'n pot acabar beneficiant tothom. Perquè, escolti'm, a part dels seus discursos, nosaltres defensem que, pel que és el país, tot el país, hi ha motius i base per a l'esperança. I per això valorem les dades que ha dit el president, perquè n'hem d'estar orgullosos tot el país.

Quan ell parlava des del punt de vista que som un referent industrial, que superem ja els objectius que havia marcat la Unió Europea, però que, a més a més, ell diu: «No ens ho mirem des del cofoisme, perquè el pacte nacional per a la indústria ha de ser un impuls més per no parar en aquest sentit»; quan ell parlava que Catalunya lidera les constitucions de societats mercantils; quan desmentia amb dades –i avui ho ha reconegut el senyor Albiol– que marxen més empreses de Madrid que no pas de Catalunya... I aquest mantra que a Catalunya marxen les empreses per culpa del procés independentista..., tot això no és cert, en marxen més de Madrid, si no és que a Madrid es produeix un fenomen, com l'altre dia ens van anunciar que es produeix al Regne Unit, dels separatistes anglesos, que a Espanya hi hagi els separatistes espanyols i que per això en marxin més de Madrid que no pas de Catalunya, no?

Moltes dades ha donat el president, sobretot de com som pioners en molts temes, que tots ells tenen una cosa en comú, que és el valor afegit a la nova economia que ve, en tema de recerca, en tema d'innovació, en tema de les inversions estrangeres aquí en R+D+I, etcètera; que som la seu del 45 per cent de les multinacionals implantades a l'Estat espanyol. Això la gent ho ha de saber. El 88 per cent de les empreses japoneses establertes a Espanya són a Catalunya; el 84 per cent de les empreses americanes. I no hi són perquè sí; hi són perquè hi han milers d'emprenedors, d'empreses auxiliars, perquè hi ha molt talent, perquè hi ha una sèrie d'actituds que fa que vulguin venir aquí, però també hi són perquè hi ha un govern que hi ajuda, no?

Catalunya ha estat reconeguda com la regió més atractiva per invertir al sud d'Europa pel 2016 i el 2017. Aïllats del món? Nosaltres som els aïllats del món, que som pioners amb tot el que té a veure de nosaltres sortir a fora i de fora venir cap aquí? No té cap mena de sentit.

També és important que posem en valor, perquè de vegades la cridòria ens ho fa perdre de vista, com en són de punteres les nostres universitats o el nivell d'ocupació que tenen la gent de Catalunya que surt d'aquestes universitats, que les tenim entre les millors del món. Per això ve tanta gent de fora de l'Estat aquí, a Catalunya, a estudiar i no tants de Catalunya se'n van a un altre lloc. I ho hem de posar en valor, perquè a vegades tanta cridòria ens pot fer perdre la perspectiva d'això. I alguns deien: «No, però, en això, el Govern no hi té res a veure.» Home, passar de tres universitats a dotze..., alguna cosa hi té a veure el Govern, alguna cosa hi han tingut a veure els diferents governs, no? I això ho hem de posar en valor. No hem de fer... Perquè des del derrotisme no es construeix res de positiu, no?

El repte quin és? El repte és que tots aquests potencials, totes aquestes dades positives reverteixin en el país mateix, en primer lloc creant llocs de treball dignes, amb sala-

ris dignes i amb més benestar per a tothom, no? I justament moltes de les accions anunciades pel president van en aquesta direcció. Per tant, no és un tema de triomfalisme i de cofoisme; és un tema que, davant dels reptes, confies o no confies en el país que tens. Perquè el president ho ha dit: «Tenim molts reptes..., que no és un repte de govern, és un repte de país.» I per això és bo que el president s'hi hagi referit.

Una altra cosa que m'ha sorprès. Algú ha dit: «El president no ha parlat d'això.» Això ho devien tenir escrit abans de sentir el president. No ens poden dir que el president no ha parlat de l'atur. Però com poden dir que el president no ha parlat de l'atur? El president ha donat dades de l'atur en un sentit positiu, perquè les tendències respecte a algunes crítiques que tenim són molt millors que les de l'Estat espanyol, però el president també ha fet autocrítica i també ha parlat de problemes endèmics de l'atur i que hem de trobar la fórmula, sigui com sigui, per donar-hi sortida. El president ha parlat de l'atur juvenil, que tenim unes dades, seguim tenint unes dades massa bèsties, i que per això hi han diferents programes, no sols el de Garantia juvenil sinó més, per poder donar sortida a això. La batalla de l'atur ha de ser insaciable i no ha de parar. Però com ajudarem a combatre l'atur? Justament reforçant, i per això hi ha hagut tantes propostes, allò que són els pilars bàsics de la nostra economia i sobretot aquells que li donen valor afegit, que fan que puguem exportar tant al món i que el món vingui tant a Catalunya. Això és el que nosaltres hem de fer, no? Però vostès s'han dedicat a trobar o a buscar, com aquell que busca rovellons, a on hi han les dades negatives de cada cosa. Perdi-gonada. I llavors no s'adonen que posen en risc el prestigi de moltes coses que nosaltres podem tenir, o sembla que deprecii el gran esforç que hi fa molta gent en aquests camps, no?

Vostès en el camp educatiu han buscat «a veure quina fundació trobo perquè em surti aquesta dada» o «perquè em surti aquella dada», però hi han dades que vostès també se les han oblidat, no?, i que en tot cas a nosaltres ens correspon recordar-los-les, no?: com la taxa de graduació de l'ESO, doncs, ha passat del 82 al 88 per cent –doncs, és una tendència, perquè, en política, igual que en economia, l'important són les tendències– o l'abandonament escolar prematur ha passat del 27,9 al 18,7, nou punts en aquests darrers anys, eh?

Però és que després hi ha un tema que vostès no n'han parlat –no n'han parlat. I diu: «Què fa el Govern amb això o amb allò?» No els interessa la formació professional? No hi han dedicat ni un minut, eh? No hi han dedicat ni un minut. A la formació professional dual, quan es demana els comptes de què ha fet aquest Govern, des de la seva posada en funcionament fa quatre anys, s'ha passat de 600 a més de 7.800 alumnes, de 25 a més de 200 centres educatius, d'un centenar a prop de 2.900 empreses, amb una inserció laboral del 59 per cent de la resta de graduats. Tot això és positiu.

I avui que el president –perquè miri que hi havia hagut cridòria– anuncia que es farà oferta pública d'ocupació per a no sé quants mestres, molts mestres, dos mil mestres, bé, la gent..., ha semblat que anunciava, doncs, com qualsevol altra cosa. Home, al darrere d'aquesta decisió hi ha un esforç i, sobretot, hi ha una prioritització.

O un altre àmbit molt sensible, que és víctima de la politiqueria com pocs altres àmbits, i és el model de salut. Jo ho vull dir en veu alta i clara: tenim un sistema de salut que és l'enveja de molts i molts països del món, i per això ens vénen a veure a nosaltres, més que nosaltres anar-los a veure a ells. I això els mateixos ciutadans ho valoren. Abans el president donava unes dades: més de 5,7 milions de persones, amb 45 milions de visites, han estat ateses pel nostre sistema. I la gent ho valora positivament. I estem en el rànquing dels països de més esperança de vida del món, tenim uns professionals que molts països els voldrien entre ells. I, en canvi, resulta que és un dels àmbits en què hi ha, hi insisteixo, més politiqueria, més desgast.

El president també ha anunciat 2.500 professionals més en aquest àmbit, i també ho han mirat com de passada, com si no fos important, perquè això vol dir que hi ha politiqueria. Segons quines afirmacions es fan (*veus de fons*), segons quines... –sí, no, després–, segons quines afirmacions es fan del nostre model de salut són un autèntic delictes.

Parlant de delictes, li sona allò de: «Nos vamos..., nos hemos cargado su sistema sanitario»? Això, que les clavegueres de l'Estat ho han intentat i algú entre cafè amb llet i cafè

amb llet també ho ha intentat o ha fet d'altaveu de les clavegueres de l'Estat (*remor de veus*), això ni ho han aconseguit –ni ho han aconseguit– ni ho aconseguiran.

Per cert, no sé per què parlant d'això m'ha vingut vostè al cap, senyor Dante Fachin. Miri, jo li demano una mica de rigor quan parli de concessió o de privatització. Li demano una mica de rigor perquè poden portar a confondre la gent. Una cosa és un concert, l'altra és una concessió i l'altra és la privatització. Quan parlem de recuperar serveis és perquè estan concessionats o concertats, en cap cas privatitzats, no hi ha hagut privatització. Perquè si fos privatització –i que no s'enfadi el senyor Albiol– seria allò de: «Rita, Rita, lo que se da no se quita.» Però si els recuperem és perquè la titularitat pública ha seguit sent de l'Administració.

Si no em creu, que pot ser que a mi no em cregui, jo al que el convidó és que vagi a l'Ajuntament de Barcelona; la senyora Colau li explicarà les diferències que hi ha entre una cosa i una altra. Li dirà: «Mira, ho veus?, això abans ho portava una entitat del tercer sector i ara ho porta el senyor Florentino Pérez, des de que sóc alcaldessa.» (*Aplaudiments*.) I a partir d'aquí vostè sabrà la diferència entre el que és privatitzar i el que és concessionar.

Però deixin de jugar amb el prestigi del sistema de salut, perquè els catalans, quan se'n van a fora, hi ha dues coses que troben a faltar: una, no tots, però sobretot una, que és el menjar, eh?, però l'altra és el sistema de salut. Perquè quan a algú li passa alguna cosa fora el que demana és que immediatament se'l traslladi cap aquí. Quanta gent de fora de Catalunya ve a operar-se a Catalunya i quants de Catalunya van a fora? Només amb això hauríem d'anar molt amb compte amb com nosaltres qualifiquem el nostre sistema de salut. I això és gràcies a tothom, començant pels professionals.

Un altre aspecte, amb relació al debat d'avui. Quan es fa un balanç, cal tenir present en quines condicions el Govern actua, cal tenir-ho present. Perquè, és clar, no és el mateix fer-ho de manera plàcida que no pas fer-ho amb enormes dificultats, no? I, és clar, hi ha una dada que a vostès jo crec que els ha passat per alt, que és que el Govern ha hagut d'actuar i fer tot això que ha anunciat el president sense un pressupost.

Jo avui he vist que de totes maneres –de totes maneres– la paraula «retallada» no ha aparegut molt. Perquè el senyor Dante Fachin ens deia: «el gran canvi que ha suposat Junts pel Sí». No, no, aquest any el gran canvi sap quin és? Que aquest any les retallades les han protagonitzat vostès, concretament de 850 milions d'euros que el Govern va posar a disposició de la gent i vostès van dir: «Ni parlar-ne. Que s'esperin.» (*Aplaudiments*.) Aquest..., no, no, aquest és el gran canvi. Per tant, si busquen culpables de per què no hi ha més diners en aquest àmbit o en aquell, els tenen perfectament, que són tots aquells que van votar a favor de l'esmena a la totalitat, no?

Perquè, és clar, què és el que s'ha deixat de fer? Vostès diuen: «Han d'haver-hi més beneficiaris de la renda mínima d'inserció.» Sí, en podien haver-hi hagut 5.830, que no és poca gent, i no hi són. Per què? Perquè no hi ha pressupostos. S'ha parlat de la lluita contra la pobresa infantil: 14,3 milions d'euros –no, no, no senyali allà, no senyali allà, perquè tothom n'és igual, de responsable, quan vota una esmena a la totalitat–...

La presidenta

Si us plau, això és un debat, no és un diàleg. Si us plau...

Jordi Turull i Negre

...14,3 milions d'euros més que podien haver-hi per a la pobresa infantil, la lluita contra la pobresa infantil, i no hi són; 10 milions per tot el tema de lluita contra la pobresa energètica, i no hi són. Per què? Perquè s'ho ha quedat el senyor Montoro. Aquesta va ser la gran decisió. L'increment d'atenció domiciliària: 6.500 persones. Podria haver-hi hagut més gent? No hi són. Per què? Perquè vostès van decidir que no hi fossin. La reducció d'un 10 per cent de les llistes d'espera quirúrgiques, tot el que hi havia des de Salut, amb aquests 830 milions, no hi són. Per què? Perquè vostès van decidir que no hi eren. O ampliar la tarifa social en el rebut de l'aigua a 42.000 famílies de Catalunya. No hi són. Per què? Perquè vostès van decidir que no. O 162 milions més en transport públic. No hi són. Per què? Perquè vostès van decidir que no.

És increïble que vostès vinguin aquí, demanin que es facin més coses i més recursos en matèria social, se'ls posen 850 milions d'euros per a més despesa social, i, vostès, la seva decisió és dir que s'esperin, que s'ho quedi el senyor Montoro. Per tant, amb segons

quines exigències, si us plau, no vinguin, perquè aquest any les retallades, la culpa de les retallades..., són exactament vostès: 850 milions, hi insisteixo, que no és «calderilla».

Però, malgrat això, aquestes dificultats del pressupost, el president ens parlava que el 76 per cent de les mesures que s'havien aprovat en el Ple de pobresa, s'estan impulsant o ja s'han realitzat. S'ha actuat decididament –s'ha actuat decididament– en tot el tema dels desnonaments, més, amb una mitjana de 3.600 desnonaments l'any que s'han evitat –que s'han evitat–, que no s'han buscat excuses de mal pagador, que ni s'ha buscat com a culpables els Mossos d'Esquadra ni s'ha anat fent el Capità Enciam per aquests mons de Déu. S'ha actuat i s'han evitat. I això amb totes les dificultats pressupostàries.

Jo el que no entenc... El senyor Iceta ens deia que no hi ha hagut lideratge en tot aquest tema de l'emergència habitacional. Senyor Iceta, vostè no ha vingut a totes les cimeres que s'han fet amb els alcaldes de les ciutats més importants? Si hi ha hagut alguna cosa aquests mesos, ha estat justament el lideratge per abordar, malgrat tots els problemes que ens posava l'Estat espanyol, tot el tema de la pobresa habitacional, de les emergències socials que hi havia. I, a més a més, vull destacar un gran acord i un gran consens, doncs, entre el món municipal i el que és l'actuació de la Generalitat, no?

S'ha hagut d'actuar sense pressupost, i això s'ha de tenir present, no? Però és que, després, hi ha un tema de fons, que vostès tot ho basen en la despesa –més despesa per aquí, més despesa per allà–, i vostès saben que el veritable problema d'aquest país i el veritable problema de la Generalitat de Catalunya no està en la despesa, no és per manca de voluntat política de fer més despesa, sinó que està en els ingressos.

Primer tenim un problema endèmic, que és l'espòli fiscal que nosaltres patim, que això ara ja ho reconeix absolutament tothom. Des del 1986, el 8 per cent de la riquesa d'aquest país se'n va i no torna. Sap què vol dir tot el que es queda l'Estat espanyol i no torna? Sap el que significa, això? És l'equivalent, cada any, a la despesa total en salut, en ensenyament i en benestar i família. És a dir, no és que podríem fer més quan no estiguem a l'Estat espanyol, és que podríem fer exactament el doble, perquè l'equivalent a aquesta despesa se'l queda l'Estat espanyol.

Però llavors, com volem aconseguir més recursos per fer front a aquesta asfíxia, quan nosaltres busquem recursos a base d'impostos dels que més tenen, els que més tenen de veritat, eh?, llavors resulta que l'Estat espanyol, amb això que diu que ens estima tant, als catalans, doncs, ni fa ni ens deixa fer i ens ho impugna tot, no? Als que més tenen, l'impost de dipòsits bancaris: quants milions d'euros podríem tenir i per culpa de l'Estat espanyol no tenim? I aquests sí que són els que més tenen. O el d'energia nuclear, que és..., l'Estat espanyol ha preferit actuar a favor de les empreses energètiques. O el de les telecomunicacions. Tot això són coses que hem anat buscant per intentar, en aquest mentrestant, tenir majors ingressos, i l'Estat espanyol ens ho ha portat als tribunals i ens ho ha suspès.

I la gran conclusió d'alguns és dir: «Bé, com que això tampoc pot ser, doncs, anem a carregar encara més els catalans, aquells que arriquen, aquells que són emprenedors, aquells que no són especuladors.» I, per tant, nosaltres creiem que nosaltres on hem de posar la batalla és justament en aquests, doncs, que ens estan prenent tots aquests recursos, no?

Per cert, senyor Albiol, vostè diu que s'han d'abaixar els impostos. Aquesta última reforma de l'impost de societats, sap a qui perjudica més? Com sempre, les empreses catalanes. Per tant, no tan discurs d'abaixar els impostos i afavorir els catalans, i faci que l'Estat espanyol tregui de sobre aquesta reforma, no?

I davant d'aquesta situació d'asfíxia, d'ofec, aleshores l'Estat espanyol fa allò, llavors ens ve, allò, com el pare carbasser, eh?, amb l'estafa de l'estampeta, que es diu FLA, que és el Fons, no de liquiditat, de liquidació autonòmica, eh?, és l'estafa major que s'ha comès en aquest Estat en els últims anys. (*Remor de veus.*) L'Estat se'ns queda els nostres recursos...

La presidenta

Si us plau, respectin el torn de paraules.

Jordi Turull i Negre

...no ens en dona, se'ls queda, i llavors diu: «Jo ara te'ls deixo.»

I, senyor Albiol, vostè diu que no es paguen interessos? Del 2012 al 2015, 1.900 milions d'euros. Sap què vol dir això? Tres vegades el pla de xoc social, de 285 milions

d'euros. No, ah!, aquest any? Ah!, ui!, aquest any, no. Tot el que ens han cobrat els altres anys, no. Ens tornen els 1.900 milions d'euros? Ens els tornen? Eh que no ens els tornen? Per favor, això del FLA..., no sé com tenen valor de dir: «Us ofeguem, però llavors us donem uns diners que ens pagareu amb interessos», amb 1.900 milions d'euros, no? Per tant, és increïble, segons quines exigències hi ha aquí, no?

I, per si fos poc, en la línia aquesta d'estimar Catalunya –i aquesta és una altra dificultat a què ha de fer front el Govern, eh?–, si no en tenim prou amb l'espoli, no en tenim prou amb ser usurers amb el FLA, etcètera, en la política dels pressupostos de l'Estat anem a estimar Catalunya. Com s'estima Catalunya des de l'Estat? Doncs, per exemple, incomplint la Llei de la dependència –incomplint la Llei de la dependència. Tenen l'obligació de pagar el 50 per cent i en paguen el 18. Els de «hay que cumplir la ley», vostès, els de «hay que cumplir la ley», la *ley* que, mira, seria una de les bones per a Catalunya –el 50 per cent–, resulta que aquesta vostès la incompleixen, no? Tres-cents trenta-sis milions que tindria aquest Govern per fer coses i no els té per culpa d'incomplir la llei, no? Però és que, a més, de totes les partides de finançament de programes, vostès han reduït el 92 per cent de programes socials. Aquest és el seu concepte d'estimar els catalans, senyor Albiol? No ens estimin tant, si us plau –no ens estimin tant– (*rialles*), perquè hi han *amores que matan*, hi han amors que maten i el seu ens comença, doncs, a ofegar, no?

I per si fos poc això, doncs, alguns es pensen –i nosaltres demanaríem que de cara a les resolucions de demà ho tinguessin present– que els recursos són il·limitats, i no són il·limitats. Alguns s'ho creuen de veritat, i després passa el que passa, que poden deixar una Generalitat al punt de fallida, però no són il·limitats ni hi ha una màquina d'inventar bitllets, o nosaltres el que no volem fer és pagar amb targeta, és a dir, anar a gastar molt ara i el que vingui ja ho pagarà, no?

Però també hi ha hagut un tema que no n'han parlat massa i que és igualment important per generar oportunitats i per generar recursos: si tot això de l'ofec econòmic ja és greu, si després nosaltres entrem en el terreny de les inversions de l'Estat a Catalunya, llavors sí que ja entrem a la dimensió desconeguda; desconeguda perquè els ben asseguro que ni la veiem.

El PP i Ciutadans sempre ens diuen: «Hay que hablar de lo que interesa a la gente.» Miri, cada dematí –ho ha dit avui el president–, hi ha 400.000 persones que els interessa saber, primer, si arribarà el tren o no arribarà el tren i, si arriba, amb quin nivell de retard arribarà. Aquí no tenen cap mena de vergonya. Però els posaré un exemple contraposat: de tots els discursos de vostès, quantes crítiques a Ferrocarrils de la Generalitat? Ni una. Saben per què? Perquè és la diferència, com nosaltres servim els catalans i com vostès maltracten i enganyen els catalans des de Madrid. Aquesta és la gran diferència. Perquè els usuaris tenen molt clar..., i els de Vallès Oriental mirem amb gran enveja el Vallès Occidental, perquè allà hi ha Ferrocarrils de la Generalitat i nosaltres encara anem en el tren que podria dir-se perfectament «el cremallera». I tot això no es pot ignorar de cap manera, perquè llavors per a nosaltres l'acció de govern pren encara molt més valor, no?

Alguns de vostès han anat dient la brometa..., dient: «És que vostès van dient que quan siguem independents, van dient tot el dia, doncs, es viurà millor.» I tant, que es viurà millor, i per això volem la independència. I tant, que es viurà millor. Saben per què? Perquè posem-ho al revés: amb les dades que deia el president, amb allò que arriba a ser aquest país de potencialitat, d'obertura, de ser els primers en moltes coses..., vostès s'imaginin el que podríem arribar a ser, el que podríem arribar a ajudar la gent, el dia que ens traguem aquesta llosa en forma d'espoli fiscal, en forma d'incompliments d'inversions, en forma de boicot a tota la nostra acció exterior, en forma de taca a la nostra democràcia? I tant, que viurem millor quan siguem independents! És que per això ho fem, no ho fem per altra cosa. I això cada vegada ho veu més gent, i per això cada vegada hi ha més gent que, fent servir el seu vocabulari, prefereixen allò de «mejor vecinos que mejor unidos», cadascú a casa seva i Europa a la casa de tothom. I tot això vostès ho haurien de tenir present a l'hora de valorar el que és l'acció de govern, a l'hora de valorar el que és el plantejament de tot el que ha exposat avui el president.

Demà tenim una oportunitat. Jo vull acabar amb aquesta reflexió. El president ens deia aquest dematí: «No s'avergonyeixin de les coincidències.» Nosaltres no ens aver-

gonyirem demà de cap coincidència en cap votació, si és que entenem que allò es fa per ajudar la gent, si allò es fa perquè vagi bé la gent. Nosaltres no mirarem qui ho proposa –i agafem l'encàrrec del president–, no mirarem qui ho proposa, sinó que mirarem el que es proposa. Jo els demano que les resolucions d'aquest debat de política general estiguin més pensades perquè vagin bé que no pas per quedar bé, perquè si es fan per quedar bé faran una cosa que és molt greu, que és jugar amb la sensibilitat de milers i milers de ciutadans.

No proposin coses que saben que en aquests moments no es poden complir, perquè no hi ha re pitjor que generar expectatives a aquella gent que més ho necessita. A aquella gent, que aquests sí que molts d'ells són majoria silenciosa, perquè estan enllitats a casa seva o no poden sortir per mil motius, i, per tant, a aquests no els veurem mai manifestar-se, però que serien dels primers que necessitarien que els ajudessin. Nosaltres, la nostra predisposició per arribar a acords hi serà i hi serà de totes maneres, però insistixo que siguin propostes fetes des del realisme.

Nosaltres, president, compartim que tenim molts reptes, que tenim moltes dificultats, que tenim molts dèficits, però també moltíssimes potencialitats. I això entenem que si els objectius estan clars ho podem superar, i més encara si pensem que en breu podrem assolir els instruments per decidir i els recursos per servir, perquè llavors, segur, tinguin-ho segur, farem un país absolutament de primera: de primera per a tothom i de primera amb tothom.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Turull.

Senyor Fachin, per què em demana la paraula? *(Veus de fons.)*

Sap el què? És que ara parlarà el president, i després tots vostès tenen un torn d'intervencions, perquè s'ha anomenat a molts, i, en tot cas, després podran contestar. *(Veus de fons.)*

No, em sap greu, però no, perquè s'ha anomenat, a part de vostè, a més..., amb els diputats que han parlat abans, també. I, en tot cas, després, tots vostès tenen deu minuts per poder respondre a les al·lusions que ara els han fet.

En tot cas, ara, per a respondre, té la paraula el molt honorable senyor Carles Puigdemont, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, moltes gràcies, per les seves intervencions en el dia d'avui. Gràcies, també, per endavant, de l'esforç que segur que faran per arribar a acords amb tots els grups, i que d'aquest debat d'orientació política general del Govern en surtin unes recomanacions que millorin i enriqueixin el Pla de Govern que aquest Parlament va aprovar el 10 de gener.

Senyora Arrimadas, començaré fent una referència a les intervencions del grup. Segurament algunes de les respostes seran creuades, perquè inevitablement vostès també han fet referència, a vegades amb els mateixos arguments, a les mateixes qüestions. Segurament era inevitable de fer-ho així, però intentaré respondre el conjunt dels temes, independentment que, amb algun dels portaveus, m'hi adreci més específicament o no, encara que ho hagi tocat.

Senyora Arrimadas, deixi'm dir-li, d'entrada, que crec, com alguns dels seus companys que han fet ús de la paraula, que avui s'han equivocat una mica de debat. Perquè avui venien, segurament, pensant que jo em dedicaria a allò que vostès en diuen «el monotema», i segurament s'han cregut la seva pròpia propaganda. No van escoltar l'altre dia, perquè tampoc era monotema. No han escoltat mai, quan aquí al Parlament hem fet sessions de control i ens ha preocupat amb exactament igual intensitat qualsevol dels assumptes que afecten els catalans.

Com que vostès van repetint la propaganda que «aquesta gent només estan interessats pel procés d'independència», vostès han vingut a fer una rèplica pensant en la independència. De fet, tenen raó, perquè tot el que hem tractat aquí –política social, infraestructures, salut, promoció empresarial, cultura–, tot això, té a veure, evidentment, amb un estat. Però d'una manera molt diferent a com vostès ho enfoquen, perquè vostès pensen,

com crec que ara el senyor Turull s'ha encarregat molt bé d'explicar, que quan fem una reivindicació d'un estat propi és perquè ens agrada el que algun dels portaveus, senyor Iceta, en parla, d'una mena d'Arcàdia feliç o de lloc idíl·lic en què estarem feliçment desconnectats de la realitat i podrem fer veure que els problemes no existeixen. Per més que es creguin la seva propaganda, les coses són com són.

I, per tant, avui la paraula «referèndum» l'han dita més vostès que jo; de fet, jo no l'he dita –de fet, no l'he dita. Fins i tot, ha arribat a dir que no havia parlat de la corrupció, i de corrupció n'he parlat; de referèndum, no, però de corrupció sí. Per tant, vinguin amb els discursos menys prefabricats, no els posin al microones, només d'entrar aquí, al Parlament, els descongelin per veure quina rèplica poden fer, i escoltin més el que tenim a dir-los, perquè m'hi he esforçat. Cent set minuts, no sé exactament si són 107, 108, 109 o cent i escaig..., però, home, els demano que els mirin. Ens hem dedicat moltes hores a preparar-ho!

És clar que no ho hem tocat tot, és evident que no ho hem tocat tot. No és una amenaça, no faré ara el segon llistat telefònic; el podríem fer, però ja ens entenem. Ja ho sabem que la tècnica parlamentària diu que tot allò que el Govern avui no ha dit, perquè ha considerat que avui potser no és el moment de tocar-ho, vostès diran que ho troben a faltar. Si haguéssim agafat això que vostès troben a faltar, haurien dit que el que troben a faltar són les altres coses. Bé. Això ja ho entenem i ja ho accepto, però, si us plau, no vinguin amb un discurs *prêt-à-porter*, perquè les coses no són com la propaganda els diu.

Fins i tot –fins i tot–, vostè m'acaba d'acusar, o m'ha acusat aquest matí, de triomfalisme. De fet, no ha sigut l'única, eh?, hi ha hagut altra gent. Però, és clar, és que acte seguit vostè m'ha acusat de victimista. Clar, les dues coses alhora..., o un fa victimisme o un fa triomfalisme. Això seria tan estrany com voler pactar al mateix temps amb el PP i amb el PSOE... Ai, perdoni, que vostès sí que ho fan, això. (*Alguns aplaudiments.*) És veritat –és veritat. Sí, sí –sí. (*Pausa.*) És veritat, no havia pensat en aquesta capacitat que tenen vostès d'estar a tots els papers de l'auca, encara que no acabi sortint bé cap dels dos.

Ha fet una afirmació..., aquesta, bé, jo trobo que és exagerada –no venint de vostè, venint de qui sigui– dir que «vostès» –referint-se a nosaltres–, no sabem quina és la situació real de Catalunya. Miri, podem no compartir la diagnosi, podem estar contraposats en les polítiques, però a mi no se m'ocorrerà mai de dir-li a ningú de vostès que estan..., que no saben quina és la situació real de Catalunya. Poden desconèixer una part del territori o una part de la realitat catalana. Però una acusació a algú que governi el país –sigui qui sigui, del partit que sigui, de la ideologia que sigui–, d'aquesta magnitud, no s'aguanta.

No s'aguanta..., ja només li podria reiterar les dades que li he dit aquest matí de la meva activitat, per exemple, territorial. Però li podria donar les més de quatre-centes activitats, fora del Palau de la Generalitat, que inclouen congressos, reunions amb patronals, assistències a actes en cambres de comerç, reunions amb lobbys territorials o plataformes territorials que tenen algun tipus de queixa... Per tant, pot dir que no hi està d'acord, però això no ho pot dir. Perquè es tornarà a equivocar, com es van equivocar el dia que van decidir fer de la llengua un element de confrontació política, que avui celebren que hagi desaparegut del seu argumentari –ho celebren–, perquè es van equivocar i sempre és bo rectificar, encara que sigui tard i encara que alguns dels danys que han causat hàgim de ser els altres els que els hàgim de corregir.

També és interessant, i seria recomanable, que donin dades amb rigor. Les dades de l'atur –les dades de l'atur– demostren que tota aquesta visió apocalíptica no és certa. Mirin, atenent les darreres dades de l'atur registrat, que coneixíem tot just ahir, i com els vaig dir..., com els he dit, tots els setembres des de l'any 2008 l'atur s'ha incrementat. En aquest cas, un 1,28 per cent respecte a l'agost per la finalització, com he dit aquest matí, dels contractes estacionals vinculats a la temporada estiuenca.

Com he dit, també, respecte a fa un any, l'atur s'ha reduït un 12,1 per cent. Això és anar a millor o anar a pitjor? A casa meua, la reducció de l'atur és anar a millor, a casa seva no ho sé; però aquí és clarament anar a millor: tres punts més que la mitjana espanyola. Qui està més bé, Catalunya o Espanya? Està més bé Catalunya, no li faci vergonya de reconèixer-ho. No passa res, no la desmentirà, aquesta dada, que el procés

espanta les inversions. Però reconegui que la Catalunya «del procés», que en diuen vostès, resulta que està tres punts més que la mitjana espanyola de reducció de l'atur. I que portem trenta-nou mesos consecutius de descens interanual, que és una reducció intensa de l'atur, amb valors superiors al 10 per cent des del maig del 2015.

La contractació ha pujat un 14,1 per cent respecte a fa un any, molt per sobre del que ha fet el global espanyol, li recordo la xifra d'aquest matí. Sap quant ha pujat la contractació al global espanyol? 6,2. Ho torno a repetir: què és més gran 14,1 o 6,2? Aquí, 14,1. Què vol dir anar més bé? Doncs, 14,1 enfront del 6,2. L'afiliació a la seguretat social, que és un altre indicador que no s'ha de descartar ni menystenir, ha augmentat un 3,9 en termes interanuals. Si agafem les darreres dades de l'Enquesta de població activa, a Espanya l'atur se situa a l'entorn del 20 per cent; a Catalunya, del 15,9. Tornem a comparar? (*Pausa.*) Molt bé.

Tenim més ocupació a Catalunya: Catalunya, 66,4 per cent, versus Espanya, 60,3 per cent. I evolucionem amb molta més intensitat en creació d'ocupació a Catalunya, un 3,5 per cent enfront del 2,4 per cent que té l'Estat espanyol. Reducció de l'atur, segon trimestre del 16, interanual: Catalunya, 16,9; Espanya, 11,2. Segon trimestre del 16: Catalunya ha liderat la reducció de l'atur a l'Estat.

Per això volem tenir un estat propi –per això. Perquè sense l'estat propi, moltes de les polítiques laborals que vostès ens retreuen no les podem fer –no les podem fer. Ens cal poder fixar una llei laboral acordada amb tots els agents econòmics i socials. Ens cal disposar d'un marc català de relacions laborals on es regulin les modalitats de contractació, la flexibilitat laboral, però també els drets de les persones treballadores, per regular el salari mínim interprofessional, per evitar seguir amb les polítiques antigues. La formació professional, de la qual ja n'he parlat aquest matí, que a l'Estat espanyol es continua associant a fracàs escolar i que, en el cas de Catalunya, és clarament una via per a l'èxit de trobar feina. Per tant..., i deixi'm recordar-li també que, pel que fa als fons destinats a polítiques d'ocupació, l'Estat els ha reduït dràsticament; concretament, entre el 2011 i el 2012 un 56 per cent, i en aquests moments rebem un 39 per cent menys que el 2011.

I ja que parlava que l'atur és desigual per comarques..., cert, és obvi, perquè la comarca amb més atur que tenim a Catalunya és el Baix Penedès –és el Baix Penedès–, amb un 19,4, sap què demanen els actors socials i econòmics del Baix Penedès? Doncs que es resolguin temes que en aquests moments pertanyen a l'Estat espanyol i que l'Estat espanyol de manera insistent bloqueja; per exemple, la nacional 340, del tot deficient i per la qual els alcaldes, units sota el Pacte de Berà, han reclamat solucions al ministeri, que, per cert, es mostra insensible a bonificar el peatge als seus habitants, a fer passar els camions per l'autopista, etcètera. O un territori que pateix en pròpia pell els retards de rodalies i regionals, on just paren tots els trens, a Sant Vicenç de Calders.

Per tant, és clar que hi ha comarques que pateixen més severament la crisi que les altres i l'atur que les altres; però saben quins són els elements que ajudarien de manera notòria a guanyar competitivitat? Elements que no estan a l'abast de l'Administració autonòmica de la Generalitat de Catalunya. I volem deixar de ser autonomia per ser Estat per poder oferir a la gent del Baix Penedès i a la gent de tots els territoris de Catalunya mancats de competitivitat perquè l'Estat no compleix aquelles oportunitats que es mereixen. La pregunta que ens hem de fer: vostè també hi està d'acord, o no, a reduir, per exemple, la manca de competitivitat de la gent del Baix Penedès? O no pensava en el Baix Penedès quan parlava de la situació de l'atur?

Senyora Arrimadas, estic d'acord amb vostè que hem de millorar. Té tota la raó. I estic convençut, a més a més, que vostès poden fer propostes interessants, i li ho dic, a més a més, amb la voluntat d'arribar a acords en aquest sentit. I ho veurà, el senyor Turull li ho ha dit, i jo li ho reitero: la mà estesa en aquelles coses que vostès estan en condicions d'ajudar el Govern a tirar endavant en benefici d'autònoms, d'empreses, d'emprenedors, de treballadors, ens posem d'acord. Perquè té raó: hi ha coses que s'han de fer i que les podem fer si ens posem a treballar junts.

Però també hem de donar les dades amb rigor, i, en aquest cas concret, deixi'm que li parli d'una afirmació que vostè ha fet i el senyor Iceta l'ha reiterat: «Amb vostè de president, hi ha més barracons que amb el senyor Montilla.» Vostè no sé si és del senyor Montilla, el senyor Iceta crec que sí que s'ha referit als governs anteriors. Però vostè ha

vingut a dir: «Vostè té més barracons que ambaixades.» Ha vingut a dir alguna cosa d'aquest tipus. Bé.

Deixi'm donar-li una dada precisa per al tema dels barracons, que serveixi també de resposta al senyor Iceta: és fals que tinguem més mòduls que mai –fals. Al curs 2009-2010, n'hi havia 1.063. (*Veus de fons.*) 2009-2010, 1.063. Ara n'hi ha 1.010 –n'hi ha 1.010. (*Remor de veus.*) Sí, sí... No, però..., dic aquesta xifra...

La presidenta

Si us plau...

El president de la Generalitat

Vostès diran... (*Persisteix la remor de veus.*) Jo no he dit en cap moment...

La presidenta

Si us plau...

El president de la Generalitat

...jo no he dit en cap moment que em senti orgullós...

La presidenta

Respectem el torn de paraules.

El president de la Generalitat

...no he dit que em senti orgullós que a Catalunya hi hagi barracons; no m'ho han sentit a dir mai ni m'ho sentiran a dir mai. El que no em sentiran a dir és una mentida, és a dir que avui hi ha més barracons que ahir. No és veritat, això. (*Aplaudiments.*)

Des del curs 2010-2011 –també Govern d'esquerres, senyor Iceta–, hi ha vint centres menys en barracons; a més, fins a l'any 2037 –2037, eh?– s'ha de pagar el lloguer dels 241 centres que es van construir entre els anys 2004 i 2011. Vull dir que és fàcil, és fàcil fer infraestructures fiant les factures als fills i als néts –és fàcil–, així en sap tothom; en sap tothom de venir aquí, al Parlament, i lluir d'obra però oblidar-se que les coses resulten que tenen aquest petit defecte: s'han de pagar, eh? I que quan qui les paga és l'altre, resulta que qui s'emporta la llufa, qui no pot fer les coses, és qui realment està destinant una part important dels seus diners a pagar els deutes que es van fer durant la seva etapa.

Sobre..., després entraré més en el tema de l'ensenyament, perquè s'ha tocat des de diversos grups i crec que val la pena que fem en una reflexió, sobretot a la llum de l'informe Bofill, que ha estat tret a col·lació en diverses intervencions, però només, senyora Arrimadas, una dada, perquè no voldria que de les seves paraules es desprengués que aquest Govern crea una mena de selecció o de separació per raons d'origen. Respecte que tenim pitjors resultats d'alumnes que vénen de fora, nosaltres *no* separem els alumnes per origen a l'hora d'avaluar resultats. No sé d'on ho treu, això, però a l'hora d'avaluar resultats, aquest Govern no separa els alumnes per raons d'origen. I deixi'm dir-li que ha augmentat en general el percentatge d'alumnes que es graduen a l'ESO, que hem arribat al 88 per cent, i que en les competències bàsiques s'ha reduït el percentatge d'alumnes en les franges baixes. Què vol dir? Doncs, que l'ascensor social funciona, que l'escola com a ascensor social funciona, i que malgrat que hi ha dificultats –que les tenim–, el sistema funciona.

I només un asterisc a peu de pàgina: quan comparin situacions de comunitats autònomes per parlar de l'educació a l'escola, que ho facin, si us plau, amb comunitats autònomes que tingui l'impacte que ha tingut a Catalunya, amb la intensitat i, en fi, la distribució territorial que ha tingut, i ho comparin també tenint en compte que no és el mateix per a una comunitat autònoma que té un nivell molt baix d'immigració que una que el té com Catalunya la reducció de gairebé a zero dels recursos de l'Estat espanyol dedicats a aquestes polítiques precisament. (*Aplaudiments.*) Per tant, tinguin en compte aquest efecte.

Si estan interessats, si estan interessats i els preocupa, que crec que són honestos quan diuen això, en quin és el tracte que reben els alumnes nouvinguts, haurien d'estar interessats, i ara ho veurem, si tenen oportunitat de tornar a fer alguns d'aquests pactes que fan a Madrid, en quin lloc posen aquesta prioritat. Els faig un encàrrec: posin..., si us plau, recuperin el compromís de l'Estat espanyol en totes les polítiques que tenen

a veure amb la immigració, i veurà com de seguida aquesta preocupació els hauria de desaparèixer.

I finalment, una nota sobre el tema del deute. Sobre el tema del deute..., perdoni, abans, sobre les llistes d'espera. Llistes d'espera que s'ha dit..., vostè i el senyor Iceta han coincidit també en un període de deu anys de llistes d'espera a places de residència, si no ho he entès malament. Vostès ja saben que els pressupostos del 16 permetien un augment de 1.500 places amb una dotació de 32 milions d'euros, cosa que hauria permès reduir notablement el temps d'espera per accedir a una plaça de residència. Tot i així, s'han fet esforços per reduir el temps d'espera i, en aquests moments, moltes residències de Catalunya tenen temps d'espera *molt* menor als quatre anys i en molts casos inferior als sis mesos o un any. Tinc la llista concreta, residència per residència, nombre per nombre exacte, mes en què es va fer la sol·licitud, i no s'aguanta per enlloc que vostès diguin –i no és decent– que es tarden deu anys per obtenir una plaça en una residència pública. No és correcte, això. I jo li puc repassar de totes les residències..., no d'unes, de totes. Vostè veurà el calendari, vostè veurà de quan són fetes les sol·licituds més antigues i veurà que en un cas excepcional pot ultrapassar els dos, tres anys, però que en la majoria –la majoria– estan entre els sis mesos o un any.

Que és massa? També hi estic d'acord. Tant de bo hi hagués resposta immediata, però tornem al principi, dotem-nos de recursos. Vostès ens ajudin a tenir recursos, ens aprovin pressupostos, aquests o uns altres, i veurà com no sis mesos, fins i tot dos serien excessius, perquè quan hi ha una situació en una família que han de fer servei..., utilitzar una residència d'aquest tipus, és que generalment aquesta decisió costa, s'espera a prendre-la, perquè es busca la manera de veure si es pot conciliar amb la família, i quan ja es pren, a vegades potser fins i tot és massa tard i, per tant, entre tots hauríem de fer l'esforç de poder donar una resposta ràpida.

El deute, com li deia. És cert que hi ha hagut uns quants exercicis en què el pagament d'interessos era el tercer departament, si ho volguéssim contemplar així, el tercer departament en importància de la Generalitat, només per darrere de Salut i d'Ensenyament. Cert, no ho hem negat. No ens trobaran a nosaltres falsejant dades. Explicuem les dades quan ens afavoreixen, i les explicuem, i no les neguem quan no ens van bé. Però això és com a conseqüència –també és cert, això, i això no és una opinió, és una dada– dels problemes de finançament de Catalunya, que en els últims anys no deriven d'una despesa exacerbada, perquè ho han pogut comprovar vostès, sinó d'uns ingressos clarament insuficients. És de calaix que una insuficiència d'ingressos genera dèficit i que anys consecutius de dèficit provoquen un increment del deute.

Mica en mica hem anat reduint la taxa de creixement fins al punt que aquest any 2016 la taxa se situarà per primera vegada a nivells precrisi del 2007. Només a tall de recordatori –també per al senyor Iceta–: la taxa de creixement del deute de la Generalitat el 2007 era el 6,1; el 2008, el 32; 2009, 23,2; 2010, 38,8; i 2011, 23,8; 2016, 6 per cent; 2015, 12,1 per cent. Per tant, també a l'hora de comparar i de voler parlar del deute siguin rigorosos i utilitzin les dades com són. Qui va incrementar més el deute? Doncs, miri, resulta que no va ser aquest Govern, va ser el Govern d'esquerres que vostè abans ha tret també com un exemple que ells sí que es preocupaven per les persones i nosaltres no; nosaltres no ens preocupem per les persones, una cosa que no se'ns havia ocorregut, gràcies per haver-nos ho dit, eh? Ara ens preocuparem per les persones perquè vostè ho ha dit.

Per tant, senyora Arrimadas, crec que vostè avui venia amb un discurs prefabricat, en part, després ha tocat efectivament temes –perquè no es veiés tant– que jo també havia exposat. Però me quedo més amb la seva voluntat d'arribar a acords, que per part nostra hi és, i que si vostès tenen ganes de coincidir amb coses que fan millorar aquest país, a nosaltres ens hi trobaran.

Senyor Iceta, li ha passat una mica el mateix, perquè ha començat parlant del referèndum i parlant que havia fet una descripció d'una imatge idíl·lica de país. No sé on ho ha vist. Jo no li reproduiré altra vegada els cent set minuts, però on ha estat vostè en aquests cent set minuts? Perquè jo he parlat d'atur, he parlat d'atur juvenil, he parlat de situacions que no són gens falagueres, he parlat de precarietat laboral, he parlat de temporalitat, he parlat també de millorar la necessitat de tenir la contractació en el sector turístic, per exemple, en millors condicions de les que tenim. De tot això, jo n'he parlat.

Jo no he presentat..., bé, vostè ho ha volgut escoltar i segurament té aquest recurs parlamentari de voler fer creure les coses perquè així quedi alguna idea a la gent, però jo no li he descrit un país idíl·lic. El país idíl·lic que jo tinc s'allunya molt del que tenim ara. Si li volgués descriure un país idíl·lic, cregui'm que segurament fins i tot coincidiríem.

I l'únic que lamento és que aquesta coincidència de país idíl·lic, que seria molt àmplia, vostès no ens ajudin prou a arribar-hi i que es resignin –que es resignin– a les limitacions que vostès coneixen que té la situació que tenim avui. I que amb els instruments que tenim avui és molt difícil –molt difícil– que puguem donar esperança certa, no ingènua, no illusa, a la gent. No li podem dir a la gent que amb les eines que tenim ara li millorarem tot això que li hem de millorar perquè és fals. I ho sap.

La independència és molt incerta? Sí, és clar. No l'hem recorreguda mai en la nostra generació. És evident. Si jo li digués: «És que tenim el manual d'instruccions perfecte.» Això no m'ho sentirà dir mai. Ara, dir que en la situació actual..., pensar que algú cregui que després de gairebé quaranta anys d'haver-ho intentat tot, amb la situació actual es resoldran problemes estructurals –no conjunturals, estructurals– d'aquest país, això, cregui'm, és jugar amb les esperances de la gent. I això no és cert i ho sap, vostè, que no és cert. Ho sap, a més a més, amb experiència, perquè han governat vostès i s'han relacionat amb Madrid. I últimament s'hi han relacionat molt, amb Madrid, i saben quines són les limitacions, ja no per a grans projectes sinó per a projectes molt concrets i molt a l'abast, que no haurien de ser problema i acaben sent un problema.

Això el porta a dir una exageració que venint de vostès diré que fereix una mica. Vostè ha dit literalment que jo deixo la gent enrere. Diu: «Vostès deixen la gent enrere.» Jo, la veritat és que discrepar, ho puc entendre, però «deixar la gent enrere»? Creu que vostè deixa la gent enrere quan no vota els pressupostos de la Generalitat. Jo li ho criticaré perquè me limita, ens limita coses concretes, però dir-li a vostè o a qualsevol altre grup de l'oposició que perquè hagin pres una decisió estan deixant la gent enrere, això és una mica abusiu. És una mica exagerat. És més, és molt injust, perquè si alguna cosa fem des que vam prendre possessió sense solució de continuïtat és no parar d'afrontar els problemes i d'intentar aportar solucions i d'aportar-les.

Ha parlat de les pensions i m'agrada molt que parli de les pensions perquè, sap quan estan en risc les pensions?, no a la independència, que encara no hi som; estan en risc amb Espanya. En aquests moments (*aplaudiments*) és l'Estat espanyol qui posa en risc les pensions i si alguna cosa han de témer els jubilats d'avui i sobretot els de demà és que si no canviem, l'Estat espanyol està causant una greu amenaça sobre les pensions dels nostres conciutadans. I tenim el deure de defensar-los. No quedar-nos resignats creuats de braços pensant que com que no és competència nostra ja ho arreglaran o ho espatllaran a Madrid. «Si tenim la sort que qui ho espatlla és el Govern del PP, “bravo”, tindrem arguments i un dia podrem governar nosaltres, i si és el Partit Socialista que ho fa, mira, ja ho explicarem, que la crisi mundial no ens permet apujar les pensions». Doncs, miri: les pensions estan amenaçades ara i no les amenaça la independència de Catalunya, sinó que la independència és la solució. (*Aplaudiments*.)

I li diré una altra cosa, perquè quedi clar; li diré una altra cosa perquè quedi clara: no es garantiran les pensions investint el senyor Rajoy president, ho entén? Ni per activa ni per passiva, ni per disciplina de vot ni per abstenció. (*Aplaudiments*.) La principal amenaça a les pensions..., (*veus de fons*) ja ho sé, que vostè ho comparteix, però s'haurà de veure després què votaran els seus companys quan s'imposi la disciplina del partit i resulti que el senyor Rajoy ha de ser la solució de tots els mals d'Espanya. I vostès ens ho explicaran molt bé, a més a més –ens ho explicaran molt bé.

Vostè ha dit que teníem una fixació equivocada de les prioritats. Bé, jo dic que vostè les té equivocades, les prioritats. Jo dec tenir la mateixa autoritat que vostè per dir-ho. Vostè en té molta, i jo també; doncs, estem empatats, eh? Jo crec que vostè no té ben fixades les prioritats i ja està. El que jo no faré serà reduir de manera tan grotesca el projecte polític que vostè defensa, perquè dir que nosaltres perquè defensem la independència, que és molt difícil, som una colla d'illusos, tocats per un pensament màgic en què hi ha una vareta màgica que ho arreglarà tot... Home, no ho redueixi a allò grotesc perquè no és respectuós amb tantes persones que de manera molt serena i molt rigorosa defensem aquesta opció, tan legítima com les altres, com la seva, no és risible. És difícil? Sí, ja li ho admeto, però és tan respectable com l'altra. I, per tant, aquesta idea d'associar

gent illusa, desconnectada de la realitat, gent que es pensa que pitjarem un botó el dia que serem independents i s'hauran acabat tots els mals, no només és falsa, és terriblement injusta i vostè ho sap, i a més és impròpia. Que ho diguin altres grups, miri, *ça va de soi*, però vostè no. I, això, crec que vostè ho hauria de revisar la propera vegada quan parli d'aquesta qüestió.

Quan parla del deute, en fi..., jo ja li he respost al tema del deute. Només una dada: sap que el 70 per cent del pressupost de Territori i Sostenibilitat està destinat a pagar els deutes de l'època en què vostès van governar aquesta àrea? És així. Es pot fer gaires polítiques amb aquesta llosa? Perquè espero que no em digui que el que hem de fer és no pagar-ho. El compromís a pagar-ho és íntegre, absolut. Però crec que vostè coneix la gràfica, que està penjada per altra banda –si no ho recordo malament– a la web del Govern, en què es veu clarament la inversió del departament i el seu finançament. I sap quan es separen les corbes? Quan vostès van governar. Sap quan es tornen a ajuntar? Quan governem nosaltres. I crec que seria interessant i honest que vostès miressin aquest *gap*, perquè aquest *gap*, encara que ara s'aprimin les corbes, no desapareix, s'arrossega i hipoteca els pressupostos. Molt, que els hipoteca! Perquè el que provoca això és que no tinguem, per exemple, els diners que hauríem de tenir per al manteniment de carreteres, que és un tema que gairebé afecta la seguretat viària, però és que resulta que tenim una llosa *insuportable* d'endeutament del qual nosaltres ens hem de fer responsables del pagament i vostè vol que ens en fem, a sobre, responsables d'haver-lo contret, quan van ser vostès.

Per tant, parli amb rigor i, evidentment, crec que la solució no és –en això segur que coincidim– que al Govern espanyol hi hagi un altre Govern del Partit Popular, perquè no només no ha canviat res, sinó que ho ha empitjorat tot.

Em retreia que no fes prou esforç a millorar el model de finançament o que..., no ho sé, no recordo l'expressió que ha fet servir, com si hagués dimitit o m'hagués fos en aquest debat. Bé, vostè està d'acord amb mi que l'1 de gener de l'any que ve farà tres anys que hauria d'haver entrat en funcionament el nou sistema de finançament. Està d'acord amb mi, perquè jo hi he parlat, amb ells, que hi ha hagut líders autonòmics socialistes que s'han decidit a liderar-ho. Exactament amb quins resultats? Em pot dir quins resultats, els líders autonòmics socialistes que han dit que calia canviar el sistema de finançament han obtingut? *Zero*. Per tant, és culpa que el Govern de Catalunya hagi decidit «no ens posarem al davant d'aquesta reivindicació» que no hi hagi sistema de finançament? Doncs no, perquè els seus barons quan han decidit agafar la responsabilitat, diu: «Ara sí que ho arreglarem.» Doncs, miri, hauran passat tres anys i el Govern del Partit Popular no haurà fet els deures que està obligat a fer.

Sobre educació, deixi'm donar-li, també, algunes dades que crec que és important que les tinguem en compte, i en aquest sentit aprofitaré per fer també una resposta més general al Grup de Catalunya Sí que es Pot, que també ha tocat aquesta qüestió i que crec que val la pena que hi dediqui una certa atenció, atesa la transcendència i la prioritat que és per a aquest Govern.

Mirin, sobre l'informe Bofill, estem d'acord que calen més recursos en el sistema educatiu. Hi estem d'acord, no diem que no. Per tant, primera coincidència. Busquem la manera de tenir més recursos per al sistema educatiu, d'acord. Ara, no m'ho mesurin en termes de PIB. Catalunya no pot gastar despesa en termes de PIB com els estats independents, perquè hauríem de ser un estat independent per poder-ho fer, perquè l'educació, a Catalunya, no rep finançament en funció del PIB català. Ja ens agradaria. El rep, teòricament, per la població, però, a més a més, corregit a la baixa. Quina casualitat! Per tant, si volen comparar el que fem en esforços d'ensenyament amb relació al PIB, que ens donin les eines per mesurar-nos en termes de PIB, que seria un estat independent. Mentre ens financin –perquè aquesta és la realitat– en termes de la població i a la baixa, home, no ens retreguin que no destinem el percentatge del PIB a l'educació, perquè em sembla que això és –vostès ho saben– fer una mica de trampa.

Però estem d'acord que cal incrementar els recursos. I, de fet, tant és així, que la proposta que vam presentar al Parlament de Catalunya ja hi havia un increment significatiu a banda dels dos mil mestres que jo he dit aquest matí, que he anunciat la seva contractació. Però anem..., vostè, el senyor Albano Dante Fachin, parlava que no ens limitem al titular, diu: «El titular diu això.» És veritat, el titular parla de Laos, i parla

de Perú, i parla d'Equador, em penso, si no ho recordo malament, però anem a la lletra menuda. Què diu l'informe? Miri, diu coses diverses, interessants totes elles. Diu: «Malgrat el major risc de fracàs escolar vinculat a la precarització familiar i a les retallades amb partides d'equitat, els resultats a primària i a l'ESO no es veuen tan afectats com podria semblar. A primària, la posada en marxa del Pla per la reducció del fracàs escolar 2012-2018 comença a donar resultats esperançadors». Diu: «Per exemple, en les proves de competències de sisè de primària, s'ha produït una significativa reducció dels nivells més baixos de puntuació entre el 2009 i el 2015. En llengua anglesa, les baixes puntuacions s'han reduït 19 punts; en llengua castellana, la reducció és de 14,5 punts, i en matemàtiques, de 10 punts.» Jo no sé si a Laos tenen això, cregui'm. Però resulta que, en fi, les dades que dona aquest informe ens apropen més al que són els comportaments dels països als quals ens volem assemblejar que no als països amb els quals no tenim cap relació.

S'ha reduït la bretxa de puntuació entre les escoles de primària d'alta i de baixa complexitat a Catalunya, i això és una lluita en contra la desigualtat clara, reconeguda també en aquest informe. A l'ESO; s'observa una millora dels resultats al llarg dels anys de crisi i austeritat. Deu estar més relacionada amb l'efecte de retenció de continuar estudiant i d'autosuperar-se davant de l'excés d'atur que amb raons de canvi pedagògic i docent dels mateixos instituts.

Una altra dada que crec que és important tenir en compte. La taxa d'escolarització als disset anys marca el curs 2012-2013 una nova fita històrica amb un 90,6 per cent. És a dir, que ha guanyat 13,4 punts respecte al 2007-2008. Sí, sí, ho senten bé: 13,4 per cent més el curs 2012 que no el curs 2007-2008. I per primer cop, diu l'informe, Catalunya té més joves de disset anys escolaritzats, no que Laos, no que Perú, no que Equador, que Dinamarca, que França, que el Regne Unit. Els sembla, això, una bona dada o una mala dada? Per tant, diguem-ho tot. No intentem reduir a l'absurd i al grotesc el que és un informe que diu moltes coses, totes interessants, totes, les que van bé i les que van malament, per descomptat que sí, quan està dient, i fa un esforç acadèmic, científic, de dir coses molt interessants que ens són molt útils. No ho reduïm a l'absurd perquè no és just. Perquè la gent, quan porta la mainada a l'escola cada dia, sap que no està portant la mainada a una escola de Laos, amb tots els respectes. (*Alguns aplaudiments.*) Ho sap. Per moltes raons.

I finalment una dada que els permetrà també matisar una mica aquesta, diguem-ne, imatge un punt empastifada que dediquen al sector de l'ensenyament a Catalunya. La despesa educativa real per habitant en euros corrents el 2013, saben qui estava a dalt de tot –a dalt de tot? Òbviament, el País Basc. Té alguna cosa a veure que tingui un concert econòmic? Tota –tota–, la té a veure. Per tant, és important o no que una comunitat autònoma recapti i gestioni els seus impostos? Absolutament determinant en allò que vostès, tots, diuen i diem que és tan important per al país, que és l'educació. Doncs, miri, aquesta corba de dalt és el País Basc. Però sap què passa? Que Catalunya no està l'última. Sap qui hi ha a baix de tot? Madrid. I Catalunya està exactament a la mitjana espanyola. Malgrat les dificultats, malgrat les retallades, malgrat un infrafinançament que es fa sobre una població a la baixa, malgrat això, gràcies a l'esforç de molta gent –i aquí no m'apuntaré mèrits a l'Administració que no li pertocuin–, gràcies a l'esforç de molta gent l'educació d'aquest país està molt per damunt de la imatge que alguns de vostès han volgut projectar amb les comparatives fàcils de titular però no de lletra menuda.

Senyor Iceta, en tot cas, després... Segur que..., vaja, m'he deixat moltes coses, per exemple, la bretxa sobre l'origen; crec que ja ho he respost abans, quan m'he referit a la senyora Arrimadas i, per tant, no hi insistiré.

Senyora Àngels Martínez, de Catalunya Sí que es Pot, jo li agraeixo que hagi situat un referent literari, el Lewis Carroll, *País de les meravelles*. Ja era hora que algú variés els referents perquè durant molts anys en aquest Parlament hi havia un únic referent, que el deia, per cert, un diputat de Ciutadans que, per cert, ha tingut algun problema amb el tema fiscal. Sempre deia que això era *Matrix*. Oi que se'n recorden, alguns dels veterans? «Això és *Matrix*. Aquí hi ha un govern que ens vol presentar una realitat, quan la realitat és una altra i...» Home, ja estava una mica suada, i li agraeixo moltíssim que vostè hagi triat un clàssic de la literatura, encara que sigui per atacar-nos, no, perdoni, per cri-

ticar-nos, i ho ha fet amb molt de respecte, per dir que, en fi, al país de les meravelles, efectivament, hi ha l'altra banda del mirall.

Miri, jo sobre la qüestió mediambiental, que vostè ha tret com a exemple d'algunes de les coses que no fem bé –després li'n destacaré una altra–, és veritat que la cimentera... Vostè crec que ha parlat de la cimentera de Sant Vicenç dels Horts, si no recordo malament, no? Les cimenteres cremen residus, sí –sí, sí, cremen. Dues dades: els cremen a dos mil graus de temperatura, que vol dir contaminació zero, i els cremen amb una normativa que el Govern del tripartit, del qual Iniciativa per Catalunya era responsable, va permetre fer per donar valor energètic, que em sembla bé –que em sembla bé–, que ho defenso, que està ben fet, però no posem por al cos a la gent de manera innecessària i poc documentada. (*Alguns aplaudiments.*) No és cert que hi hagi contaminació derivada d'una crema que es fa a dos mil graus de temperatura i que garanteix que hi hagi zero contaminació.

Sobre, també... Vostè ha fet una..., re, ho ha fet bé, a més a més, parlant del vestit que portava quan va venir al Parlament a parlar de la fibromiàlgia; el conseller me diu que està tot en marxa, potser ho hem fet amb més de retard, segur que ho podríem haver fet abans. Jo, si li hagués de dir quin vestit hauria de dur per referir-me al dèficit crònic de la salut, hauria d'anar amb calça curta, per ser coherent amb això. (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Perquè ve de molt més lluny, encara. Amb calça curta, sí, eh?

Però, vaja, en tot cas, crec que s'ha entès el que vostè volia dir i els anys de la crisi ens han portat que infraestructures i polítiques bàsiques s'han aplicat amb més retard. És cert, no ho hem pas d'enganyar. Els quiròfans de la Vall d'Hebron ens hauria agradat posar-los en marxa molt abans; el campus del Besòs, també. Però l'important és que algú va decidir que, malgrat les dificultats, es farien, que potser era millor passar una mica de vergonya per dir: «Ho hem fet més tard» –és veritat i tenen raó, però ho hem fet– que no pas dir: «Mira, com que no hi ha recursos, mira, no gastarem i viurem més còmodament, potser podrem mantenir aquells salaris i aquelles coses que ens provocarien conflicte social, i ningú ho trobarà a faltar.» Doncs no, aquest Govern en el seu moment pren una decisió difícil, algunes decisions difícils, i aquesta en va ser una d'elles.

Vostè ha fet una gran pregunta, eh?, una pregunta que em recorda, si no recordo malament, la impressió que va tenir no sé si Josep Pla o Salvador Dalí quan van arribar a Nova York per primera vegada i van veure aquella il·luminació, diu: «I això, i tot això qui ho paga?», eh? Bé, doncs jo li he fet la mateixa pregunta, perquè, és clar, vostès fan un seguit de propostes extraordinàries, segurament hi estem tots d'acord, però jo quan les he fet comptar, dic: «Oh, i això qui ho paga?» Com ho paguem, això? Perquè, sap què valen algunes de les mesures? I segur que en les propostes de resolució tindrem alguna, diguem-ne, alegria en aquest sentit.

Miri, és clar que volem tenir els nivells d'estat del benestar dels països europeus més avançats, és un compromís de país. Estem d'acord amb vostès amb..., segur que tots hi estem d'acord, però què implicaria? Només per estar a la mitjana, hauríem d'incrementar el pressupost d'ensenyament en 5.000 milions d'euros addicionals, és a dir, un augment del 87 per cent; en salut, 5.300 milions d'euros addicionals, és a dir, un 55 per cent del pressupost, i en protecció social, 1.100 milions d'euros addicionals, que és un 53 per cent més del pressupost. És a dir, en global, més o menys, 11.300 milions d'euros –11.300 milions d'euros–, el pressupost de la Generalitat només per a aquestes partides.

Ho podem fer? I per què no ho fem? És clar que ho podríem fer. Ho podríem fer perquè generem prou recursos. Aquests diners, ja els tenim els catalans, de fet, ja els generem. En generem més. 11.300 milions d'euros que ens permetrien augmentar 87 per cent ensenyament; 55 per cent salut; 53 per cent protecció social, no els hem d'anar a demanar al FLA, no els hem d'anar a buscar a la banca internacional, no els hem de fer ni tan sols apujant impostos, ja els tenim cada any. I se'n van, i no tornen. I aquesta és la raó per la qual insistim a vincular l'agenda social a l'agenda nacional, perquè després de quaranta anys de dir-nos que tot això era possible amb l'Estat de les autonomies, la realitat ho desmenteix. (*Alguns aplaudiments.*) I sempre que hem intentat fer canvis en aquest sentit, la realitat ho desmenteix. I *no way* en aquesta direcció, no hi ha possibilitat.

Per tant, què fem? Doncs, ho diem als catalans i a les catalanes, parlin en català, parlin en castellà, parlin en una altra llengua de les moltes que es parlen a Catalunya, hagin arribat fa sis mesos o tinguin els set o vuit cognoms dels avis catalans, és igual,

els diem que tots i cadascun d'ells, el seu esforç fiscal no va tot destinat a millorar el seu estat del benestar i que amb els diners nostres sí que es millora l'estat del benestar d'altres comunitats autònomes i, per tant, els hem de dir, clarament, o canviem això, o ens ajudem tots a canviar això... No és un tema d'un partit polític, ni d'un govern, ni del Parlament, sinó que és del país, d'aquella persona que ara ens està mirant que, potser, pensa molt diferent del que penso jo i, escolta, o ens ajudem a canviar això, o ens resignem que tots aquests milers de milions d'euros, que ja els tenim, que no els hem d'anar a buscar, no els puguem posar a treballar a favor de les polítiques socials d'aquest país. És això el que volem fer. Jo crec que no hi ha una manera més gràfica de dir-ho, el per què volem un país nou.

Al senyor Albano Dante Fachin: és veritat, hi ha una Catalunya que és desigual i injusta, hi estic d'acord. Crec que estem reduint les desigualtats, crec; no suficientment. I és veritat que tenim un problema perquè els creixements econòmics macro que tenim, que hi són i que són sostinguts, no es transfereixen prou a corregir les desigualtats, és veritat. I per tant, aquí tenim un repte, que no té res a veure amb el TTIP ni amb el paper que tingui un grup polític al Parlament Europeu. Junts pel Sí no té eurodiputats com a tal i Junts pel Sí és fidel al seu programa de govern, amb el qual es va presentar a les eleccions. No té res a veure amb tot això, té a veure amb el reconeixement d'una realitat que no ens agrada de Catalunya i a la qual hem decidit posar tot el que tenim a l'abast per corregir-ho; tot. Quan dic «tot», vull dir tot: el risc polític i el risc personal. Perquè podríem resignar-nos i fer la cançó aquesta d'un punt de cinisme polític, de dir: «Intentarem, ara negociarem, hi haurà un acord i després...» Ja sabem que això no porta enlloc. I com que ja ho sabem perquè n'hem estat protagonistes, ja l'hi admeto. Fins i tot el partit, diguem-ne, al qual jo vaig militar molts anys, va ser protagonista d'aquesta cultura. Va fer-ho amb molta bona convicció. Algun resultat, però molt petit amb relació al que desitjàveu com a Catalunya...

Per tant, des d'aquest punt de vista, tota l'autocrítica. I per tant, també, tota l'autoritat moral per dir que ja sabem de què va això. Si hi ha algú que sap de què va, som nosaltres. Si hi ha algú que sap que l'Estat espanyol és especialista en incompliment d'acords, som nosaltres. Si hi ha algú que sap que aquest camí no té recorregut, som nosaltres. I, per tant, som els que avui tenim més autoritat moral per dir que hem d'assajar un altre camí. I això és el que jo li voldria, primer, suggerir i traslladar.

Sé que vostès..., en fi, vostès faran una proposta de resolució amb la qual segurament podem estar d'acord sobre quina és, o pot ser, la via per definir el futur polític de Catalunya, perquè crec que estem d'acord que les eines d'aquest estat, que són pròpies d'un estat, les hem de poder tenir per poder fer aquestes polítiques. Després discutirem si la política ha de ser més en aquest sentit o més en un altre, però crec que volem tenir l'oportunitat per fer-ho. Jo li agraeixo..., en fi, que podem avançar en aquesta línia i demostrar que, malgrat les diferències... —que en tenim i algunes són grans, i no cal tampoc ara que les exagerem, però que hi són—, que, malgrat aquestes diferències, ens esforcem, nosaltres sí, a buscar encara que siguin petits fils d'acord sobre els quals podem fer avançar el país. Crec que val la pena —crec que val la pena— i que, per la meua banda, ja els ho vaig dir en el discurs d'investidura... —perdó—, sí, també en el discurs d'investidura, però, en el discurs de la qüestió de confiança, que aniríem per aquí.

Vostè diu, però..., tanmateix, diu: «Hi ha coses que no poden esperar.» És veritat. Hi ha coses que no poden esperar. Per tant, no ens diguin que esperem un dia que hi haurà una conjunció astral política a Espanya en què farà possible allò que avui cada vegada està més difícil per decidir canviar les coses de la política, que són les que ens permetrien canviar les coses del dia a dia dels catalans. Si no podem esperar a moltes coses, que hi estic d'acord, no ens diguin ara que esperem, que posem en el congelador la demanda de fer un referèndum per la independència fins que hi hagi la conjunció astral a Espanya que ens ho permeti fer possible.

Vostè em diu que jo he obviat —he obviat— parlar d'independència. No, no és veritat. Jo no he pronunciat la paraula «independència». Crec que vaig ser molt clar, molt explícit ara fa una setmana. No crec —honestament, eh?, amb tota la modèstia— que se'm pugui acusar d'ambigüïtat, crec, ni en el propòsit, ni en el calendari, ni en la metodologia.

Per tant, entendra que avui... —si jo ja ho he deixat clar, si crec que, a més a més, ningú no té dubtes—, que avui no hi fes més èmfasi. Vostè ho ha trobat a faltar. Bé, ho cele-

bro; però avui el que jo tenia interès era parlar, sí, de la independència, però d'una altra manera. Perquè tot el que hem parlat té a veure amb la independència, tot. És a dir, si aquest país vol millorar la seva atenció de salut, l'atenció educativa, les infraestructures, la competitivitat de les empreses, o té les eines pròpies d'un estat, que molts d'aquests estats als quals ens volem semblar tenen, o ho tindrem molt difícil per acordar.

Sobre la fiscalitat –i també representants de la CUP han anat per aquí– en parlaré en el seu torn, però hi ha un principi en el qual estem d'acord, però és que ja s'aplica, que és que qui més té, més paga. Bé. De fet, fixi's, aquest és el model de les beques universitàries –aquest és exactament el model de les beques universitàries–, cosa que no passa en altres comunitats autònomes. En aquest cas, qui més té, més paga, i qui menys té, menys paga; per cert, comparativament amb altres comunitats autònomes. Aquest és un model, és clar, però és que ja l'estem fent.

Ara, deixi'm dir-li, sap quina és la gran fortuna, senyors de la CUP? Sap quina és la gran fortuna que hi ha a Catalunya? Es diu Estat espanyol. Aquesta és la gran fortuna que tenim. I és aquesta la gran fortuna que hem de gravar, és aquesta la gran fortuna que li hem de dir: «Escolta, aquests diners, que són recursos de l'esforç fiscal, que és molt alt, dels catalans, aquests, són els que necessitem per tirar endavant el país.» I, per tant, des d'aquest punt de vista, si el que es tracta és de gravar aquesta gran fortuna, aquí per descomptat que ens hi trobaran i hi estarem d'acord.

Finalment, en fi, senyor... –en tot cas, després estaré amatent a la seva rèplica–, el senyor Albiol..., vostè ha començat amb una cosa que m'ha deixat bastant –bastant– allucinat. Vostè no sé quines fonts d'informació té, ja vaig veure el dia del debat d'investidura que no eren gaire fiables, però jo em pensava que això ja ho havia fet revisar, perquè el portaven a l'error, però dir-li que jo tinc els dilluns una reunió amb el president Mas al Palau de la Generalitat... O sigui, això, d'on ho treu? (*Veus de fons.*) O a Casa dels Canonges, és igual –a Casa dels Canonges, és igual. O a casa meua, és igual. O..., això, d'on ho treu? Però, això d'on surt, això? Perquè és clar, és tan senzill com preguntar-ho.

A veure, si això surt del CNI em preocupa. Bé, em preocupa no, m'alegra, perquè vol dir que la informació que manegen és molt defectuosa. (*Alguns aplaudiments.*) Però és que..., m'ha fet gràcia, què vol que li digui, perquè no només és que és rotundament fals, és que a mi no em cal. Jo, amb el president Mas, hi parlo quan em ve de gust, sovint, allà on sigui. I, a més a més, el president Mas, com vostè sap, com a expresident té un despatx formal al passeig de Gràcia, al Palau Robert. Per què creu que ens hauríem d'estar amagant...? Escolti, jo, al president Mas, li tinc no només un afecte polític i una admiració política, sinó un afecte personal. Però dir que els dilluns ens reunim..., ja m'explicarà d'on ho ha tret, perquè, francament, qui li hagi venut aquesta moto o li vol molt de mal o està molt mal informat. I, per tant, com a font d'informació, li recomano que les properes informacions que li vinguin d'aquesta font les posi com a mínim en quarantena, no fos cas que tingués encara una patinada pitjor que aquesta.

Vostè ha agafat el traç gruixut avui i ha dit coses gruixudetes, no? Hem perdut el sentit de la realitat i de la prudència. Ens ho diu vostè, no?, el partit del Fernández Díaz, el partit del Margallo, el partit del jardinet del senyor Wert, el partit de l'ambaixada a Rabat que costa més que tot el pressupost de les delegacions exteriors de Catalunya. Ens ho diu vostè, això de perdre el sentit de la realitat i de la prudència? Molt bé. Vaja, no sé, segur..., estic content de pertànyer a visions de la realitat i de la prudència diferents de les seves. (*Rialles.*) Perquè si la visió de la realitat i la prudència és la que vostè descriu aquí, que crec, honestament, vistos els resultats electorals d'aquest país, no és la que comparteix la majoria de la població, crec que nosaltres anem pel bon camí i vostè segurament no hi va tant.

El seu concepte del Parlament –quan ha parlat de fer un xou, ha denigrat la qüestió de confiança– descriu perfectament quina és la seva visió de la democràcia. A vostès els molesten els parlaments, els molesten quan aproven coses, els molesten quan fan ús d'un mecanisme exemplarment democràtic, que és quan un president que perd la majoria dóna la cara en el Parlament i pregunta, ho pregunta al Parlament, si hi ha la majoria o no per continuar governant; i s'arrisca, si cal, a convocar eleccions. Aquest és el capteniment de la nostra visió de la democràcia.

I a vostès els molesta. Els molesta que s'aprovin coses; els molesta tant que, fins i tot, el Govern en «refuncions» espanyol no ha comparegut cap vegada al Congrés espanyol per

donar explicacions. És clar que els molesta, jo ja ho entenc, i que per vostè, això que per a qualsevol demòcrata que estigui, diguem-ne, avesat a la democràcia, és normal, a vostè li molesti solemnement.

Doncs, miri, el país que anem a fer es basarà molt més en la democràcia del que és el model espanyol –molt més. I la rendició de comptes i la transparència i el fet que el Parlament mana passaran com a prioritat del sistema i l'arquitectura de política de la Catalunya del futur, molt més del que no podem fer ara. Per tant, s'hi vagin acostumant, perquè això és el que ve.

Ja ho sé que vostès es bunqueritzen i a Madrid intenten, via directa o via indirecte, fer alguna mena de coses similars al que algú n'ha dit «cop d'estat» en determinats partits, per aconseguir els efectes sense haver de passar pel Parlament.

Però vostè crec que això ho ha exagerat molt, ha arribat a dir, fins i tot, que hem deixat sol el Govern d'Espanya, que ens està volent ajudar. Pobret! Ostres!, em fa pena i tot! Pobre Govern d'Espanya! Li he..., no ho sé, eh? Jo quan vaig anar a veure el president Rajoy i li vaig presentar aquells quaranta i escaig punts, després que el president Mas... –quaranta-sis, si no ho recordo malament, més un de més, quaranta-sis i un–, després dels vint-i-tres punts que li va presentar el president Mas..., cregui'm, cap, cap, cap.

Això és ajudar Catalunya? Realment, això és ajudar Catalunya? Vostè creu que la gent, diguem-ne, és curta? Vostè creu que la gent, que està veient un president de la Generalitat que presenta vint-i-tres punts, que no..., fins i tot estan, diguem-ne, basats en el projecte polític de la majoria, sinó que tenen el suport, fins i tot, dels lobbys empresarials, alguns estan més propers a vostès que a nosaltres, i que diuen: «Escolti'm, aquests punts s'haurien de complir.» I que quan hi vaig jo els amplio a quaranta-sis, i que tots són d'una sensatesa..., perquè, en part, pertanyen a promeses o a acords o a lleis que no s'apliquen, i que no se'n compleix, cap, i vostè té la barra de venir aquí a dir que Espanya està intentant ajudar els catalans! Però què s'ha cregut que som? Que som uns nens de P3? (*Ria-lles.*) Que no sabem llegir les coses com són?

Vostè com qualificaria que, de quaranta-sis punts, alguns d'ells d'obligat compliment, perquè són lleis espanyoles aprovades, no se n'hagi atès cap? Ho qualificaria d'ajudar? Doncs, miri, com deia el senyor Turull, millor que no ens estimin gaire, perquè si aquesta és la seva noció d'estimar-nos o d'ajudar-nos, ja sabem quin és el futur que ens espera: negre.

Per tant, no faci..., no exageri. Ja sé que li fan fer un paper que ara, quan hi hagi govern, tot s'arreglarà: un govern que segur que hi haurà el senyor Mariano Rajoy, que fins i tot podran arribar a fer quadrar el PSOE, que Ciutadans tornarà a pactar amb vostès..., tot això. I li han fet dir, o li deuen haver fet dir, que el Govern d'Espanya vol ajudar els catalans. Miri, ajudar es demostra amb l'ajuda, i vostè és incapaç de posar una sola ajuda genuïna del Govern espanyol, que no sigui la de deixar-nos els nostres propis diners. Això no val, això no compta com a ajuda, no l'admetem com a ajuda.

Digui'm una sola ajuda que hagi posat el Govern d'Espanya en els catalans. Em conformaria que fos els compliments d'allò acordat, d'allò anunciat i d'allò aprovat. Fixis, ja no li demano gaire cosa més. Per exemple –li'n dono una idea–, el Corredor Mediterrani; per exemple, la disposició addicional de l'Estatut –per exemple–; per exemple, el zero..., la casella de l'IRPF i les ONG; per exemple, les beques, la gestió de les beques. Tot això.

Li dono exemples que no han de canviar cap..., res, no han de tocar ni una coma de la Constitució, eh? No han de canviar cap llei, eh? Han de fer una cosa que vostès reclamen als altres, que és complir les lleis. Em pot posar algun d'aquests exemples, perquè pugui acreditar una mica més enllà de la propaganda que el Govern d'Espanya està ajudant als catalans? Perquè sap vostè que això no és cert de cap manera.

Del deute, ja n'he parlat; del finançament, també. Vostè parlava que, en fi, ha fet un reguitzell de retrets, que si no sé què, que si..., i no passa res, anava dient, i no passa res. Doncs, miri, sí que passa –sí que passa. Passa que aquí tenim Govern, vostès no. Passa que aquí tenim projecte, vostès no. Passa que aquí ens recuperem millor que a l'Estat espanyol, com he dit, amb les dades de l'atur, i vostès no. Passa tot això. S'imagina el que podríem fer de disposar de les eines d'un estat que no ens anés, com a mínim, a la contra en tots aquests àmbits? Doncs, segur que aniríem molt millor i que la gent que ho passa malament en aquest país li estaria agraïda.

Hi ha una cosa que no li admeto..., dues coses. Vostè ha parlat de l'independentisme com una forma de vagància. (*Veus de fons.*) O poder ho he entès malament... –disculpi, doncs–. Sí, vostè ha dit..., si no ha dit «vagància», eh? Ha parlat de «vagància», jo he entès «vagància». No ho sé, si no ha dit «vagància»..., o, en tot cas, ens ha acusat de ser «vagos», vaja, d'alguna manera. D'acord, bé. Hòstia... –perdoni! (*Rialles i aplaudiments.*) Disculpi, disculpi... (*Remor de veus.*) Disculpi, demano excuses, perquè no era el meu...

La presidenta

Si us plau...

El president de la Generalitat

...però és que m'ha sortit del cor, perquè, sap què se m'ha aparegut quan ha parlat de «vagància»? (*Pausa.*) El senyor Mariano Rajoy. (*Rialles.*) Se m'ha aparegut de cop, i he dit, ostres!, he vist la imatge... (*persisteix la remor de veus i aplaudiments*), del senyor Mariano Rajoy en aquell moment...

La presidenta

Si us plau.

El president de la Generalitat

...i m'ha sobtat tant que se m'ha escapat una paraula que no se m'havia d'haver escapat i per la qual demano...

La presidenta

Procurem mantenir les formes, si us plau.

El president de la Generalitat

...honestament, sense ironia..., demano perdó. (*Veus de fons.*) No, no... Honestament, no ho volia dir, i ja està, i no, no... Però hi ha una cosa que sí que és més feridora.

Miri, jo ja li admeto que vostè ens associï a gent que no treballa, però vostè ha dit, ha parlat d'«autisme polític». No faci servir, si us plau, situacions, diguéssim, de persones que ho passen malament per desqualificar l'adversari. No ho faci servir. (*Aplaudiments.*) Perquè, és clar, quan vostè utilitza aquestes paraules, que hauria de ser conscient del mal que fan a les famílies que tenen un familiar, o fins i tot, sense ser familiar, companys de classe que tenen a classe una persona autista, o gent que està dedicant-se a empreses del tercer sector, i entitats del tercer sector que estan ajudant a una de les, diguem-ne, situacions més difícils que hi ha per a una família. Quan sent d'algun representant polític banalitzar i utilitzar això com un insult, no aixequem –no aixequem– la categoria del país. Per tant, no li ho admeto. Sé que vostè no ho ha fet amb mala intenció. Ho sé. Però, justament per això hem d'intentar ser curosos, quan diem les coses. I que això no..., hauríem d'eradicar aquest tipus d'expressions del vocabulari de la política i dels retrets.

I, finalment, vostè demana acord, demana que fem una proposta, no?, de reforma de la Constitució. Bé. Primer, ens demana una cosa que no portem al programa electoral. Ja té valor, això, eh? Però, vaja, miri, ja em va bé, perquè així jo li demanaré, a vostè, coses que vostè no porta al programa electoral i no em podrà dir que és incoherent. Vostè ens demana una cosa que no portem al programa electoral, que és reformar la Constitució. Ens demana, fins i tot, que fem una proposta. Sap què passa? És que ja la vam fer –és que ja la vam fer. I sap què van fer, vostès, quan vam fer la proposta? Es van dedicar a recollir firmes en contra d'aquesta proposta. És més, fins i tot en contra de Catalunya, explícitament. Perquè hi ha documents –hi ha documents–: «Echa una firmita aquí contra Catalunya». I això no m'ho invento, i això està perfectament documentat.

Vam fer una proposta, que ens va costar molt, per cert, internament. Crec, fins i tot, que hi va haver una crisi de govern per aquesta qüestió, que vam haver de lluitar molt perquè els ciutadans de Catalunya poguessin estar-hi d'acord, que vam haver de lluitar molt al Congrés dels Diputats per acceptar, fins i tot, el ribot del senyor Alfonso Guerra, que era una humiliació, i que malgrat això ho vam posar a referèndum i es va guanyar, i, sap què va passar, després de tot això? Que les seves firmes van valer més que els nostres vots. I això és el que nosaltres no estem disposats a tornar a fer. (*Forts aplaudiments.*) No? No hi passarem, per aquí –no hi passarem. Això sí que és la sinya, senyor Albiol!

I, per tant, finalment, vostè ens parlava d'estat de dret. Estat de dret, quin? El de l'operació Catalunya? El dels fiscals que afinen al so del Govern? El que persegueix gent per les seves idees? El que porta davant dels tribunals el president, la vicepresidenta i dues conselleres, dos consellers, per haver posat les urnes? És això, l'estat de dret que vostè ens presenta? (*Remor de veus.*) Doncs, li diem que no. Aquest estat de dret no només no ens interessa, sinó que el volem superar amb nota. (*Alguns aplaudiments.*)

Senyors de la CUP... He passat del senyor Albiol als senyors de la CUP; bé, podem fer una pausa, eh? (*Rialles.*) Senyor Albert Botran, jo li agraeixo la seva reivindicació d'un dret democràtic fonamental, el dret a decidir, dret a l'autodeterminació, el dret que va ser ratificat per les urnes i que, per tant, ens avala d'una manera inequívoca perquè aquest Parlament culmini el procés cap a la independència. Ho vaig dir amb rotunditat, ho torno a repetir: és la nostra feina, és el nostre mandat i d'aquí no ens desviarem. No només perquè hi ha una convicció, sinó, com vostè molt bé ha dit, perquè hi ha un mandat.

I celebro que vostè hagi parlat també de les excepcionalitats, perquè les excepcionalitats van presidir també la meua intervenció de fa una setmana, que ens porten a buscar una solució excepcional als problemes d'un país que ja no pot esperar més, perquè vol dir que hauria de fer esperar la gent que ho passa pitjor. En aquest sentit, senyor Botran, senyor Salellas, amb moltes de les coses que vostès han dit jo hi estic d'acord, amb d'altres no; però sí que estic d'acord amb una de bàsica, que potser la corregiria una mica. Vostè, senyor Salellas, deia que hem impugnat el règim del 78, si no ho recordo malament. És més, jo diria que se l'han impugnat ells mateixos, perquè se'ls ha quedat als dits, se'ls ha quedat a les mans.

De fet, avui mateix, si no ho recordo malament, el CIS ha fet pública la seva darrera edició, i situa ja com a preocupació dels ciutadans espanyols la manca de govern. Sap què vol dir, això? Que el règim del 78 s'ha acabat fa temps. Però s'ha acabat sol, ha anat passant a millor vida per culpa de la inacció, per culpa de les contradiccions, per culpa de la corrupció, per culpa també de la incapacitat de donar respostes polítiques a problemes polítics i per culpa d'haver-se desconnectat –ells sí– de la ciutadania.

És clar, ja he dit abans, en resposta a un altre grup parlamentari: estem en contra que els qui més tenen paguin més? No hi hem estat mai, en contra; de fet, ho apliquem –de fet, ho apliquem. Ara, hi insisteixo, la gran fortuna que hi ha en aquest país es diu «Estat espanyol». I no tenim, per desgràcia, una pressió fiscal baixa, perquè si la tinguéssim baixa voldria dir que podríem recórrer molt. Però no ho tenim, això, perquè hem arribat a tocar os i perquè sabem que, per més que fem equilibris, al final no arribem al cap del carrer, perquè topem amb la mateixa realitat. Aquests 11.500 milions d'euros que jo li he descrit, cregui'm, no s'aconsegueixen tocant mig punt, un punt, no sé quina franja de l'IRPF autonòmic, no, i ho sabem. No ens enganyem: el problema és tan gros que cal que hi hagi propostes de la mateixa envergadura.

Discutim el concepte? No el discutim, el concepte, és clar que no. És que no només no..., és que l'hem posat en pràctica! És que aquest país... És clar que té raó vostè quan diu que el 70 o el 80 per cent de la gent està d'acord que paguin els que més tenen, no més faltaria!, perquè vol dir que hem fet bé les coses, que hem educat bé la gent. Vol dir que un país que pensa això és un país decent, és clar que sí. És un país que no empara la corrupció, que no diu: «Home, han enganxat aquell, que burro, perquè l'han enganxat», o: «Jo, si estigués al seu lloc, faria el mateix.» No, és un país que diu que hem de fer un país net, hem de fer un país en què hi hagi un esforç fiscal ben repercutit i que aquells que més tenen més paguin. Estem d'acord amb aquest principi; però també estem d'acord si hi ha marge o no n'hi ha, i també estem d'acord que el problema no el tenim aquí, el problema principal d'aquest país es diu «espoli fiscal». Amb tota la rotunditat, ho dic.

I ho dic així perquè crec que és aquí on hem de destinar els esforços dels propers mesos. Si volem construir una república, si volem construir un estat independent, hem de tenir clar no com gestionarem les engrunes d'un tram autonòmic, d'un impost que ja no dona més de si; no, no, com gestionarem els recursos que fan el conjunt dels catalans i catalanes. Amb dues mirades: la mirada cap endins, és a dir, com la redistribuïm millor, i la mirada cap enfora, perquè vostès també estan d'acord –i vostès sempre n'han parlat i nosaltres també, i més gent en aquesta cambra– que no ens desentenem del món,

no ens desentenem d'Espanya, no ens desentenem del món i de la gent que ho passa pitjor; estem disposats a ser solidaris, estem disposats a contribuir al desenvolupament d'aquelles regions, les més properes, i també d'altres parts del món, que necessiten l'ajuda dels països més pròspers, com ho pot ser Catalunya. És clar que hi estem d'acord, però ho hem de fer un cop tinguem les eines i tinguem els recursos per fer-ho possible. La resta, amb tota honestat, crec que dóna tan poc marge que no ens hi hauríem d'entretenir massa temps.

Finalment, senyor Turull... (*Veus de fons.*) No, no el penso pas contradir. (*Rialles.*) Simplement agrair-li les seves paraules; crec que és de cortesia, d'educació, i, a més a més, ho faig amb molt de gust, perquè ha dit... Amb totes les coses que ha dit hi estic d'acord, i, a més a més, crec que ajuden a completar el relat que Govern i grup parlamentari..., perquè aquest és un govern que es recolza en un grup parlamentari molt nombrós, en aquest Parlament. Sí, per si sol no té majoria absoluta, però és un grup que més que duplica els diputats del segon grup, per tant mereix també una consideració; que és un grup de gestió interna admirable; que el Govern en té sort, i jo en tinc sort; que, a més a més, sap fer allò que jo reclamo a l'Estat espanyol, que és la gestió de la complexitat, i que dóna suport a un govern des del compromís al convenciment de la transcendència i l'excepcionalitat que tenim al davant i d'una manera molt no només lleial, sinó solidària.

El que vostè diu ens anima a continuar, ens anima a estendre la mà a tots els grups que puguin superar la vergonya de coincidir amb gent amb qui no anirien potser a fer altres coses. Crec que ho hem d'intentar. Aquest ha estat sempre l'esperit amb què jo he vist sempre Junts pel Sí i crec que Junts pel Sí neix així, fa política així i invita la resta de la gent a fer política d'aquesta manera.

Senyores i senyors, moltes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president. (*Pausa.*) Atès que el president ha intervingut durant seixanta-sis minuts, donarem onze minuts per cada grup parlamentari. En primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Silenci, si us plau.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor presidente, en primer lugar me gustaría decirle que creo que un debate de política general requiere una respuesta individual a cada uno de los portavoces de la oposición, y me habría gustado poder tener este debate. Pero, en cualquier caso, seguro que encontraremos tiempo para poder hacer contraste de ideas.

Usted habla de que mi discurso es prefabricado. Yo tengo muchos defectos, pero es que yo nunca he leído un discurso escrito. Tengo..., me da por ahí; o sea, lo suelo adaptar en función de lo que usted dice. Y creo, sinceramente, que su réplica sí que estaba un poco prefabricada, porque me ha puesto a mí condiciones que yo creo que se corresponden más con los discursos de otros grupos de la oposición.

Además quizás su réplica, no sé si estaba prefabricada, porque suena un poco feo, pero sí que estaba pensada, porque me ha criticado que yo le haya dicho que su discurso es por igual triunfalista y victimista, me lo ha echado en cara, y resulta que ha hecho una réplica por igual triunfalista y victimista. Porque es que es lo que ustedes hacen. Sí, sí: son capaces de hacer dos cosas a la vez. (*Remor de veus.*) Ustedes son capaces de votar una cosa en Madrid y presentar un recurso de inconstitucionalidad aquí en el Parlamento. ¿Cómo no van a ser capaces de hacer triunfalismo y victimismo? (*Aplaudiments.*) Son unos *artistas* de esto, de decir una cosa allí y hacer otra cosa aquí.

Triunfalistas con lo bueno y victimistas con lo malo. Triunfalistas con los datos buenos, como si fuera todo obra suya, como si fueran ustedes los mejores gestores del mundo, y victimismo con aquello que es malo. La culpa *siempre* es de los demás. Yo le he dado..., incluso la oportunidad, casi el *ruego*, de decir: por favor, salga usted aquí y reconozca en algo que se han equivocado, alguna cosa que hayan gestionado mal. Y la verdad es que ha dejado usted pasar otra oportunidad de reconocer *algo*, un pequeño ápice de autocrítica que nos haga pensar que ustedes, además de estas capacidades de

hacer discursos triunfalistas y victimistas, también pueden hacer una pequeña parte de autocrítica.

Respecto a los datos, usted no ha rebatido ni uno solo de los datos que yo le he dicho; ni uno solo, ni uno. De hecho, los pocos a los que se ha referido de mi intervención los ha dado mal para poderlos rebatir. Se ha hecho un poco el despistado, esta vieja táctica de: «No me acuerdo muy bien si me ha dicho... ¡Ah!, me ha dicho esto.» No. Yo le he dicho una cosa que usted no me va a poder rebatir, y es que con usted de presidente hay más embajadas y hay más barracones. Y eso es verdad. Y usted se ha tenido que ir al año de Montilla o no sé dónde. (*Aplaudiments.*) Es verdad. Y muchísimos datos más en cuanto a educación que le pasaré, porque evidentemente, al no disponer de un turno entero, pues, no tenemos tiempo de ir rebatiendo uno por uno. Pero ni uno solo de los datos ha sido usted capaz de rebatir.

Después, respecto a la lengua, no, no, no renunciamos –no renunciamos. Lo que pasa, que en un debate de política general tenemos mucho más programa, nosotros, que esto. Yo solo le digo que me encantaría, de verdad, que en el futuro los niños catalanes tuvieran las mismas competencias lingüísticas que el *president* Mas, porque yo cuando le veía hacer una rueda de prensa con esa soltura en catalán, en castellano, en inglés y en francés, yo pensaba: «Eso es lo que me gustaría a mí para los niños catalanes en la escuela pública.» Pues, ese sistema trilingüe que ha tenido el señor Mas y que tan buenísimos resultados le ha dado es lo que a mí me gustaría implantar en las escuelas públicas catalanas. Sé que usted no está de acuerdo, pero yo creo, sinceramente, que estudiar en tres lenguas es mejor que estudiar solamente en una.

Después, usted, me ha parecido entender como que criminalizaba o ridiculizaba que nosotros seamos capaces de llegar a acuerdos con el PP y con el PSOE. Ha hecho ha sido una especie de broma... No, no, quiero *reivindicar* nuestra capacidad de llegar a acuerdos con partidos diferentes, y lo vamos a seguir demostrando (*aplaudiments*), sí. Porque la nueva etapa política pide acuerdo y pide consenso y pide unión, no lo que ustedes están planteando. Y además sabe ¿por qué? Porque nosotros centramos siempre los acuerdos en una cosa: no en el reparto de sillas o en taparse cada uno sus asuntos, como han hecho ustedes toda la vida, pactando con el PP y con el PSOE en Madrid, no, no, sino en el contenido. A mí sinceramente que usted me eche en cara que somos capaces de llegar a acuerdos con el PP y con el PSOE, un partido que es capaz de estar, hasta hace cuatro días, pactando con el PP y que ahora está con la CUP, pues, deje que me sorprenda un poco, ¿no? (*Aplaudiments.*)

Por supuesto, hay un tema que a usted le incomoda sobremanera, y es que no..., no quiere hablar, evidentemente, que es la corrupción –la corrupción. ¿Usted ha dicho alguna medida para luchar contra la corrupción? Luchar contra la corrupción. No aplicar la ley de transparencia, no: luchar contra la corrupción. ¿Qué le parece la prohibición de indultos a políticos corruptos, que se han beneficiado ustedes y en su partido? ¿Qué le parece la eliminación de aforamientos? ¿Qué le parece que dejemos de elegir nosotros a los jueces del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña? ¿Qué le parece? Lo digo porque llevamos mucho tiempo proponiéndolo, aquí y en Madrid, y lo vamos a seguir proponiendo y ustedes van a tener oportunidades de demostrar qué es lo que le parece.

Después, el tema de gestión: ninguna autocrítica. No ha hablado de la línea 9 del metro, no ha hablado de ATLL, no ha hablado del canal Segarra-Garrigues. ¿Qué va a hacer usted con esto? ¿Qué podemos esperar los catalanes? ¿Cómo lo van a gestionar?

Y después respecto al modelo, usted no habla de modelo fiscal, usted no habla de modelo de políticas activas de ocupación. Lo único que hace es hablar –que es importante– de tema de presupuesto. No habla de cómo va a solucionar la deuda; se ha tenido que ir a que el *tripartit* generaba más. Sí, sí, ¡si lo hicieron muy mal, pero es que ustedes lo están haciendo peor! ¿Cómo van ustedes a gestionar esto? No habla, porque yo creo sinceramente que es que no tienen modelo más allá.

Un ejemplo, de verdad, que me ha parecido absolutamente paradigmático. Usted se ha, casi..., bueno, se ha encendido hablando de la reforma electoral que dificulta el voto desde el extranjero, ¿verdad?, el voto robado, en la primera intervención. Sí, sí, y los problemas que hay para votar desde el extranjero. ¿Usted sabe quién apoyo la reforma de la Ley electoral del año 2010, que puso todos los impedimentos? ¡Convergència i Unió en el Congreso de los Diputados, por favor! (*Aplaudiments.*) Es que ya, de verdad...

Yo creo que Cataluña merece otro proyecto, porque ustedes no tienen un proyecto más que la independencia, y no saben explicarlo, porque les sacan a ustedes del victimismo y no saben explicar qué proyecto quieren para Cataluña. Yo quiero para Cataluña un proyecto serio, sensato e inclusivo. Y nosotros –se lo he dicho muchas veces– desde la oposición nunca le vamos a pedir cosas imposibles, nunca, porque sabemos lo difícil que puede ser gobernar. Pero queremos un proyecto que vuelva a levantar Cataluña, no un proyecto que se dedique a separar Cataluña. Queremos un proyecto para que Cataluña tenga una administración pública al servicio de la ciudadanía, no de una ideología o de un partido político. Queremos una Cataluña donde las políticas se juzguen en función de si son buenas o malas, no en función de si las hacen ustedes son buenas y si las hacen allí son malas. Queremos un proyecto que cumpla los principios europeos de solidaridad, de unión, de igualdad, de respeto a las leyes democráticas, de respeto a la justicia; no queremos un proyecto que rompa esos principios y que, además, nos saca de Europa, como el que ustedes proponen. Queremos un proyecto, para Cataluña dialogante, dialogante con el resto de administraciones públicas, y que genere consensos dentro de Cataluña. Queremos, además, un proyecto que sea capaz de liderar las reformas de toda España, no que critique lo que ustedes han estado votando toda la vida en Madrid.

En definitiva, yo se lo quiero resumir en una frase: yo quiero que Cataluña vuelva a recuperar la admiración que siempre ha tenido en el resto de España. Y le voy a contar una anécdota, que ahora sí que creo que tengo tiempo, de cuando yo era pequeña y veía Cataluña desde fuera. En el año 92, que yo tendría, pues, once años, había un debate sobre si íbamos a ser capaces de organizar unos juegos olímpicos, unos juegos olímpicos que se celebraron en Barcelona. La gente dudaba: «Pero ¿seremos capaces de asumir un reto de estas características? ¿Seremos capaces de quedar bien delante del mundo, con este reto?» Y me acuerdo que yo estaba en Jerez de la Frontera, pero que un señor mayor que era profesor dijo: «Lo harán los catalanes. Lo harán bien.»

Esa admiración, que no me la tiene que explicar nadie, que yo la he vivido, es la que a mí me gustaría recuperar para Cataluña. Y me siento muy orgullosa de ser hoy en día también una ciudadana catalana. Y me siento muy orgullosa de poder tener algún día hijos que serán catalanes. Muy orgullosa. Y no tendrán que renunciar a ser españoles ni europeos. Y no tendrán que avergonzarse de otras identidades, como puede ser la andaluza, como puede ser la de sus abuelos, que son de Castilla. Ese es el proyecto que nosotros queremos para Cataluña.

Y queremos tanto a Cataluña –tanto a Cataluña– que nos preocupa muchísimo lo que ustedes están haciendo con ella –muchísimo. Y esa admiración no se recupera con órdenes. Esa admiración no se recupera con campañas que dicen que la España subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva, como han hecho ustedes. Esa admiración, ese respeto que yo he vivido desde fuera y desde dentro es el que tenemos que recuperar entre todos.

Y ustedes niegan que haya cualquier alternativa. Ustedes dicen que la única alternativa es declarar la independencia, un proyecto que no cumple con ninguno de estos parámetros que nosotros pensamos que son fundamentales. Pero, esto, ustedes lo van alargando, y otra vez han vuelto a la casilla de salida del referéndum y del 9-N. Volveremos a escuchar otra vez muchas consignas. Pero cuando se les acaben las prórrogas que ustedes se autoconceden, cuando ya no puedan alargarlo más, cuando, como decíamos hoy, tengan que mirar al espejo o incluso mirar por detrás del espejo, ahí tendremos que construir una alternativa.

Y le digo: cuando ustedes hayan quemado todas las naves, cuando ustedes hayan roto todos los puentes, cuando ustedes hayan pasado todos los límites, esa alternativa, ustedes serán los únicos que no podrán liderarla.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, espero encertar el to, però volia començar amb dos –potser la paraula és molt gruixuda, però...– com adjectius.

Una. Com vostè és relativament nou a la plaça, potser encara no sap que el Govern és el que entoma les crítiques que fa l'oposició. I aquesta norma bàsica convé tenir-la present, perquè a vegades sembla com que s'enfadi, «què em vénen a dir, aquesta gent?» No, és que és el que venim a fer aquí, a controlar el Govern, i aquest és un debat sobre l'orientació política del Govern.

Dos. A mi, jo tinc la sensació, però veig que no estic sol, perquè la senyora Arrimadas també li ho diu..., acostumi's a respondre el que li diem, no el que podríem haver dit, o el que potser a vostè li aniria bé que haguéssim dit per al seu fil argumental. Perquè a vegades ens podem equivocar, i si ens podem equivocar, la rectificació ja la té, la meva; jo només he dit que hi havia el mateix nombre de barracons, però no, n'hi han cinquanta-tres menys en sis anys. El felicito, però diríem que caldria progressar una mica. Té tota la raó. Però jo no he dit que n'hi haguessin més, no, he dit els mateixos. N'hi han cinquanta-tres menys, bé. L'he felicitat perquè diu que volen contractar dos mil mestres. No li he dit que des que governen n'hem perdut set mil, de treballadors en el sector educatiu català. Però..., vull dir, que no es posin així.

I tampoc no s'enfadi si li dic que deixem gent enrere, perquè, primer, quan dic «deixem», dic tots. I per desgràcia..., no, no, i per desgràcia és que a Catalunya hi ha centenars de milers de persones que hem deixat enrere i que no han trobat el suport, l'escalf, l'ajuda, l'acompanyament de les institucions i, també, i en primer lloc, del Govern de Catalunya. Això és així. Però no és que ho digui com a crítica, jo el que vull situar és que la principal prioritat del Govern hauria de ser la crisi social i em sembla que no l'és. I no s'ho prengui malament. A vegades l'he vist una mica, no ho sé, com tens. Després he pensat: «Jo em pensava que qui tenia més problemes aquí avui era jo», però veig que potser no. (*Rialles.*) I he pensat: «I quin pot ser? No deurà ser que demà volen votar una cosa que saben que no podran fer?» I això deu posar molt neguitós.

Coses que han anat sortint. Escolti'm, quan li dic «deixar enrere», és veritat que hi ha hagut una crisi econòmica, és veritat que hi ha una situació fiscal i econòmica perjudicial per a Catalunya... Però, miri, la despesa social per persona està congelada a nivells de fa onze anys, i això és així. Es critica el tripartit per la seva despesa, però es tendeix a oblidar que en molt pocs anys vam haver d'entomar el creixement de la població amb gairebé un milió i mig de persones. I això requeria un esforç especial. I això està en la...

Ara, vol discutir deute, i dèficit, i tot això? Doncs, bé, anem a la cosa dels cartellots. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Deute de la Generalitat. Governos d'entesa: sí, creixement important. Ara, a partir del 2011, doncs, escolti, es dispara. Què vol que li digui? I me n'han fet una altra. Increment anual mitjà. Governos d'entesa: 3.528; governos de Convergència, de Junts pel Sí: 6.832. Bé, és això, no, no, jo ja no li dic...

Una altra dada que tampoc sembla agradar-li. Temps estimat en nombre d'anys per atendre les persones en situació de dependència: Catalunya, deu anys, com Canàries. Escolti, potser la xifra..., no és de la Campalans, eh?, és d'una associació estatal de directors i gerents de serveis socials, l'Observatori Estatal per a la Dependència. Escolti, jo què vol que li digui. Digui'm si m'he equivocat, i jo amb molt de gust rectifico.

Baix Penedès: té vostè raó, unes de les mancances fonamentals vénen per l'actuació del Govern d'Espanya. Ara, n'hi han algunes que depenen de nosaltres, per exemple, el Logis Penedès. La mateixa empresa pública de la Generalitat, CIMALSA, diu que es podria executar entre un 15 i un 20 per cent, però que no es fa i que està aturat. Bé, hem de fer-ho.

Més coses que volia dir-li. Escolti'm, és o no és veritat –i segur que la consellera no ens enganya– que hi han 4.732 places de residència i centres de dia buides? Això són les dades del Govern, no s'enfadi quan les hi donem, si són les seves!

Jo el que li voldria és dir, un altre cop, perquè vostè diu: «És que si haguéssiu aprovat els pressupostos...» Miri, no ens torni a retreure que no aprovéssim uns pressupostos que vostès no van voler negociar amb nosaltres! Li van fallar els socis i vostè s'encaparra a mantenir-los, però això és cosa seva, no nostra. (*Alguns aplaudiments.*)

I diu i té raó: «L'Estat, el Govern d'Espanya no ens ajuda, o no ens ajuda prou, o a vegades ens perjudica.» I li diu al senyor Albiol: «¡No me ayudes más!, ¡no me ayudes más!» Molt bé, ara, si això és així, com pensem canviar-ho, què pensem fer per tenir una dinàmica de..., no dic..., en fi, de diàleg, positiva que permeti avançar en algunes coses? I jo em permeto dir-li, president: amb l'amenaça d'un referèndum unilateral a data fixa no recuperarà una bona relació amb el Govern d'Espanya. Només li dic això, no, no... I, per tant, si tantes coses depenen d'una bona relació, entestar-se a tenir-la dolenta, doncs, no em sembla que estigui ben afinat.

Després el senyor Turull se m'enfada perquè diu: «Li ha dit Superman.» No, li ho diré d'una altra manera: vostè ha plantejat un programa per a deu anys, però el Govern durarà com a molt deu mesos. Per això em sembla de superheroï, què vol que li digui, és així. (*Alguns aplaudiments.*)

I m'ha preocupat una cosa, i ho dic com a reflexió a tothom, i no projectada necessàriament com a crítica al Govern. Sempre hem tingut una vocació d'excel·lència, a Catalunya, i ens comparem, i vostè ho ha fet amb orgull i segurament amb raó amb referència a l'escolarització de nanos fins a setze anys i es comparava amb Dinamarca. I m'ha agradat molt. El que passa és que la majoria de comparacions que sentim són amb la resta d'Espanya. I jo llavors ja me'n malfio una mica, perquè si el nostre consol és comparar-nos amb alguns que no estan tan bé, home, nosaltres sempre ens hem de comparar, en aquest cas..., i per això el felicito, per la comparació danesa.

Hi han coses que no van prou bé. Vostè ha parlat de l'FP dual, és veritat. Però, per exemple, per agafar un exemple molt concret: es va crear un centre professional sobre l'automoció que va costar 21 milions d'euros i està pràcticament sense activitat després de dos anys. Per tant, hi han coses a millorar. Les crítiques només són estímuls perquè el Govern ho faci millor, perquè si el Govern ho fa millor, no només és millor per al Govern, sobretot és millor per al país, que és el que efectivament ens congrega aquí.

Després, hi han algunes coses que ens preocupa la seva situació, no? El tema del sistema d'emergències. Home, hi ha un risc de col·lapse perquè se'ls demana molt i se'ls dóna, a vegades, ben poc. Però no només en aquest. El meu portaveu de cultura m'ha criticat durament perquè no he fet servir..., no he parlat de cultura. (*Remor de veus.*) No, no..., sí, sí, m'ha donat una fitxa. No, ara no despistis. I la fitxa és una declaració del conseller Santi Vila, i el conseller Vila, en una compareixença va demanar suport a la Comissió de Cultura; diu: «Perquè es conjuri a ajudar la conselleria per incrementar els pressupostos. Si no, hi ha risc que l'ecosistema cultural català col·lapsi.» Jo sóc una mica més optimista que el conseller perquè em sembla que l'ecosistema cultural català té molta vitalitat, però, certament, hi han coses encara a fer, fins i tot en aquells terrenys com en el de cultura, en què hi han punts de coincidència molt amplis.

S'ha parlat del lideratge del Govern. I, en fi, jo no vull discutir-li-ho. Efectivament, vostè va convocar una cimera d'habitatge, i una segona, i la consellera ha treballat moltíssim, no li... Ara, reconeguem, per exemple, que és una cimera que li van suggerir els ajuntaments. A nosaltres ens fa moltes vegades la impressió que els ajuntaments, com que entomen en primera línia la majoria de problemes de la gent, moltes vegades se senten desemparats, i per això diuen a la Generalitat: «Per favor, actua.» Nosaltres li demanem que ens anticipem a les coses. Per exemple, en política industrial, certament estem ara una mica millor que fa uns mesos. Però hem de reconèixer, també, que és que la iniciativa l'han pres gent que ha vingut a reclamar aquest lideratge a la Generalitat i al seu president. En polítiques socials, també. A nosaltres ens va agradar molt el Ple de pobresa, perquè potser la presència d'entitats ens va forçar a centrar-nos en el tema; no podíem fer davant d'ells grans discursos, perquè es coneixen bé el pa que s'hi dóna. Per tant, moltes coses que fem, i no només el Govern, els grups parlamentaris també, són altres que ens hi inciten.

Després, vostè... Altres temes. Bé, el tema de la paritat en el Govern; seguim amb un dèficit de dones com a alts càrrecs de la Generalitat. I jo crec que val la pena que ens ho diguem. En el seu cas perquè els nomena, i els altres perquè el volem ajudar en aquest camí.

I acabo amb un tema que algú dirà: «Ui!, i per què et fiques amb això?, què és aquest embolic?», però, com vostè ho ha dit, i a mi m'agrada que els debats siguin sobre els temes que es susciten..., sobre qui ha de governar, o no, Espanya.

Miri, *la culpa era muy negra y nadie la quería*. Això és una dita que explica moltíssimes coses en política i a la vida. Realment, nosaltres potser no haurem acabat fent tot el que podem per canviar de govern, però, i els altres?, i vostès?, i els de més enllà?; tots encaparrats a posar condicions impossibles, i finalment, potser, ens trobarem tots plegats amb la pitjor de les solucions.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. A continuació, té la paraula el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. En primer lloc, li vull agrair el to, al president, de les respostes; vull dir, ha estat interessant. A mi, per això, m'ha fet recordar, aquesta qüestió del grup parlamentari i el president, no?, el *poli bueno* i el *poli malo*.

Avui Turull és el *poli malo*, normalment és el *poli malo*. En Turull deia no sé què de la politiqueria i la sanitat. Si vol parlem de la politiqueria i de la sanitat. A mi no..., bé, avui era un dia de parlar d'altres coses, però què?, hem de parlar de la seva participació personal i concreta per amagar l'informe que implicava Xavier Crespo en la desaparició de 2,4 milions d'euros? Si vol parlar de politiqueria a la sanitat pública, parlem de politiqueria a la sanitat pública, i si no tenim temps de continuar el repto aquí –agafi l'agenda– a estar una hora vostè i jo parlant de sanitat, amb documents a la mà, i veurem vejam què és més delictiu. Aaah!, en fi... Ah!, i si vol saber i parlar de privatitzacions, concerts, públic i privat, li recomano que es documenti, perquè cal parlar amb seriositat del tema sanitari. I, per tant, no ho sé, pot llegir-se els documents sobre privatització i mercantilització de la sanitat pública del Grup de Recerca en Desigualtats, de la Universitat Pompeu Fabra, que descriu perfectament quins han estat els mecanismes per mercantilitzar la sanitat catalana, i el seu partit té molt a dir en tot això –o el seu ex-partit, o ja no ho sé.

Sobre l'educació, l'educació pública. És veritat, jo puc venir aquí i dir-li allò de Laos, i segurament en l'informe està clar que no funciona *tot* malament, que *tot* cau a trossos. Jo hi estic d'acord. Però hi han coses que funcionen molt malament. Vostè ha vingut aquí a dir les que funcionen bé i jo he vingut a dir aquí les que funcionen malament –d'això es tracta una mica, no?

Però sí que és veritat que podríem anar una mica més enllà i dir: «Escolta'm, en comptes d'estar aquí barallant-nos grups parlamentaris i tal, podríem deixar que sigui la mateixa comunitat educativa, que siguin els mateixos professors, els alumnes, qui debatin, amb temps», més enllà d'aquesta politiqueria, per dir-ho d'alguna manera. I vostè avui al seu discurs ho ha dit: «No, és que hem implementat un procés de participació.» Clar, a mi aquest procés de participació –ahir m'ho vaig estar mirant– em sembla un succedani de la ILP que van tombar junt amb el Partit Popular. Ja que creiem tant que la gent ha de decidir el seu futur, podríem haver deixat que la mateixa comunitat educativa ho solucionés i ho debatés; el PP i Convergència s'han posat d'acord per dir que no, però els muntem un sistema de participació. Hauria estat bo –hauria estat bo– que haguessin deixat al poble expressar-se i debatre, que crec que...

Pel que fa a les pensions, hi estic totalment d'acord: el Partit Popular és una amenaça per a les pensions, dels catalans i de tots els pensionistes d'arreu de l'Estat. Però també és veritat que tots els experts diuen que un dels principals problemes que té el sistema de pensions és l'enorme precarietat d'aquells que estan treballant i que, per tant, la precarietat fa que no puguin aportar prou per garantir un sistema de pensions. Doncs, aquesta precarietat, entre d'altres coses, ve del fet que es va fer en el seu moment una reforma laboral que, un altre cop, va fer el Partit Popular amb el concurs de Convergència i Unió. Jo hi estic d'acord, eh?, amb això que no ens ha de fer vergonya coincidir en coses amb altres, però, bé, la història és la que és.

Vostè diu que tenim un problema a Catalunya, que no tenim eines d'estat per fer segons quines coses. A mi em preocupa molt quan aquí es parla tan a la lleugera del TTIP, així, de passada, no? La suspensió..., estem parlant d'una qüestió que parla de la suspensió de la democràcia, de la suspensió de la sobirania, que si s'aprova no només el TTIP,

sinó el CETA, ja podríem anar tancant aquest Parlament demà mateix, perquè aquest Parlament no serviria per a res. Això és molt, molt, molt preocupant.

I per aquesta qüestió de les sobirania i de les..., clar, jo també recordo quan Convergència i Unió votava en contra que es fes un referèndum sobre el TTIP, ostres!, jo no me'n puc oblidar, això és memòria històrica. I, miri –i li faig una invitació, si vol–, jo, per exemple, l'11 de setembre vaig anar a una manifestació on no compartia moltes coses, però en compartia algunes altres, i hi vaig anar, i vostè també hi va anar. Doncs, miri, el 15 d'octubre hi ha una manifestació per defensar la sobirania, també, del poble de Catalunya, en contra del TTIP i del CETA. No sé si vindrà... Bé, que ho sàpiga; que ho sàpiga que hi ha aquesta manifestació al carrer.

Vaig acabant, perquè em quedo sense temps. El règim del 78. Vostè diu: «El règim del 78 s'està acabant tot sol.» No, no: el règim del 78 va començar a caure quan un munt de persones vam sortir a les places, per exemple, a la plaça Catalunya, mentre el senyor Felip Puig defensava el règim del 78 a cops de porra. El règim del 78 no cau sol; el règim del 78 també va començar a caure quan la gent va rodejar aquest Parlament mentre Convergència i el Partit Popular governaven plegats i aprovaven cosetes plegats. Per tant, el règim del 78 no cau sol.

I, per cert, i parlant del Parlament, avui, el Tribunal Europeu de Drets Humans, després que el Govern de la Generalitat, una part d'aquest Parlament i Manos Limpias, doncs, treballassin perquè hi haguessin uns condemnats pel tema del Parlament, avui, el Tribunal Europeu de Drets Humans ha posat en qüestió tot aquest procés.

Per tant, quan nosaltres abans fèiem aquesta reflexió de dir: «Estem junts, construïm junts, pensem quines coses són les que ens uneixen...», tot això que li he dit són algunes coses en què, si les debatem profundament i no busquem la dada que més ens va bé a cada un, jo crec que podem construir alguna cosa; si no, no.

I acabo i deixo a l'Àngels...

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fachin. Senyora Martínez, té quatre minuts.

Àngels Martínez Castells

Sí. Agrair-li la seva contestació, però dir-li que em sap greu que s'hagi oblidat que una part de la meua intervenció anava per les dones. Miri, des que es va analitzar la crisi de l'any 29, els efectes de la crisi de l'any 29, es va veure que els efectes de la crisi tenien, naturalment, conseqüències de classe, biaix de classe, i biaix de gènere, i que les dones tenien una gran..., eren una de les grans sofrents i pagadores dels efectes de la crisi. I quan parlo, a més a més, de les dones estic parlant de les criatures que normalment estan amb les dones; al punt que, per exemple, podem veure la pobresa infantil, però, des del punt de vista de la carència material, és molt més gran per a les dones, perquè les dones primer es quedaran sense menjar que no pas deixaran que els seus fills passin gana.

Per tant, a mi em sembla que una paraula des del president, al Parlament, cara a aquestes qüestions, és a dir, cara a haver vist que la crisi, a la Catalunya que volem, no..., el que jo he dit sobretot és: no s'ha de pagar amb més desigualtat, sobretot tenint en compte això, la desigualtat de gènere i la desigualtat de classe.

I li diré una cosa: no tot es pot..., o no tot són diners; per exemple, hi han regulacions. I vostès tenen a la seva bancada una persona que ha fet la tesi doctoral sobre polítiques reguladores, i hi han moltes possibilitats de fer polítiques reguladores que minorin els efectes de classe i de gènere de les polítiques públiques en temps difícils.

Per acabar, miri, jo no vull espantar ningú, però llegeixo a tothom, i, per tant, llegeixo també Ecologistes en Acció i llegeixo, doncs, el que publiquen les associacions de veïns, i, clar, m'agafa un dubte, a mi. Per exemple, vaig sentir el senyor Piqué dient: «No, no passa re; tirem les coses en el pantà de Flix, perquè, com que van ben tancades i estan ben segellades i no sé què, tardaran mil anys..., que això, doncs, tingui repercussions.» El canvi global, el canvi climàtic global és absolutament, en fi, inexcusable, ningú el pot negar. I si jo m'haig d'equivocar..., i vull escoltar a tothom i llegeixo a tothom, i no vull espantar a ningú, però el que sí que vull és que, si m'haig d'equivocar, el que preferiria és sempre equivocar-me a favor dels més dèbils. Per tant, entre la família

Molins López-Rodó i la gent que està a les associacions de veïns, doncs, li asseguro que jo personalment m'escollaré amb molt més «carinyo» i molta més atenció la gent de les associacions de veïns i la gent d'Ecologistes en Acció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació, té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Sí; moltes gràcies. Senyor president, primer, una prèvia. Miri, quan vostè fa referència que per part del Govern d'Espanya hi ha maltractament a Catalunya, jo sé que vostè no fa referència ni pensa en les dones que reben maltractament; quan vostè fa referència que el Govern d'Espanya té una situació de paràlisi, vostè o els seus companys de govern, jo sé que vostè no fa referència a les persones que pateixen aquesta malaltia. Per tant, jo li demanaria que quan fem determinats símls no juguem –no juguem– amb els problemes de la gent. Igual que jo no crec que vostè, o el seu Govern, quan fa aquest tipus de símls pensi en les persones que pateixen el problema, jo li demano que quan jo he fet una referència a un col·lectiu per fer un símil, que tampoc no ho relacioni. I ho deixem aquí.

Vostè assenyalava –vostè assenyalava–, senyor president, que les meves fonts d'informació, doncs, no sabia si eren del CNI o que si estava mal informat, quan parlàvem del tema de les seves reunions, de les seves suposades reunions, el dilluns, en el seu despatx, amb el president..., amb l'expresident Mas, no?, i que si, doncs, bé, el CNI, que estava mal informat i tal. Escolti, jo ni hi poso ni hi trec; jo li dic que aquí va sortir una notícia on diu: «Puigdemont trata de quitarse de encima la tutela semanal de Artur Mas.» I diu: «Los lunes por la mañana Artur Mas acude a la Casa dels Canonges, dependència oficial de Puigdemont, despacha y monitoriza.» Escolti, nosaltres ni hi posem, ni hi traïem. Jo li dic d'on hem tret la informació, que sembla –que sembla– que el president Mas, doncs, fa un seguiment de la seva feina.

Miri, jo no sé si això és veritat o no, no crec que els mitjans de comunicació tinguin per què enganyar, però sí que li dic una cosa: hi ha una evidència, i és que el president Mas el contraprograma, perquè vostè, dintre d'uns dies, va a fer una conferència a Madrid i, al cap de deu dies, hi va el president Mas, a Madrid, vejam si ha de dir-li alguna cosa per corregir el que vostè ha dit prèviament, no? Aquesta és una realitat, i això no és subjectiu, senyor Puigdemont, és tal qual.

Altres qüestions. Vostè s'ha referit..., jo voldria fer tres o quatre referències a temes que em sembla que són prou importants. Vostè i, especialment, el seu portaveu parlamentari, el senyor Turull, han dit que el Fons de liquiditat autonòmic, textualment, «és una estafa». Doncs, bé, jo els diria, i especialment al senyor Junqueras, que no es deixin estafar, que si vostès consideren que el Govern d'Espanya els està estafant, que si vostès consideren que amb aquests 60.000 milions d'euros que els ha deixat el Govern d'Espanya els està estafant, el que han de fer és no tornar a anar a veure i a demanar diners als estafadors, perquè és que, aleshores, potser, estaríem prevaricant.

I, aleshores, senyor Junqueras, sembla que en el seu grup..., aquestes demandes que vostè fa, entre altres qüestions, de passar, doncs, els préstecs que hi han pendents..., que els pugui finançar l'Estat, els préstecs de curt passar-los a llarg, home, per part del Govern d'Espanya, no ho faci, que li ho facin els bancs, que li ho facin les entitats financeres, perquè el Govern d'Espanya els està enredant, com deia el senyor Turull. Per tant, els demanaria una mica de coherència i una..., ja no els demano reconeixement, però sí una mica de coherència.

I, home, anem a veure..., hi ha una realitat objectiva, i és que, ara com ara, els únics que presten diners a la Generalitat de Catalunya..., és el Govern d'Espanya. I gràcies al Govern d'Espanya s'han estalviat, en els darrers anys, 1.800 milions d'euros en interessos, i gràcies al Govern d'Espanya, en el darrer any, l'interès a pagar és zero. I això és una dada objectiva que no es pot discutir.

A partir d'aquí, doncs, assenyalar, per exemple, en el tema de finançament... En el tema de finançament, vostè ha dit que ens han enganyat; el senyor Puigdemont, que el Govern

d'Espanya ens ha enganyat; que no hi volen tornar; que hi havien vint-i-tres propostes que no s'han complert d'inversions... Miri, aquí, en seu parlamentària, senyor president, jo li diré una cosa, a veure si vostè me n'assumeix el compromís. L'insto que vostè i jo, i qui més vulgui, seguem en una taula i despatxem punt per punt els vint-i-tres que va portar el president Mas i en vegem el grau de compliment. I ho fem públicament. I si és com vostè diu, que el Govern d'Espanya no ha fet re, jo, en nom del Partit Popular, demanaré disculpes. Ara, si el nivell de compliment és bastant alt, qui demanarà disculpes serà vostè. Jo hi estic disposat, en nom del Partit Popular; hi està disposat vostè? Reunió pública i despatxem punt per punt, els dos, despatxem punt per punt, a veure si és capaç de recollir el guant, i es veurà qui menteix i qui no.

S'ha assenyalat també, al llarg del debat, s'han fet moltes referències als temes relacionats amb l'ensenyament. Aquí jo li vull assenyalar que he vist molta autocomplaença per part de vostès, per part del Govern. Home, que hi han coses que estan bé, indiscutiblement. Però, miri, hi ha una realitat: si l'any 2009 o l'any 2010 hi havien mil cinquanta barracons i ara n'hi han mil deu... Bé, la comparació la fan amb el 2009. La realitat és que l'any passat n'hi havien mil seixanta –mil seixanta, eh? Anem a veure: si la comparació la fan, com li dic, amb l'any 2010, s'ha reduït, eh?, però hi ha una realitat, i és que hi han moltíssims nens, moltíssims estudiants que van començar a estudiar en barracons i han acabat el seu cicle formatiu en barracons. I aquesta és una realitat. I li puc parlar, per exemple, de l'Escola Agnès de Sitges, de l'escola Les Vinyes, de Cubelles, o de l'Escola Montigalà o Port, de Badalona; nens que comencen el cicle en barracons i acaben en barracons. Vol dir que alguna cosa no s'està fent i no s'està prioritzant en el que nosaltres considerem important.

Aleshores, han presumit molt també..., i feia referència al nivell qualitatiu de l'ensenyament a Catalunya. Nosaltres aquest aspecte no el posarem en qüestió, eh?, no el posarem en qüestió i, com més alt sigui, molt millor. Però hi ha un parell de qüestions que a nosaltres ens sorprenen. Vostès van a buscar elements comparatius, però, per contra, són incapaços d'acceptar que puguin haver-hi a Catalunya avaluacions externes que comparin el nivell de l'ensenyança de Catalunya amb el nivell de l'ensenyança de la resta de l'Estat. Vostès no estan disposats a fer aquest tipus de proves, són reticents a aquest tipus de proves que permeten comparar els nivells entre els alumnes catalans i els alumnes de la resta d'Espanya.

I, escolti, hi ha una realitat que és objectiva, que no és interpretable, i és que el nivell d'inversió –no el nivell qualitatiu, sinó el nivell d'inversió, que això es mesura objectivament– de Catalunya és el mateix que el de Laos o el de Guatemala. I ho diu l'informe a què avui s'ha fet referència aquí diverses vegades, és la veritat. I a la resta d'Espanya el nivell d'inversió en educació, en ensenyament, és més alt que el de Catalunya, i Catalunya està al nivell de Laos o al nivell de Guatemala. I això és una dada objectiva que no és del Partit Popular, que avui s'ha fet pública a través de diferents mitjans de comunicació i que és d'una fundació que té una credibilitat important.

Voldria fer referència també a alguns aspectes com els de la dependència. En el tema de la dependència és un escàndol que hàgim d'escoltar, ple rere ple, que el Govern d'Espanya no compleix amb els dependents de Catalunya, que no compleix amb els pagaments de la dependència. És senzillament mentida. L'any 2014, que és l'últim de què tenim les dades, l'aportació de l'Estat a la dependència a Catalunya és del 55,6 per cent (*aplaudiments*), el 2013 és del 57,1 per cent i l'any 2012, del 50,5. Perquè vostè sap perfectament, senyor Puigdemont, que la dependència es finança per dues vies: es finança, per un costat, per transferència directa via Imsero, i una altra via és la via del sistema del finançament. I quan tu sumes aquestes dues partides, que són *finalistes* –que són finalistes– per a la dependència, resulta, com li dic, que les aportacions estan per sobre del 50 per cent. Per tant, li demano una mica de rigor.

Jo estic segur, senyor Puigdemont, que vostè té arguments que són reals, i no té la necessitat d'anar a buscar dades que no s'ajusten a la realitat; estic absolutament convençut que és així. Per tant, utilitzi dades que són certes. Que, per cert, aquestes dades estan avalades pel Tribunal de Cuentas; no és que ho estigui dient jo, sinó que ho treu el mateix Tribunal de Cuentas, com li deia.

I després una última qüestió: feia referència a les pensions. L'any 2015, si Catalunya hagués estat un estat independent, hi hauria hagut un dèficit en les pensions de 5.000

milions d'euros. I ho sap perfectament, saben que amb una Catalunya independent és inviable poder pagar les pensions. I la realitat és que amb el Govern del Partit Popular les pensions han pujat poc, però han pujat, i que si hi hagués una Catalunya independent no es podrien pagar les pensions. Per què? Perquè faltarien diners, faltarien 5.000 milions d'euros per poder fer-hi front, per poder arribar al punt d'equilibri.

Per tant, jo els demanaria una miqueta més de rigor, els demanaria que centressin els seus esforços a intentar resoldre els problemes reals dels catalans, i, sobretot –i sobretot–, no donin l'esquena a la realitat. Amb posicions tancades, amb posicions radicals, i negant-se, senyor Puigdemont, a obrir una porta, està negant el present i el futur a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García Albiol. Té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Bé, bona tarda. Abans de contestar a les consideracions del president, farem dues prèvies. Una va per a Interior, jo crec que en agraïment que el conseller d'Interior ha estat pràcticament a tota la sessió i ningú ha fet pràcticament referència a cap tema d'interior; per tant, nosaltres sí que (*rialles*) teníem ganes de tocar-ne un. I després una altra en matèria internacional. I llavors entrarem a la qüestió de fons.

En matèria d'interior, nosaltres no podíem deixar passar que avui és 5 d'octubre i que avui fa tres anys de l'assassinat de Juan Andrés Benítez (*aplaudiments*) per part de vuit agents del Cos de Mossos d'Esquadra, en un relat que està establert en una sentència que és esfereïdora. Jo crec que a ningú, dels 135 que som aquí, no pot, d'alguna manera, posar-se-li els pèls de punta en llegir els..., o en intentar reconstruir la imatge d'aquell home inconscient amb vint-i-sis lesions corporals, fruit de cops de puny, de cops de peu, de cops de genoll, emmanillat amb els peus a l'esquena..., bé, una situació no només lamentable, sinó absolutament criminal, que a data d'avui hem de dir que, com que la pena de presó que els va ser imposada no ha estat complerta, com que els 150.000 euros de responsabilitat civil els ha pagat el departament o l'asseguradora del departament, doncs, nosaltres vam entendre en el seu moment que hi havia una situació de total impunitat, i per això vam demanar al departament que incoés un expedient disciplinari.

Aquesta setmana passada vam saber –seguint una argumentació, pensem, que el que fa és cedir a la pressió dels sindicats policials– que ha decidit, el departament, no incoar cap tipus d'expedient a aquests vuit agents. Nosaltres pensem que, pel bon nom del cos –pel bon nom del cos–, cal expulsar aquestes vuit pomes podrides del Cos de Mossos d'Esquadra, aquests vuit assassins, d'acord amb la resolució judicial.

Dit això, segona qüestió: aquest Parlament, quan vam constituir l'Intergrup per Palestina –i no hi és el senyor Pedret, que n'és el responsable–, en la data de constitució vam tenir com a únic punt de l'ordre del dia la recepció d'una flotilla de dones de la iniciativa Dones Rumb a Gaza, que reproduïa l'intent de flotilla d'arribar..., de trencar el bloqueig flagrant, vulnerador de drets fonamentals per part de l'Estat d'Israel, i avui hem de dir que fa només unes hores, doncs, un altre cop l'Estat d'Israel ha tornat a evitar l'arribada d'aquesta flotilla de dones, en aquest cas a la zona de la Franja de Gaza.

I, per tant, demanaríem al Govern que en exercici de les seves funcions d'exterior, doncs, fes el que convingués per demostrar que aquest Parlament i que aquest Govern estan al costat dels drets humans i estan en contra de les vulneracions sistemàtiques de drets humans per part de l'Estat d'Israel.

I dit això... (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Si us plau...

Benet Salellas i Vilar

Dit això, tres qüestions molt ràpides, ara sí, contestant al president. En primer lloc, sobre el règim del 78 i reprenent el fil del company Dante Fachin, no? Jo no m'atreiria

a dir que el règim del 78 ha caigut ni que s'ha quedat als dits de ningú. Més aviat crec que és al revés, que ara ja tenim qui defensarà el búnquer del règim del 78: són PP, PSC i Ciutadans, després del que ha passat aquest cap de setmana. I, per tant, no menys-tindria per res la capacitat que pot arribar a tenir encara el règim del 78, no sigui que ens passi com va passar als setanta, no?, quan hi va haver que es va imaginar que perquè Franco havia mort al llit, ja, el règim ja s'havia acabat, no?, i després s'ha vist que aquest règim encara tenia molta corda.

En segon lloc, sobre la fiscalitat. Nosaltres no assumirem un debat entre dèficit fiscal o modificació de la fiscalitat. O sigui, nosaltres comprem tot el discurs del dèficit fiscal i estem d'acord que la gran fortuna que hauríem de gravar és l'Estat espanyol. Però aquest és un debat. I l'altre és si en una situació de crisi econòmica, on un sector de la població d'aquest país ho està passant tan malament, nosaltres no venim obligats a debatre i a obrir el meló del debat sobre la fiscalitat. Perquè tenim unes necessitats socials tan importants i tan excepcionals que ens sembla que sí, que hem d'entrar a valorar si no es fa necessari que qui més té pagui més, precisament.

Perquè vostè diu que qui més té ja paga més, no? I nosaltres no estem del tot d'acord amb això. D'entrada, perquè en el model actual, per exemple en els trams de l'IRPF, tenim clar que als trams baixos i als trams mitjans, doncs, hi ha una pressió fiscal molt alta, que s'està suportant, que està absolutament al màxim, i que la gent dels trams baixos i dels trams mitjans, que bàsicament és gent assalariada, compleix puntualment amb la pressió fiscal; però això no passa en el tram alt. Perquè en el tram alt –al qual nosaltres demanem més pressió, perquè legalment encara li podríem posar molta més pressió– ens trobem que no és cert que qui més té més paga. Perquè tenim clar que qui menys té més paga, però qui més té més evadeix i més defrauda. I qui més té no paga, qui més té genera estructures d'enginyeria fiscal per eludir el pagament d'impostos de forma bastant clara i majoritària, precisament perquè té els recursos per construir l'enginyeria fiscal que li permet eludir el pagament d'impostos.

Per tant, complim; si estem d'acord amb la màxima, complim-la: que qui més té més pagui i més contribueixi, precisament en un esquema de redistribució de la riquesa, a assumir les càrregues que en aquest moment, transitòriament, s'han d'assumir i que per nosaltres, doncs, van més enllà del debat sobre el dèficit fiscal, que ni discutim, perquè el comprem i el compartim des del primer moment.

I més enllà, doncs, per tant, del debat de la fiscalitat, més enllà dels pressupostos 2016 i de si serien, diguem-ne, o no els pressupostos més socials de la història –que ja hem dit que aquest debat no el volem analitzar–, el cert és que vostès com a govern han fet acció de govern, i han gastat diners en algunes coses sí i en d'altres no; és lògic, no? I, per tant, quan vostès, per exemple, continuen pagant un contracte de 21 milions anuals als titulars del circuit de motos, del gran premi de motos i del gran premi de cotxes del Circuit de Montmeló, vostès estan fent una política determinada, i vostès estan decidint invertir aquests diners, que es podrien invertir més enllà d'aquests dos caps de setmana concrets... –perquè és cert que això genera un impacte econòmic en el territori, però dos caps de setmana molt concrets–, més enllà d'aquests dos caps de setmana i d'insistir ara en la tramitació d'un PDU per generar un parc temàtic a la zona i, per tant, per reproduir un model econòmic en la línia Barcelona World que nosaltres no compartim, potser convindria que aquests 21 milions d'euros *anuals* en un circuit que és deficitari des de l'any 2009, comencéssim a pensar a invertir-los en altres conceptes.

I nosaltres, per exemple, el que li proposem és –en una qüestió que no ha sortit en el debat d'avui i que a nosaltres ens preocupa– aturar l'exili acadèmic. Nosaltres som conscients que en aquest país hi ha una fugida d'investigadors, hi ha una fugida de talent. Les dades són les que són. Des de l'inici de la crisi, des del 2008 fins ara, hem perdut la meitat dels investigadors d'entre vint-i-cinc i trenta anys i una quarta part dels investigadors d'entre trenta i quaranta anys. I, per tant, hi ha una fugida de talent, i nosaltres proposem fer polítiques actives en aquest sentit. Per què no? Destinem aquests 21 milions d'euros que destinen a pagar gasolina i cotxes al parc de Montmeló, destinem-los, precisament, a fixar el talent en el territori i a evitar la fugida de tota aquesta gent i de tot aquest talent.

En qualsevol cas, nosaltres volíem acabar la nostra posició en el debat de política general... Penso que hem intentat demostrar un to constructiu, un to propositiu i un to,

d'alguna manera, d'intentar buscar en allò que sigui possible un punt de trobada amb el Govern en l'execució de polítiques públiques. I, d'alguna manera, no ens toca més que citar el nostre company David Fernández quan deia des d'aquesta mateixa tribuna tantíssimes vegades que tenen la mà estesa per part de la CUP en tot el que sigui desenvolupar el procés, construir país i construir un país públic i que continuen tenint un puny tancat en tot el que siguin retallades, privatització i serveis als poderosos. Aquesta és la posició de la CUP. Era la posició de la CUP amb David Fernández i continua sent la posició de la CUP avui. Per tant, ja ho saben: mà estesa i puny tancat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies. En tot cas, per algunes coses que s'han dit, per acabar aquest debat. Però jo l'he començat d'una manera i el voldré acabar d'una altra. I és que aquí tothom haurà exposat el seu..., tothom haurà pogut fer les seves rèpliques, amb més o menys enginy o amb més o menys contundència, però sobretot..., crec que ara ve la part substancial, que és el tema de les resolucions. I sàpiguen que almenys la voluntat per part de Junts pel Sí serà que excepte totes aquelles referides al procés, que o hi estàs d'acord o no hi estàs d'acord..., la resta, del conjunt dels àmbits, estan redactades, perquè això saben vostès que és important, amb la voluntat que puguin trobar el màxim suport possible, en la línia que no és tan important, com he dit, qui ho presenta sinó què es presenta. I ens agradaria i convidaríem la resta de grups..., sabem que hi han temes en què no ens podem posar d'acord, però que n'hi poden haver molts que les coincidències hi poden ser, i demanaríem que, com que segur que les propostes són llargues, siguin redactades pensant quants grups ho poden arribar a votar, això, més que dir: «Fem-ho d'aquesta manera, que no ho puguin arribar a votar.» I això és amb el que ens volem quedar.

M'esperaré que torni la senyora Arrimadas, que ha hagut de sortir, per no ser... Però, en tot cas, si li sembla, senyor Dante Fachin, sí que li comentaré que vostè ha vingut aquí amb... Primer, ha tornat a mentir. Ha dit que jo havia fet no sé què. Sàpiga que en això de la difamació la reincidència comença a ser una mica greu. Jo li demanaria que quan fes afirmacions de la salut ho fes des del coneixement de causa i no llançant el ventilador i difamant i dient mentides a consciència. Això a vostè ja li ha passat una vegada. Jo li demanaria que no fos reincident en aquest tema.

Jo..., quan vulgui parlem de la privatització, parlem de la diferència que hi ha amb una concessió i parlem de la diferència que hi ha amb un concert. De totes maneres, jo el segueixo convidant que primer vagi a veure la senyora Colau, que li explicarà com tot allò que vostès diuen que és un pecat ella ho fa allà. Clar, diuen: «És diferent.» Allà no és privatització, allà en deuen dir «concessió». Però deixem això i en parlem quan vulgui. (*Veus der fons.*) En parlem quan vulgui.

Però, escolti, vostè ha fet una reivindicació del 15-M, de la plaça Catalunya i del 15-M, i de tot això, i que el 78 s'acaba a partir que apareix tot allò del 15-M. A mi el que em sorprèn és que després, pel que fa referència al procés que viu Catalunya, facin un discurs que aquí la revolució s'ha de fer amb el *permiso de la autoridad competente*. És el que no em lliga. És a dir que vostès amb el tema del procés que viu Catalunya no siguin un pèl més agosarats, que és la part que jo contradic. I l'altre dia jo al senyor Rabell li deia que no entenc el discurs que vostès fan i no entenc com han passat del 15-M, en temes d'aquests, a posar-se al costat d'aquells que no volen canviar absolutament re, perquè hi haurà un moment, i ho saben, que vostès hauran de decidir.

El senyor Iceta ha fet referència al deute. Home!, senyor Iceta, vostè ha fet trampes. Ho sap. Vostè ha fet trampes, perquè, clar, el deute d'aquests últims anys clar que va pujant, perquè el deute té efecte bola de neu, i per tant aquí el deute que es va anar acumulant, perquè a més a més aquí s'hi han de sumar els drets de superfície, el mètode alemany... I vostès no van fer una bola de neu. Vostès van fer una allau. Vostès ho van deixar en fallida. Recorda aquell deute que vostès van signar que..., nosaltres no hi se-

rem, vostè i jo no hi serem? Però no és que no serem en aquest Parlament, no, no. És que criarem malves –criarem malves. Vostè el 2109 no sé si hi serà. (*Veus de fons.*) Jo, la meua esperança de vida, per molt bo que sigui el sistema de salut..., no ho sé. Però vostès van arribar a signar acords de deute fins a l'any 2109. Per tant, escolti, no ens vingui a fer aquesta trampa amb el tema del deute. I a part hi ha una altra cosa. Fixi's en la contradicció: l'ofec de l'Estat cada vegada és més important i les necessitats cada vegada són més. Vostès ens demanen que cada vegada actuem més. D'alguna manera, nosaltres ho hem de fer, però intentem reduir el deute. Però vostès saben –vostès saben– que la seva gestió al capdavant de la Generalitat va ser deixar una Generalitat en fallida. Vostès ho saben, això, senyor Iceta. La gestió és aquesta. Ho saben –ho saben–, i per això s'ha hagut de posar molt d'ordre, i una manera és reconvertint el tema del deute.

Senyor Albiol..., i el seu butlletí del dilluns. Si mai es troba una fotocòpia a casa, al seu despatx, que parla de Spiderman, no s'ho cregui. Vull dir, no vingui aquí amb un butlletí que parla de Spiderman i faci una interpellació al conseller d'Interior. Vull dir, jo crec que ratlla el ridícul. El que passa és que que vostè vingui amb aquesta cantarella que hi ha unes notícies que diuen que el president es reuneix els dilluns amb no sé qui... No, «no sé qui», no. Amb el president Mas –amb el president Mas. Perdoni, no seré jo el qui falti al respecte al president Mas. (*Veus de fons.*) No, però ho dic... Si vostè..., les seves fonts d'informació són aquestes, després tot el que ha dit després ja no cal ni que ho discutim.

Perquè vostè allò del FLA... Al FLA s'han pagat interessos o no s'han pagat interessos? (*Veus de fons.*) S'han pagat, clar, perquè nosaltres hem pagat. (*Veus de fons.*) Ah!, ara no? Ah!, però, i els altres anys? Els 1.900 milions aquests què? S'han pagat? Per què diuen a la gent que no s'han pagat interessos? Mil nou-cents milions. Sap el que podríem fer nosaltres amb 1.900 milions? No enganyin la gent. El que passa és que vostès ho tracten d'una manera, diguem-ne, per enganyar la gent. Però jo li ho vaig dir l'altre dia: estem en marcs mentals molt diferents. I per això, quan vostè diu que anem al xoc..., no hi anirem. Ja li ho vaig dir l'altre dia: vostès van cap al 1812, nosaltres anem cap a l'Europa del segle XXI; nosaltres som els que demanem d'acollir refugiats, vostès són els que volen envair Perejil; nosaltres som els que donem subvencions als que vostè diu «de l'estelada», que és símbol de civisme, de democràcia i de llibertat, perquè això és el que defensen, vostès són els que donen subvencions a la Fundació Francisco Franco. És la gran diferència. Estem absolutament en mons diferents. I tot això jo a vostè no li he sentit pas que ho criticués.

I, de veritat, no ens estimi tant –no ens estimi tant–, perquè vostès el que haurien de fer, el PP de Catalunya, després del que ha fet l'Estat, és intentar confondre's amb el paisatge, de veritat. Perquè cada vegada, cada consell de ministres... Vostè com pot acusar el Govern de no actuar si vostès ni fan ni deixen fer? Si una llei..., dura més el tràmit parlamentari del que vostès triguen a portar-la als tribunals! Com volen que actuem? Com tenen la barra de dir: «Quantes lleis han aprovat?», si tot el que es tramita aquí vostès ho porten al Constitucional perquè ho suspengui? Però com tenen la barra de dir això? Home!, vostès ni fan ni deixen fer, i encara vénen aquí amb exigències. Home!, jo li demanaria que tinguessin una mica de consideració, perquè abans el president ho ha dit, que la gent no és ruca. La gent no és ruca i la gent sap perfectament el que fa.

I després, senyora Arrimadas, no digui: «Nosotros queremos un proyecto inclusivo.» Ja li ho vaig dir l'altre dia: si vostès van néixer just pel contrari! Vostès van néixer per dividir els nens a l'escola, vostès van als tribunals per intentar que els nens els separin a l'escola; vostès, inclús, han hagut de forçar que el Partit Popular, en aquesta competició de veure qui genera un problema allà on..., generen un problema inclús..., pagant 6.000 euros als pares perquè generin, allò, un merder amb aquest tema quan no n'hi ha. No ens diguin que vostès volen un país inclusiu. Perquè vostè forma part, senyora Arrimadas, d'aquest gran èxit que és aquest país, d'aquest «Catalunya, un sol poble», que és el que va ajuntar forces polítiques molt diferents.

Jo li dic una cosa: vostè ha explicat la seva experiència personal, quan va venir de Jerez. I nosaltres, contentíssims que vostè hagi fet l'opció que aquest sigui el seu país. Ara jo li poso un exemple, li demano una cosa. Vostè va venir a viure aquí de Jerez, i segur que això ha comportat, com és lògic, que amics, coneguts, parents, hagin vingut aquí a visitar-la. Quants han tornat a Jerez dient que a Catalunya hi havia problemes

amb la llengua? Quants? Quants? Cap. Llavors, per què van explicant per Espanya que aquí un s'ha de «partir la cara» per parlar castellà? Per què ho fan, això? Vostè ha dit que nosaltres som capaços de fer dues coses alhora. I és veritat. Moltes coses alhora, som capaços de fer. Però vostès són capaços de dir moltes coses diferents alhora. Aquí i a fora de Catalunya. Si vostès volen una societat inclusiva, deixin de generar un problema allà on no hi ha un problema.

President, per acabar, farem aquella petició que ens has fet. Insisteixo en com he començat aquesta rèplica: nosaltres ens mirarem totes les seves propostes no pensant en qui les presenta, sinó en el contingut d'aquestes propostes, i demanaríem que fessin el mateix. Perquè, al final, jo crec que els ciutadans, a part de si un ha estat més hàbil en l'oratoria o menys hàbil en l'oratoria, el que n'esperen, dels 135 diputats, són accions i són fets al servei que puguin viure millor.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull.

Acabat el debat, i per tal de donar compliment a l'article 152 del Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per a presentar les propostes serà fins avui, dimecres, a dos quarts de vuit. Les comunicacions als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà avui a dos quarts de nou. El termini per a presentar propostes transaccionals serà demà de les nou del matí a la una del migdia. Els recordo que, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, aquest és un termini improrrogable. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà a dos quarts de dues. I la sessió, per al debat i votació de les propostes de resolució, es reprendrà demà, dijous, a partir de les quatre de la tarda.

Moltes gràcies. Crec que ha estat una sessió molt profitosa.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i onze minuts.